

eul_wid: pka-ab

Ἀπολλώνιος ὁ Γραμματικός · Apollonius Grammarian

On Pronouns

Περὶ ἀντωνυμίας

Period: Ῥωμαϊκή Roman
Dialect: Ἀττικίζουσα τεχνική Atticizing Technical
Domain: Γραμματική Grammar
Format: Πεζός Prose

- 2 1, 1 3 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ. Παντί τῳ προϋπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἑρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῶ κρείττων καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως, ὅθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρασόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι. Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεψευσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους οὐκέτι. Ἀρίσταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. Ὡς καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος· καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροίηζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασίας κλητέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἔν τισι παρονομάζεται· πετρώδης τε γὰρ καὶ ἐργατίνη ς, καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικάι, ἐπεὶ ἡ ἐγὼ καὶ ἡ νῶι καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικάι. Εἰ τὰ ὠρισμένα σεσημείωται, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι ὠρισμένα πρόσωπα παριστᾶσιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις αὐτὰς ἐκάλεσεν. ^[15]
- 2 1, 1 4 Ἄλλ' ἴσως ἐλλειπὲς τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν. Οὐδὲ μὴν συγκαταθετέον ἐστὶ τοῖς ὀριζομένοις «ἀντώνυμόν ἐστι μέρος λόγου ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον.» Οἱ γὰρ ὅροι τῶν γενικῶν ἐμπεριεκτικοὶ εἰσιν, οὐ μὴν τῶν ἰδικῶν. ὁ γοῦν ὅρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν ἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντώνυμόν ἐστι τὸ ἰδικόν, τὸ ἐγὼ, τὸ σὺ, ἀντωνυμία δὲ τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὥσπερ ἀμφίβολία καὶ ἀμφίβολον, συνωνυμία καὶ συνώνυμον, διωνυμία καὶ διώνυμον, ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον. τὸ γὰρ οὐκερῶ ἀμφίβολον· τό τε Αἴας, ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβανόμενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον.—Ἄλλ' ἴσως φήσῃ τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνυμίαν τὸ ἐγὼ· «δέον γὰρ ἀντώνυμον.» Ἦν δ' ἂν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γενικοῖς πολλάκις συνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν ἰδικῶν, τὸ <ζῶν> τιθέντες ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ φυτόν. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον. Ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικὸν τοὺς περὶ Κομανὸν ἀντωνομασίας καλεῖν, εἴγε τὸ μὲν ὄνυμα οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα. «Ναί, ἀλλά,» φασι, «καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖα παρεισῆλθεν, ὡς <τὸ> Εὐξείνιος πόντος Ἰακῶς τῷ ἰ πλεονάσαν· ὃ τε ἀπηλιώτης διὰ ψιλοῦ συναλειφθεῖς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἴωσι· τό τε ξενοδοκεῖον καὶ πανδοκεῖον· ἄλλα μυρία.» Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. εἰ γὰρ τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀπαξ δέ

που (ἰδοὺ γὰρ κακόξενος καὶ φιλόξενος, ἄξενος, ἐν δέ ἐστι τὸ εὖξενος· καὶ ἄφοδος καὶ ἀφορισμός καὶ ἀφορία, ἐν δέ τὸ ἀπηλιώτης), χρῆ *<ν>* ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἄπαξ εἰρησθαι, καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφορὰν, λέγω δὲ διὰ τοῦ ο . νῦν δὲ οὐδαμῶς ἔστιν ἐπινοῆσαι· πολυώνυμος γὰρ καὶ διώνυμος. πῶς δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώνυμος καὶ ἔτι τὸ ὁμώνυμος, δασυνόμενα; Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συνθέσεις μεταβολαὶ γίνονται φωνηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τὸ αὐτό. ^[25]

2 1,1 5 τὸ ἄνεμος διὰ τοῦ η ποδὴνεμος, καὶ ἔτι τὸ ἄγειν φορτηγός, στρατηγός· τό τε ἀνὴρ ἀντήνωρ· τό τε α τῶν οὐδετέρων ο γίνεται, γηροκόμος, κρεοπώλης, χρεοφείλης. τὰ δύο διὰ τοῦ ι , δύο μῆνες—δίμηνος, δίπηχυς. καὶ τὸ ὄνομα οὖν τὸ μὲν ἄρχον ο ω ποιεῖ, τὸ δὲ παραλήγον· συνώνυμον γὰρ καὶ φερώνυμον, αὐτό τε τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβάνομενον ἀντωνυμία ἂν κληθεῖ. Τὸ δὲ ἀντωνομασία, πρὸς τῷ καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὀνομάσαι ἔχει ἐγκείμενον, καθὸ καὶ τῷ χειμάσαι τὸ χειμασία παράκειται· ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαινόμενον. Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, διαφέροντα δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἄρθρων, ἧ ταῦτα μὲν ὠρισμένα, ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη. «καὶ ὃν τρόπον,» φασί, «τὸ ἄρθρον διχῶς νοεῖται (ἢ τε γὰρ συμβολὴ τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμεν ἕξαρθρον, καὶ *<αὐτὸ τὸ>* κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν μεγάλους ἄρθροις κεχρήσθαι *<αι>* τὸν δεῖνα), οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρθρον τὸν αὐτὸν *<τρόπο>* ν.»—καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ Θράξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν. *<Συνη>* γορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ.—τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μὲν· ὁ γὰρ ἦλθε (Α 12), τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος (Ξ 161), καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος (ν 79), ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἥρη (Τ 96)· ὑποτακτικὰ δέ· ἀλλὰ καὶ ὅς δείδοικεν (Φ 198), Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων (Ψ 9)· καὶ θηλυκά· ὡς ἡ ῥίμφα θεοῦσα (ν 88), καὶ εἵνεκα τῆς ἀρετῆς (β 206), καὶ ἀντὶ τῆς αὐτός· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα (Ξ 36), ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα (Ε 736. ^[5]

2 1,1 6 Θ 387).—ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὁμολογοῦσι. δασύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, ἔ, οἷ· καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δασύνεται, ἢ, οἷ.—πρὸς τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα, τρίτου προσώπου νοούμενα· τὸ γὰρ ᾧ οὐκ ἄρθρον.—τὰ εἰς φωνῆεν λήγοντα ἐπ' εὐθείας καὶ κατὰ ἄρσενος λαμβανόμενα ἀντωνυμίαι εἰσίν, ἐγώ, σὺ· τοιοῦτο καὶ τὸ ὁ.—τὸ τημοῦτος τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἐστὶ καὶ τὸ τῆμος, καὶ τὸ τημόσδε, καὶ καθόλου ἢ ἐπέκτασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὸ ἀπὸ τοῦ ὁ τὸ οὔτος καὶ ὅδε παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς τὸ τ ἐχούσης τὸ τούτου καὶ τοῦδε, καὶ ἀπὸ οὐδετέρου, ὅπερ μόνον ἀπὸ τοῦ τ ἥρξατο κατὰ τὴν εὐθείαν, τὸ τοῦτο.—μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ὁ λήγουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον αὐτό, ἐκεῖνο· οὕτως ἔχει καὶ τὸ οὐδέτερον. Λεκτέον δέ, ὡς ἡ τοιαύτη συνηγορία εὐπαράκρουστος, οὐ γάρ, εἴ τί τινα κατὰ τι κεκοινώνηκε, τοῦτο πάντως ἐκείνῳ ταυτὸν ἐστίν. πρόσωπα παριστᾷσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα· καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου. γένος ἐπιδέχεται τὸ ἐμός, ἀλλὰ καὶ τὸ καλός· ἀλλ' οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω ἐπὶ λέξεως; ἐπὶ παντός γὰρ φυσικοῦ τοῦτο. ζωότητος μετέχει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα· καὶ οὐ ταυτὸν θεὸς καὶ τε ἄνθρωπος· καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπειρών.—Οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν ἀναφορὰν σημαίνῃ ἡ ἀντωνυμία, πάντως ἂν εἴῃ ἄρθρον, ἐπεὶ καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. Τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἄρθρα ἢ περὶ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι; ἄλλως τε καὶ τὸ ὅτε ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντως ἄρθρον. Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στωικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ ἀοριστώδη ὑπὸ τι μαχόμενον. ^[30]

2 1,1 7 ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ἄνθρωπος παρεγένετο. πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προῦφεστώσης ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γινωσκόμενον ὠρισταί. πῶς οὖν ἀοριστώδη τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; Ἀλλ' εἰ καὶ φήσει τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῷ ὁ περιπατῶν κινεῖται καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι

μᾶλλον ὠρισμένα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν ἀναφορὰν σημαινόντων. Ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὀριζομένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστῶδη. Κάκεινο δ' εὐηθες τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἔν μέρος λόγου.—πρῶτον οὐκ εἴ τι ἀντί τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταῦτ' ἐκείνῳ ἐστίν. ἰδοὺ γὰρ Ἑκτορι δίῳ (H 75) ἀντὶ τοῦ ἐμοί, καὶ οὐ ταῦτό, καὶ τὸ καρπῷ βριθομένη (Θ 307) ἀντὶ τοῦ βρίθεται. καὶ ὁ εἴ συναπτικός ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ ῥήματι, ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι καὶ φῶς εἶναι—εἰ ἡμέρα ἐστ' ἰ, φῶς ἐστ' ἰ. (τὸ γὰρ ὅ μοι γέρας ἔρχεται (A 120) οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώδους συνδέσμου τοῦ ὅτι· ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.) Τὸ δὲ πάντων μεῖζον· μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχήματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρησθαι κακία. Ἐλελήθει οὖν αὐτοὺς ἡ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἡ γὰρ προκειμένη παραγωγή ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τηλικούτος ὄνομα, <καθότι> καὶ τὸ τηλίκος ὄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν, ὡσαύτως καὶ <τὸ> τηλικόσδε, τὸ <τε> τημοῦτος καὶ τὸ τημόσδε ἐπιρρήματα, καθότι καὶ τὸ τῆμος, τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε· παντὶ προϋπτον ὅτι, εἰ τὸ οὔτος καὶ ὅδε καὶ τούτου καὶ τοῦδε ἀντωνυμίαι, ἀντωνυμίαι ἄρα καὶ τὸ ὅ καὶ τὸ τοῦ, ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. [25]

2 1, 1 8 —εἰ δὲ ταράσσονται διὰ τὴν ὁμοφωνίαν, μηδὲ τὸ ὅς ἄρθρον λεγέτωσαν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μόριον ἐν τῷ ὅς ἂν ἔλθῃ μεινάτω μ ε, καὶ ἴσον τῷ οὔτος παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς Πλάτων ἢ δ' ὅς ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὔτος ς. καὶ μακρὸν ἂν εἴη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν. Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἤδε ἡ σύνταξις τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντως ἐπιλήψεως τεύξεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία τὸν δισσοῦν τόνον ἀνεδέξατο. ἄλλως τε ὅσαι γένους ἐμφαντικά εἰσιν, αὗται μόνως ὀρθότονοι (περὶ γὰρ τῆς αὐτός ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ εἰρήσεται). ὀρθῶς ἄρα καὶ αἱ προκείμεναι ἀνέγκλιτοι καθεστᾶσι. Κάκεινο δὲ προσθετέον, ὡς αἱ μὲν ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄρθρα μετ' ὀνομάτων. πῶς οὖν <ἐν> μέρος λόγου τὸ μετὰ τινος καὶ ἀντί τινος;—Αἱ ἀντωνυμίαι μετὰ ῥήματος αὐτοτέλειαν ποιοῦσιν, αὐτὸς γράφε ι, σὺ γράφει ς· τὰ δὲ ἄρθρα οὐ—Τὰ ἄρθρα ὑποτακτικά ἐστὶ τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι εὐθείας οὔσαι οὔποτε ὑποτακτικά.—Τῶν ἀντωνυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὀνόματα ἢ εἰς τὰς ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν ἔ καὶ ἴ καὶ τὴν οἴ, ὅτε εἰς τὴν αὐτός ἢ αὐτῷ ἢ αὐτόν μεταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἄρθρα ἀμετάληπτα εἰς ταῦτα· τὸ γὰρ ὁ δὲ προσέειπεν (ξ 36) ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἄρθρῳ, οὐκ ἔστι δὲ αὐτὸ ἄρθρον.—Ἔτι ἡ αὐτός μετὰ ἄλλης ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει τὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς, ἐμοῦ αὐτο ὕ, σοῦ αὐτο ὕ, σοὶ αὐτ ῶ· τοῖς δὲ ἄρθροις παρακειμένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δις δὲ ἀναφορὰν, ὁ αὐτό ς, τοῦ αὐτο ὕ. πῶς οὖν ἐν μέρος λόγου; Φήσιν τις· «καὶ ἡ ἐγὼ πολλὴν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐμός, καὶ ἐν μέρος λόγου.» Ἀλλ' ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβάνεσθαι, τό τε τὰ πρόσωπα πάντοτε ὀρίζειν τοῦ κτησαμένου, τὸ οὐσίας παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἄρθρα οὔτε ἀντ' ὀνόματος, οὔτε ὀρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα, οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν ἰδικῇ διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ. Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μόνον τῷ αὐτῷ ὀνόματι προσκεχρημένοι εἰσίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγμῳ <ατι>. [30]

2 1, 1 9 καὶ γὰρ ὅτε παραλαμβάνουσιν ἔνεκα ὑποδείγματος ἄρθρον <τὸ> ἐπὶ σώματος, πολὺ διέστηκε· πόθεν γὰρ ἀρμογή τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό; Ἀμεινον οὖν χωρίζοντας τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον, καθότι πάντοτε ἐναρμόνιον πτωτικῷ, τὸ δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι ἀντ' ὀνόματος τίθεται. Οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὥς τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ δείξεως, ποιότητά τε ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ δεῖξιν ἔχουσι μετὰ προσώπων ἀκολουθίας, οὐσίαν τε μόνον δηλοῦσιν. Ὅριστέον οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὥδε· λέξιν ἀντ' ὀνόματος προσώπων ὠρισμένων παραστατικὴν, διάφορον κατὰ τὴν πτώσιν καὶ ἀριθμόν, ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ

τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος. Ὅτι μὲν οὖν ἀντ' ὀνόματος, παντί τῳ δῆλον. Διὰ τί δὲ ἀντ' ὀνομάτων, καὶ ποίων ὀνομάτων, εἰρήσεται μετ' ὀλίγον. Ὡς δὲ καὶ ὀρίζει τὰ πρόσωπα, ῥητέον. Πᾶσα ἀντωνυμία ἢ δεικτική ἐστὶν ἢ ἀναφορική, αἱ κατὰ πρῶτον καὶ δευτέρον μόνως δεικτικάι, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ δεικτικάι καὶ ἀναφορικάι, <ὅσαι γένους εἰσὶ παραστατικάι,> ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, ὑπεσταλμένης τῆς αὐτός, ἥτις πάλιν δεικτική γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις. ^[15]

2 1,1 10

αἱ ὑπολειπόμεναι ἀναφορικάι, ἢ τε ἴ, οὗ, οἷ, ἔ. εἰ οὖν τὰ δεικνύμενα ὀρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερόμενα γινώσιν ἐπαγγέλλεται προϋφεστῶσαν, ὃ ἐστὶ πάλιν πρόσωπον ὠρισμένον, ὀρθῶς ἄρα ὠρισμένων προσώπων παραστατική ἢ ἀντωνυμία. Φήσιν τις «τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ῥήματα ὀρίζει;» Ἄλλ' οὐ πάντα. τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἀόριστα. γράφει γὰρ ρ, τίς; καὶ περιπατεῖ ἰ, τίς; καὶ οὐκ ἄλλως ὀρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντωνυμίαις, γράφει ἐκεῖνο ς, γράφει ὅδε ε.—«Ἄλλ' ἴσως καὶ τὰ κύρια ὀρίζει, μάχεται Αἶα ς, περιπατεῖ Δίω ν.» Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πολλάκις ἀμφιβάλλεται. ὀρίζεται γοῦν ἐν τῷ ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἶας (Μ 349. 362) διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ Τελαμώνιος. πῶς οὖν τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ ἐτέρου ὀριστικὸν ἔτι κεκλήσεται; ἢ μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοουμένη οὔτε δεικτικῶς παραλαμβανομένη ἀμφιβάλλεται. ἴσως τισὶ δόξει τὸ κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος (ζ 158) ἀντικεισθαι. «οὔτε γὰρ δεικτικόν, οὔτε ἐπὶ τι ὀριζόμενον ἀναφέρεται.» Ἄλλ' ἢ ἀναφορὰ ὡς ἐπὶ τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνεφώνησεν. «Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος (ω 260) τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποπίπτει.» Ἄλλ' ἢ ὑπερβολὴ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας ἐπεδείκνυτο, ὡς εἰ ἔλεγεν «ὃ ἔτι ὑπὸ τὴν ὄψιν μου ὦν.» Ὅτι δὲ κατὰ πτώσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος ἢ ἀντωνυμία, δῆλον ἐντεῦθεν. Ποία γὰρ ἀκολουθία τῆς ἐγὼ πρὸς δυϊκὸν τὸ νῶι, ἢ τῆς νῶι πρὸς τὸ ἡμεῖς; καίτοι καθολικοῦ ὄντος τοῦ τὰ δυϊκὰ <ἐν> παντὶ πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι τῷ ἰδίῳ πληθυντικῷ. ^[25]

2 1,1 11

καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ δυϊκὰ ἄρθρα· ἰδοὺ γὰρ Δωριεῖς τοί καὶ ταί, ἀφ' οὗ τὸ τῷ δυϊκὸν καὶ τά. τὸ γοῦν μεγάλοι, ἐτερόπτωτον ὄν τοῦ μέγας, ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε, καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν (Σ 518).—Ἔτι γε μὴν ἢ ἐμοῦ πρὸς τὴν ἐγὼ ἀντίκειται, πρὸς τε τὴν δοτικὴν, εἴγε πᾶσα γενικὴ ἰσοσύλλαβος ὁμοτονεῖ τῇ δοτικῇ, ἀλλ' ἢ μὲν ἐμοὶ ὀξύνεται, ἢ δὲ ἐμοῦ περισπᾶται.—οὐδεμία αἰτιατική ἐνικὴ εἰς ε λήγει· ἀνακόλουθος ἄρα ἢ ἐμέ.—οὐδεμία δοτικὴ μακροκατάληκτος ὀξύνεται· πῶς οὖν ἢ ἐμοὶ καὶ ἢ σοί;—ἀλλ' οὐδ' ὅλως δοτικὴ μονοσύλλαβος ὀξύνεται, πᾶσαι δὲ περισπῶνται, μν ᾱ, γ ῆ· πῶς οὖν ἢ σοί;—οὐδὲν δυϊκὸν εἰς μόνον ι λήγει· πῶς οὖν νῶι καὶ σφῶι;—εἴ τι εἰς ω λήγει, θηλυκὸν ἐστὶ· πῶς οὖν ἐγώ;—τὰ εἰς υ ἢ ι οὐδέτερα, δόρ υ, μέλ ι· πῶς οὖν σύ, ἴ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν; Τὸ δὲ λέγειν, «αἱ μονοσύλλαβοι γενικαὶ εἰς ου λήγουσαι προσθέσει τοῦ ς εὐθεῖαι γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ σοῦ πάλιν ἀνακόλουθον,» εὔηθες· ἰδοὺ γὰρ τὸ τοῦ. ἀλλ' εἰ λέγοι τις ἐπ' ὀνομάτων, οὐδὲ τὸ σοῦ ὄνομα. ἄμεινον οὖν οὕτω· τὰ εἰς δίχρονα συνεσταλμένα λήγοντα οὔποτε ἰσοσυλλαβεῖ· πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ σύ τὸ σοῦ;—Μυρίοις ἔστιν ἐπιχειροῦντα κανόσι δεῖξαι, ὡς οὐκ ἀκόλουθοί εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, θέματα δὲ ἴδια κατὰ ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον καὶ πτώσιν. Πρόσκειται δὲ «ὅτε καὶ κατὰ φωνὴν γένους εἰσὶν ἀπαρέμφατοι,» διὰ τὰς καλουμένας παραγωγούς, ἐπεὶ αὗται διὰ τῆς φωνῆς τὸ ἔξωθεν πρόσωπον διαστέλλουσι, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόλουθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτώσιν. αἱ μέντοι πρωτότυποι διὰ μὲν τῆς φωνῆς γένους ἀδιάστολοί εἰσι πάντοτε κατὰ πρῶτον καὶ δευτέρον πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δεῖξεως ἢ τῶν γενῶν διαστολὴ παρεμφαίνεται· συνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένος ἢ δεῖξις. ὅθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ τριγένεια παρίσταται· τὸ γὰρ ἐγώ καὶ σύ ἐπὶ παντὸς γένους. —Νοητέον μέντοι, ὅτι καὶ

〈αί〉 παραχθεῖσαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον ἀνακόλουθοι τοῖς [τε] ἀριθμοῖς [καὶ ταῖς πτώσεσιν] εἰσιν· ἐμός γάρ καὶ νωίτερος, ἡμέτερος. ^[30]

2 1,1 12 ποία γὰρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸς προσώπου ἐν τῷ νωίτερος καὶ ἡμέτερος; Αἴτιον παραλαμβάνουσι τῆς ἀκλισίας τὸ πᾶσαν λέξιν, τῶν τριῶν οὖσαν γενῶν παραστατικὴν, ἄκλιτον φυλάσσεσθαι, καὶ τοῦτο τεκμαίρονται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. «ἐπεὶ γὰρ τὸ τέσσαρες καὶ τρεῖς οὐ μῖα φωνὴ χρηται κατὰ 〈τῶν〉 τριῶν γενῶν (τέσσαρα γὰρ καὶ τρία), διὰ τοῦτο κλίνεται, τεσσάρων καὶ τέσσαρσι· τὸ μέντοι πέντε καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἄκλιτα. καὶ διὰ τοῦτο τὸ δυοῖν κλιθὲν ἡλογήθη, τοῦ δύο μοναδικοῦ καθεστῶτος. (τὸ γὰρ σώφρονε καὶ τὸ φιλιάτρω κλιθὲν οὐκ ἀντέκειτο· ἢ γὰρ τούτων ἐνικὴ ἐκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη ἐδήλου.) ὅθεν καὶ τὰς ἀντωνυμίας τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι. ὅπου γὰρ εἰσι μοναδικαί, ἐκεῖ καὶ ἄκλιτοι· ὅπου δὲ τὸ γένος διαστέλλεται, ἐκεῖ καὶ ἡ κλίσις.»—‘Υπολαμβάνω δ’ εὐλόγως τὰς πτώσεις τῶν τοιούτων σεσιγῆσθαι, συνεξητασμένας τῇ τοῦ γένους συγχύσει. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικὰ ἀκώλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάβασιν. Τὸ λέγειν, ὡς τῇ μὲν ἐμέο ἀκόλουθος ἡ ἡμέων, τῇ δὲ ἐμοῦ ἡ ἡμῶν, καθὼς αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἰσοσυλλαβοῦσι ταῖς ἐνικαῖς, ληρῶδες. οὔτε γὰρ, εἰ ἦν ἀκόλουθος, τὸ ἐν τὰ πλείονα ἐκανόνιζεν, οὔτε ἔστιν ἀκόλουθος· τὰ γὰρ ἐναντία ἐστίν. ἡ μὲν γὰρ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἡ ἀρχομένη, ἡ δὲ ψιλοῦται, ἀπὸ τοῦ ε. 〈τί δ’ ἂν〉 φῆσαιεν ἐπὶ τῆς σέο καὶ ὑμέων, οὐδεμιᾶς ἔτι ἀφορμῆς οὔσης;—Οὐχ ὑγιὲς δὲ κάκεῖνο. «ἐπεὶ γάρ,» φασιν, «ἀπὸ τοῦ ε ἀρχονται πᾶσαι ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀκολουθίας ἐχόμεναι, ἡ φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε ποιεῖ σύγχυσιν.» Τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχεται;— Δῆλον οὖν ὡς μόνον ἕνεκα σημαινομένου γενικὴν φαμεν τὴν ἐμοῦ τῆς ἐγώ, καὶ ἔτι δυϊκὴν 〈τῇν〉 νῶι, εἴγε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἐτερόπτωτα, ὕδωρ ὕδατο ς, μέγας μεγάλου, καὶ ἐν ῥήμασιν ἐτερόκλιτα, ἔσθω ἔφαγο ν, φέρω οἷσ ω. ^[25]

2 1,1 13 Εἰ αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων διηνεκὲς ἔχουσι τὸ σημαινόμενον, καθάπερ ὁ μισάνθρωπος, ὁ φιλάνθρωπος καὶ φιλοπλάτων, πῶς οὐ γέλοιοι οἱ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἀποφαινόμενοι τὰς ἀντωνυμίας; καὶ γὰρ αἱ καλούμεναι σύναρθροι, πρόσωπα ἔχουσαι δεικτικά, δεκτικά οὐκ εἰσιν ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἐμός εἶ καὶ ἡμέτερος ε ἱ· οὔτε αἱ ἀσύναρθροι ἐκτὸς εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γοῦν τὸν ἐμ ἐ Καλλίμαχος ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ· καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην (fr. 315 a et b OSchneider)· καὶ Μένανδρος ἐν Ὑμνιδί (Mein. com. gr. IV p. 210) νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὔρη τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμέ τουτονί. ἀλλ’ εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν σύνταξιν, ἀλλ’ οὖν γε τοῖς ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ἐγὼ δὲ ἔγραψ α, ἐμέ δὲν ἐτίμησα ς. τί οὖν οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων σύναρθροι εἰρήσονται, ἥπερ ἐκ τῶν προτακτικῶν ἀσύναρθροι; καὶ ἀνάπαλιν ἡ ἐμός καὶ σός καὶ αἱ παραπλήσιοι, οὐ προσλαμβάνουσιν ὑποτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύναρθροι εἰρήσονται· οὐ γὰρ συστατὸν τὸ λέγειν ἐμός δὲ ἔδρασεν, εἰ μὴ προσθεῖημεν τὸ δοῦλος, οὗ ἔστι τὸ ἄρθρον. ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτω φαμέν, δοῦλος δὲ ἔδρασ ε. τί δ’ οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον, λέγω δὲ τοῦ ἐμός ε ἱ, ἀσύναρθροι ῥηθήσονται, ἥπερ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ 〈ὁ〉 ἐμός ἐστ ι, 〈σύναρθροι;〉 Ἐδείχθη ἄρα ὡς ἡ ἐπ’ αὐταῖς κλήσις διέψευσται, εἰς τὰ ἐναντία περισταμένη. ^[25]

2 1,1 14 οὐκ οἶμαι δὲ ἄκαιρον γενήσεσθαι τὸ καὶ τὸν λόγον τῆς ἀσυνταξίας παραθέσθαι. Ἡ τῶν ἄρθρων σημασία ἀλλοτρία δείξεως κατέστηκεν, ἐπαγγέλλεται δὲ ἀναφοράν, ὅ ἐστιν ἀναπολούμενον πρόσωπον. ὀρθῶς οὖν τῶν πρωτοτύπων, δείξιν σημαινουσῶν, κατὰ πρόταξιν ἀμοιρεῖ, καθ’ ὑπόταξιν δὲ οὐκέτι, ἐγὼ δὲ ἐποίησ α ἀναπολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐγὼ προῦφεστώσαν. Ἔστι καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς πύσμασιν ἀνθυπαγόμεναι γνῶσιν πρώτην ἐπαγγέλλονται (τίς ἔγραψε ν; ἐγὼ ἢ ὁδ ε), τὰ δὲ ἄρθρα δευτέραν γνῶσιν σημαίνει, ἄνθρωπος ἦλθε ν, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν· πλοῖον ἦλθ ε, τὸ πλοῖον ἦλθ ε, τὸ καὶ πάλαι γινωσκόμενον. πῶς οὖν δυνατόν τὸ

ἄρθρον προτάσσεσθαι τῆς πρώτης δείξεως; ἀκωλύτως γὰρ ὑποταγίησεται, ἀναπολοῦντα ἐπὶ τὴν προκειμένην δείξιν, ἐμὲ δὲ ἐτίμησα ς.—Μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παραγωγαί. δεικνύουσαι μὲν γὰρ τὸ κτῆμα ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἄρθρων, ἐμὸς εἶ, ἡμέτερος εἶ· ὑπὲρ δὲ ἀπόντος τοῦ κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην γνῶσιν, ὁ ἐμός ἐστι φίλος ς, ὁ ἡμέτερός ἐστι οἰκέτης ς. τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ ὦ ἐπὶ κλητικῆς δείκνυται, ὡς οὐ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων ἔχεται. Ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ὡς ταῖς κτητικαῖς οὐ συντάσσεται. Ἐφαμεν δὴ τὸ ἄρθρον παραλαμβάνον γνῶσιν προϊούσαν ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλλειπῇ ἐστὶ τοῦ ἐφ’ ὃ φέρεται ἢ κτήσις προσώπου· τὸ γὰρ Ἀριστάρχειος καὶ ἐμός ἄγνωστα κατὰ τὴν κτήσιν. πῶς οὖν τὸ γνῶσιν ἐπαγγελλόμενον ἐπὶ τὴν ἐλλειπῇ προσώπου δείξιν ἀνενεχθήσεται; Ἐπιστατέον δὲ καὶ ἐν τῷ λόγῳ, εἰ ὅλως τῶν προτακτικῶν ἄρθρων ἐπιδεκτικά εἰσιν αἱ ἀντωνυμῖαι, τουτέστιν ἐν τῷ ὁ ἐμός εἰ τὸ ὁ τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶν ἢ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. [25]

2 1,1 15 (Τὸ δὲ ἐντὸς πρόσωπον νοούμενον, τουτέστι τὸ τοῦ κτήτορος, ἢ ἀντωνυμία ἐπαγγέλλεται, εἶγε τὴν τῶν πρώτων προσώπων μετάβασιν ὀρίζει· τὸ δὲ ἐκτός, τουτέστι τὸ κτῆμα, οὐκέτι. ἐμός γὰρ καὶ σὺ ς, καὶ ζητοῦμεν τίς; οἶκος ἢ δοῦλος ἢ ἵππος; ἀόριστον οὖν τὸ τοιοῦτον.) καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὰ ἄρθρα συνοικειοῦσθαι τοῖς κτήμασιν, εἶγε τὸ ἡμέτερος, πληθυνόμενον κατὰ τὸ ἐντός, ἐνικὸν ἄρθρον προσπαραλαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτῆμα ἐνικόν, καὶ ἀνάπαλιν τὸ ἐμοί, ἐνικὸν δὲ κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν ἄρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταῦτόν ἂν γένοιτο.—Πρὸς τούτοις τὸ <ὁ> ἐμός πατήρ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ ὁ πατήρ μοι· ὁμόλογος οὖν ἢ ἐπὶ τὸ κτῆμα ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου. Διαψεύδεσθαι δὲ φασι τὸν λόγον· εἶναι γὰρ ἴδιον ἄρθρον τῆς ἀντωνυμίας καὶ ἴδιον τοῦ κτήματος. «τὸ γοῦν ὁ πατήρ ὁ ἐμός φιλοσοφεῖ ἑκατέρῳ ἀπένειμε τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐκ ἂν παρηκολούθει, εἰ μὴ καὶ ἡ ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἄρθρον. ἐπεὶ εἰ ταῦτόν ἦν ὁ ἐμός πατήρ καὶ ὁ πατήρ ὁ ἐμός ς, καὶ πάντως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ σημαινόμενον ἐφύλαττεν, ὅπερ οὐ φυλάσσει· ὁ πατήρ <γὰρ ὁ> ἐμός τουτέστιν οὐκ ἄλλοι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ οὐκ ἄλλοι ς.» Οὐ πάνυ δὲ ἰσχυρὰ τὰ λεγόμενα. οὐ γάρ, ἐπεὶ μετατεθέντα τὰ ὀνόματα μετήλλαττε τὰ σημαινόμενα, εὐθέως καὶ οὐ τῶν ὀνομάτων τὰ ἄρθρα. ὁμολογούμενόν ἐστιν ἐν τῷ ὁ ἐχθὲς ἄνθρωπος ς, τοῦ ἐχθὲς ἀνθρώπου ς, ὁ νῦν ἄνθρωπος ς, τοῦ νῦν ἀνθρώπου, ὡς τὰ ἄρθρα τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων, εἶγε καὶ συσχηματίζονται καὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις. ἀλλὰ ταῦτα μετατεθέντα διακρούεται τὸ σημαινόμενον· τὸ γὰρ χθὲς ὁ ἄνθρωπος ἢ νῦν ὁ Πτολεμαῖος καὶ τὰ παραπλήσια οὐκέτι πλήθος ἐπαγγέλλονται, ἀλλ’ ἓνα καὶ τὸν αὐτόν, καιροῦ μόνον μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παράδοξον, εἰ καὶ τὸ ὁ ἐμός πατήρ διαφέρει τοῦ ὁ πατήρ ὁ ἐμός ς; «Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄρθρα ὁμολόγησεν, ὅτι καὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶ τὸ ἄρθρον. [25]

2 1,1 16 » Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον, εἶγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. φαιδρὸν γοῦν ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου ς, ὁ παῖς ὁ τοῦ βασιλέως, καὶ δῆλον ὡς [κατὰ] τῆς εὐθείας τὰ δύο ἄρθρα· ἢ γὰρ γενικὴ ἀπέλαβε τὸ ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ’ ἀρχὴν ἀναφορὰν δηλοῦν, τὸ δὲ ἐξῆς ὡς οὐχ ὁ ἄλλος.—ἀμέλει γέ τοι ἔστι, μεταλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προσώπου γενικὴν πτώσιν, φάναι ὁ πατήρ ὁ ἐκεῖνος ς, ὁ φίλος ὁ τούτου, τοῦ «ὁ» πάλιν ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ «ὁ πατήρ.» πόθεν γὰρ ἔτι ἐπὶ τὸ ἐκεῖνον καὶ τούτου, εἶγε καὶ ἀσύναρτοι καὶ κατὰ γενικῆς πτώσεως;—πρὸς τούτοις ἐδείχθη, ὡς τὰ ἄρθρα ἀποφεύγει τὰς δείξεις. πῶς οὖν ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ, δεικτικῶ ὄντι, ὅπερ ἐστίν, ὡς προεῖρηται, ἢ ἀντωνυμία, ἄρθρον ἔτι προσελεύσεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἐκτός ὑπακουομένῳ, ὅτε ἐπὶ δείξεως λαμβάνεται, ἐμός εἶ φίλος ς, ἡμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης, Χρὴ ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ Ὁ Τρύφων, πρωτοτύπους τὴν τε ἐγὼ καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ’ ἄλλων· παραγωγὸς δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ἡμέτερος καὶ νωίτερος, ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεσιν ἔχουσι, κτήσιν τε δηλοῦσιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνοντα, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων. Οὐχ ὕγιές τε λέγειν,

ὅτι τὰ ἄρθρα οὐ προστίθεται ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτι ἐν τοῖς γένεσιν ἀδιάστολοί εἰσιν (ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου ἐχρῆν, ἵνα διασταλῇ τὸ γένος, ταῖς τε τὸ γένος διαστελλούσαις ἔδει μὴ προστίθεσθαι)· ἀρκετὴ γὰρ ἡ δεῖξις, δηλοῦσα τὸ γένος.—πρὸς τούτοις ἰδοὺ γένος σημαίνει ἡ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, καὶ ἄρθρον οὐκ ἐπιδέχονται.—οὐδὲ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὰ διαστέλλει, συνεμπεσόντα τοῖς γένεσι· τὸ γὰρ τῶν ἄρθρων τῶν τριῶν γενῶν ἐστὶ παραστατικόν, τό τε τοῦ ἀρρενικόν καὶ οὐδέτερον. ὡς ἐδείχθη οὖν, ἀναφορικὰ ὄντα τὰς συντάξεις ἀποφεύγει. Διπροσώπους τὰς κτητικὰς ὁ Δράκων ἐκάλει, «καθὸ δύο πρόσωπα νοεῖται, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· μονοπροσώπους δὲ ἡ ἀπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἅπαξ γὰρ ἐνικαί τε δυϊκαί τε πληθυντικά τε νοοῦνται, αἱ δὲ δις ἐνικαί ἐν τῷ ἐμός, δις δυϊκαί ἐν τῷ νωιτέρῳ, δις πληθυντικά ἐν τῷ ἡμέτεροι. ^[5]

2 1,1 17 καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ποικίλοι εἰσὶ.—Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὁρῶνται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλίνονται, αἱ δὲ οὐ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικά κατὰ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἐν τοῖς τέλεσιν. αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ῥημάτων αἱ πρωτότυποι τῆς εὐθείας, ἐκεῖνος γράφει ι , ἔγραφον ἐγ ὡ , αἱ δὲ οὐ καὶ ταῖς μὲν τοῦ αὐτοῦ προσώπου συνταχθήσεται ῥῆμα κατ' εὐθείαν, σὺ γράφει ς , ἐκεῖνος γράφει, ταῖς δὲ καὶ μεταβατικῶς, ἐμός γράφει ι , ἐμός ἐστ ι . καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον δηλοῦσι τοῦ κτήματος, αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφατοι· αἱ γὰρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι, αἶ γε συνήθεις· αὐτός γὰρ καὶ ἐκεῖνος, καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικά [καί] ἀντὶ γενικῆς τῶν κτησαμένων· ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀπολλώνιος—ἐγώ, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου παῖς—ἐμός παῖς. Ὅν τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ἢ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὐξησις πληθυντικὴ καλεῖται, Αἴας γὰρ καὶ Αἴαντε καὶ Αἴαντες, καὶ μάχομαι καὶ μαχόμεθον καὶ μαχόμεθ α , ἐγώ τε καὶ νῶι καὶ ἡμεῖς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ δεύτερον τρίτον καλεῖται, κἂν ἐν πλείοσι νοῆται προσώποις· γράφει γὰρ καὶ περιπατε ῖ . παρὸν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐπενοήθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν ἢ μόνον τὸ πληθυντικόν· τὸ γὰρ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι ἢ ἡμεῖς ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ τάσσομεν. ^[25]

2 1,1 18 —ἐπὶ μέντοι τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ πλείονες αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἴγε ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, αὐτός, ὁδὶ, ὁ δεῖνα. καὶ μήποτε εὐλόγως. εἰ γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὥρισται, ὀρθῶς ἄρα καὶ ἡ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις διαφορὰ διήρθρωται, δείξει μὲν ὡς οὗτος, ἀπουσίᾳ δὲ ὡς αὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι <ὡς ἐκεῖνος> · τὸ μὲν γὰρ οὗτος ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διάστημα.—ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν κτητικῶν πλείονα τρίτα ἔστιν ἐπιδείξει. ἐν γὰρ τῷ ἐμός ἐστὶ πρῶτον πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ σός ἐστὶ δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφὲς ὡς ἐν τῷ ὅς δύο τρίτα, ἐξ ὧν τὸ κτῆμα κἂν μὴ ὀρίζηται, οὐ μάχεται· ἐδείκνυτο γὰρ ὡς οὐκ ἀντωνυμία· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν <ἐν τῷ> σφέτεροι πολλὰ τρίτα. Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασι παραγωγὴ εἶδος καλεῖται· εἶδει γὰρ παραπλήσιόν τι παραδέχεται κατὰ τὴν ἑτεροίωσιν τοῦ τέλους, δι' οὗ γνωρίζεται. ἡ δὲ ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ἀντωνυμίαις μετάβασις πρόσωπο ν· ἐπιτήδειον γὰρ τοῦτο δεῖξιν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν παραστήσαι. ὀρθῶς οὖν ἡ διορίζουσα λέξις τὰ προκείμενα πρόσωπον ἐκλήθη. Ὅπερ ῥητέον ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει, πρῶτον, εἴγε καὶ ἡ ἐν τοῖς ἐξῆς προσώποις ἀπόφασις ἐξ αὐτοῦ γίνεται· ἐν δὲ τῇ πρὸς ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ μήτε προσφωνούσῃ μήτε προσφωνουμένῃ, τρίτον. Οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὃν ὁ λόγος, καὶ [τὸ] τρίτον <τὸ> περί τινος. ^[20]

2 1,1 19 —εἰ γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνεται, ἐγ ὡ , σ ὺ , ἐκεῖνος, δῆλον ὡς καὶ πρῶτον τὸ λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι [τὸ] δεύτερον καὶ [τὸ] τρίτον.—ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σὺ πρὸς ὃν ὁ λόγος τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ἐκεῖνος λέγεται πρὸς τινα;—ὑπὲρ <τέ> τινος πᾶν τι πρόσωπόν [τε] ἐστὶ· πῶς οὖν περί τινος μόνον τὸ τρίτον, κοινῆς οὐσης τῆς λέξεως κατὰ πάσης οὐσίας; Τὰ γοῦν

πληθυντικά τοῦ πρώτου προσώπου ἐμπεριεκτικὰ δύναται εἶναι καὶ παντὸς προσώπου, ἅπερ τινὰ ἐστὶ. [πῶς οὖν μόνον τὰ τρίτα περί τινος;] Δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ἡ ἐν τοῖς ἐνικοῖς προσώποις ἐκφορὰ εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον, καὶ ἔτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου δευτερον· τὸ δὲ ἐπὶ δυϊκοῦ ἢ πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται ἐτέρων προσώπων. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἢ μετὰ δευτέρων ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ πολιτῶν ἀπόντων, ἡμεῖς ἠριστεύσαμεν, σύλληψιν πεποιήται τρίτων μετὰ πρῶτου· ὁ δὲ παρόντων, ἡμεῖς αἵτιοι ἐγενόμεθα, πρῶτου καὶ δευτέρων, εἶγε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγων ὑπὲρ ἀπόντων πολιτῶν πρὸς πολίτας, ἡμεῖς τῆς μάχης αἵτιοί ἐσμεν, καὶ δευτέρων σύλληψιν ποιεῖται, ἐν ᾧ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται, καὶ τρίτων, ἐν ᾧ ὑπὲρ ἀπόντων διαλέγεται, ὅπερ ἴδιον ἦν τρίτου. τὸ δὲ δευτερον ἢ [καὶ] δευτέρων σύλληψιν ἢ <δευτέρων> καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γὰρ πάντας παρόντας ἢ ἀπόντας δευτέρων σύλληψις, πρὸς δὲ τινὰς μὲν ἀπόντας, τινὰς δὲ παρόντας, ὡς εἰ Ἀλέξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις, ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δευτέρων καὶ τρίτων. τὸ γὰρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται. Ἔτι γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ σύλληψις γενήσεται, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τρισὶ προσώποις, ἀλλ' ἐν δυσὶ· πόθεν γὰρ τὸ δυάδος παραστατικὸν σύλληψιν τριῶν ποιήσεται; καὶ πρῶτου μὲν πρὸς τρίτον, νῶι δ', ἐγὼ Σθένελός τε (I 48), πρὸς δὲ δευτερον, πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρί (E 219)· καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων, γυιώσειν μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασι (Θ 416), δευτέρου δὲ καὶ τρίτου, σφῶι μὲν αὖθι (M 366). ^[10]

2 1,1 20 ἐξηγήσεται γὰρ αὐτὸς πρὸς παρόντα μὲν τὸν Αἴαντα, ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομήδη, σὺ καὶ κρατερός Λυκομήδης (M 366). Χρὴ μέντοι κάκεῖνο προσειληφέναι, ὅτι, κἂν πλήθος ἀποφαίνηται, οὐ διαπίπτει πάντως ὁ λόγος. πάλιν γὰρ ἕκαστος τῶν φωνούντων σύλληψιν ποιεῖται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφαινομένων· ἕκαστος γὰρ τῶν ἐν πλήθει μοῖρα τοῦ ὅλου. αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπερμεγέθων σωμάτων ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὅλον σῶμα δηλοῦσιν. Ὁ δὲ λόγος ἅπας συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματα, τῶν προστακτικῶν εὐλόγως ὑπεσταλμένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ προστάσσον τοῦ προστασσομένου, πρῶτον δὲ ἐστὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι περισσὸν ζητεῖν τὸ τούτων πρῶτον πρόσωπον. δεῖ μέντοι νοεῖν, ὅτι τὸ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων (E 249), τό τ' ἄνδρας κτείνωμεν (Z 70), καὶ τὰ παραπλήσια ἠθικώτερον ἀναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων καὶ ἑαυτοὺς συλλαμβανόντων· οὐ γὰρ ἄντικρυς προστακτικαὶ αἱ τοιαῦται ἐκφοραί. ^[25]

2 1,1 21 Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητικὴν προσώπων, τίνα τέ ἐστὶν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς. Εἰ κλητικὴ ἐστὶ κλήσις τῶν πέλας, ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων (καὶ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἡ ἅπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος, κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοί (δ 145), ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ [οὔτος] ἐκεῖνος. ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητικὴ. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν οὔτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι, καθὸ πλησιάζει. ὦ οὔτος ς, ἡ οἴῃ στρατείαν ἐσσεῖσθαι ι; Σώφρων (fr. 23 Ahrens). Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (com. gr. II p. 51 Mein.)· οὔτος, καθεύδεις; B. οὐκ ἀναστήσεις βοῶν· Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (v. 1)· οὔτος, τί πάσχεις; ὦ κακόδαιμον Ξανθία. Ἄλλοι δὲ τινες ὑπέλαβον ὠλιγορῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. «δέον γάρ,» φασί, «τὴν σὺ παρειλήφθαι· ἐχρῆν τε εἰς εὐλῆγειν, καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς εὐλῆγει κατὰ τὴν κλητικὴν· ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ ὦ οὔτος ς.» Πάνυ δὲ εὐήθης τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ πόσος καὶ ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ οὔτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάσσεται. κλητικὴ γὰρ κλήσις τοῦ πέλας, πέλας δὲ ἐστὶ τὸ οὔτος, κλητικῆς ἄρα τεύξεται.—προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι ἐκπίπτει γὰρ τῆς τῶν ἄρθρων ἐννοίας. ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ.—ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ δὸς φίλος (ρ 415). ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι. Ἐπὶ γε μὴν τῶν

κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου· οὐδὲν γὰρ ἦν ἐμποδῶν, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτῆμα προσφωνεῖν, ὧ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη (α 45), παῖδες ἐμοί (γ 475), ὧ 'μαὶ τὰπιόντος ἄγκυραι (Callimachi fr. ^[30]

2 1,1 22 97 Schneider)· οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, <οὐ> καθάπερ τινὲς ᾤθησαν διὰ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. «ἐνικὸν μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸ τέλος, τουτέστι τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ ἄρχον, ὃ ἐστὶ τοῦ κτήτορος. πῶς γάρ φασι πληθυντικὸν καὶ ἐνικὸν ὕφ' ἐν κεκλήσεται; εἰ γοῦν ἰσάριθμα γένοιτο κατ' ἀμφοτέρα, συστήσεται.» Πρῶτον οὐδεμία χρήσις ἔπειτα οὐδὲ λόγος ἀπαιτεῖ. εἰ γὰρ αἱ κλήσεις οὐ πρὸς κεχωρισμένα πρόσωπα, τὰ δὲ τῶν κτητόρων κεχώρισται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς φωνῆς παραληφθήσεται, οὐ δυνάμενα παραληφθῆναι; ἀμέλει τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξάμενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν ἐπέδειξεν. Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ὠκείωται τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασι, καθὼ ἀμφοτέρα δύο τρίτων παραστατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλύον φάναι Ἀριστάρχει, οὐδὲ τὸ σφέτερε ἄρα ἀπόβλητον. Εἰ τὸ ἡμέτερε κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἐνικὸν ὑπάρχει, ὅπερ καὶ ἐσχηματίσθη παρὰ τῷ ποιητῇ, γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε (τ 406)· ὃν τρόπον ἀντὶ τοῦ γαμβρέ, οὕτως [ἄν] ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ὅπερ ἴσως ἄθες, ἐπεὶ οὔτε σύνηθες παρὰ τῷ ποιητῇ, σολοικισμοῦ τε ὑπόφασιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ἐμέ αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν. Ἀκολούθως σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ῥήματα συνταγῆσεται, καὶ πότε οὐ. ^[25]

2 1,1 23 —ταῖς μὲν γὰρ πλαγίοις πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ τῶν ῥημάτων διαθέσεις ἐπὶ τινὰ πλάγιον φέρονται ἢ ὀνόματος ἢ ἀντωνυμίας ἢ μετοχῆς, Τρύφωνι ἔδωκα ς, ἐμοὶ ἐλάλησα ς, ἐτίμησας τὸν νικήσαντ' α· τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως οὐκ οὔσης, οὐδ' ἡ ἐπὶ πρόσωπον μετάβασις νοεῖται. Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεστέραν εἶναι τὴν μετὰ ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν φράσιν, εἶγε ἐπ' ἐνίων συντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῆ τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ἐντελὲς μὲν γὰρ τὸ ἐγὼ <μὲν> παρεγενόμην ν, σὺ δ' οὐ παρέτυχες, ἔλλειπες δὲ τὸ παρεγενόμην μέ ν, οὐ παρέτυχες δ' ἐ. — Ἐγὼ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ἐλλειπεῖς εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ῥημάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεῦτερον ἢ τῶν ῥημάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν τῶν προσώπων μετάβασιν, περισσὸν μέντοι τὴν παράθεσιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαστολῆς ὁ λόγος χρήζοι. τὸ γὰρ ἦομεν ἀχνύμενοι (κ 570) καὶ τὸ ἥμβροτες οὐδ' ἔτυχες (Ε 287) καὶ σχεδὸν ὅλη ἡ χρῆσις τοῦ βίου, πλήρης οὔσα τῆς τοιαύτης συντάξεως, δόξειεν ἂν ἐλλείπειν. πέφυκε γὰρ ἡ μὲν τῶν ῥημάτων ἐκφορὰ μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθείαν καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ἡ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον πρόσωπον καί, εἰ δέοι, διαστολήν. ὅταν οὖν τὰ ῥήματα παρατεθῇ, περισσὸν ἐστὶ τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἶγε, δι' ὃ παρετίθεντο, ἐπληροῦτο διὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ μέντοι λόγου δεομένου ἀντιδιαστολῆς, καὶ τῶν ῥημάτων μὴ δυναμένων ἔτι τοῦτο ἀναπληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἱ τε κατὰ <τὸ> πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον, ἡμεῖς κατέβημε ν, ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κάκεῖνο ἀσύστατον καθιεστήκει· αἰρομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἶχε χρεῖαν ἢ συμπλοκὴ τῆς φράσεως, ἐγὼ μὲν παρεγενόμην ν, σὺ δὲ <οὐ> παρέτυχες ς. Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει τὰ τοῦ λόγου. ^[30]

2 1,1 24 πάντοτε γὰρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεισθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθήσεται. γράφει γάρ τις ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεῖνος, ἐν δὲ ἐγγύτῃ οὗτος, ἢ ἐν ἀναφορᾷ αὐτός, ἢ ἐν ὀνόματι περιπατεῖ Σωκράτης ς, οὐκ ἀντίκειται τὸ ὅτι ἢ βροντᾷ ἢ ἀστράπτει, αὐτοτελῆ ὄντα· ὑπακούεται γὰρ πάντως ὁ Ζεὺς, εἶγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια. Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα (δ 649), αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα (θ 443). εἰ γὰρ ἡ αὐτός ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς

ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορά; Διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῶ τινι λόγῳ αἱ ἐγκλιτικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγήθησαν, πάσης φράσεως μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἐχούσης τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία.—Πρὸς γε μὴν τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' αἱ ἀνθυποφερόμεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γὰρ ὧδέ τις ἀποφαίνοιτο, τίς ἔγραψε, τίς διετάξατο, φαμέν ἐγώ, ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πῦσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδρακὸς πρόσωπον. Ὡς μὲν οὖν τὸ ῥῆμα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται· νῦν δὲ ῥητέον ὡς καὶ αὐταῖ τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβάνομεναι. τὰς μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις ἐν προσώποις τρίτοις νοεῖσθαι, μόνην δὲ τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ, ὡς ἐν τῷ ᾧ σὺ Ἀρίσταρχε. ὁ οὖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρὸς τινὰ ἀπεριδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου ἡδυνάτει προσχρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς προεῖρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἐνοεῖτο, χωρὶς εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ῥήματα συντάττειτο· (τηνικαῦτα γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰ ὀνόματα ἐτάσσετο. [25])

2 1,1 25 καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γὰρ ἔτι ἡ ἀντωνυμία τὸ ἴδιόν τινι παρηκολουθηκὸς ἡδύνατο παραστῆσαι. φαμέν γὰρ οὖν Ἀρίσταρχος λέγομαι, μακρὸς ὑπάρχω). ἀναγκαίως οὖν αὗται παραλαμβάνονται κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, κοινήν προσώπων μετάβασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἐξ ἀνάγκης παραληφθήσονται· δυνατόν γὰρ προσχρῆσθαι καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἐγώ καὶ σὺ καὶ Ἀριστοφάνης, χωρὶς εἰ μὴ δεῖξεως δέοιτο ὁ λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος (Γ 229)· οὐ γὰρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι ἡρκέσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντος τοῦ λόγου ἐπηνέγκατο <τὸ> ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε ἡ γνῶσις τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐ δηλὸς ἅπασιν· ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβανομένην ἐπὶ παντὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γὰρ αὕτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ, οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ καὶ τῆς παρακολουθοῦσης ποιότητος διὰ τὴν ἀδελίαν τοῦ καταστήματος, ὀρίζει μὲν τὸ ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν, τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας (Κ 82)· ὁ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ, γνῶσεαι Ἀτρεΐδην (Κ 88). Ὡς μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παραλαμβάνονται ἀντ' ὀνόματος, ἐδείχθη. Ἴσως τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παραλήψεται δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δίῳ (Η 75), καὶ τὸ οὐκ ἄν μ' ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δέ Ζῆν' ὕπατον μῆστωρα (Θ 21)· ἰδοὺ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες ὀνόματι προσχρῶνται, τοῦ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν μὴ συντεταγμένων. Ἄλλ' οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβανόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανὼν τῶν πλείστων. ἄλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον ἐπὶ τρίτου ἂν ἡκούετο, Οὗτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι (ι 369), εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῇ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύτερον αὐτὸ ἐπέστρεψε, τὸ δέ τοι ξεινίον ἔσται (ι 370).

[30]

2 1,1 26 ὅμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ Τηλεμάχου, ᾧ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ, ὃς λαὸν ἡγεῖρα (β 40. 41)· πάλιν γὰρ πρώτου διὰ τὸ ἡγεῖρα. οὐκ ἄλογον δὲ τὸ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰν ἐν τρίτοις νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ ἴδιαι θέσεις τῶν ὀνομάτων οὐ τὸν πρὸς τινὰ λόγον ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν περὶ τινος. Αἱ ἀντωνυμίαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων, οὔτε ἀντὶ ἐπιθετικῶν, εἴγε αἱ μὲν ὀρίζουσιν ἔν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διήκει κατὰ πλείονων, ἀνθρωπο ς, ἵππο ς. τὸ δὲ ἐγὼ εἰμι ὁ ταῦτα δρῶν ἀντὶ ὀνόματος κυρίου τοῦ Τρύφων ἢ Δίων. ἀλλὰ μὴν τὰπιθετικά ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἢ τι τοιοῦτον· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐδενὸς τούτων παραστατικά, μόνον δὲ οὐσίας. ἀμέλει τὸ λευκὸς ἐστὶν ἢ μέλας ἢ ἀγαθὸς εἰς ἀντωνυμίαν οὐ μεταλαμβάνεται, τοῖς δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικά συναρτᾶται, μακρὸς ἐστὶ Τρύφων, λευκὸς ἐστὶ Δίων· φαμέν δὲ ἐγὼ λευκὸς εἰμι, ἀγαθὸς εἰ σὺ· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δέκνυνται παραλαμβάνομεναι. Ἔτι καὶ τὸ ἵππος με ἐλάκτισε, μεταλαμβάνομενον εἰς τὸ οὗτός με ἐλάκτισεν, οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου ἐπαγγέλλεται, τὸν δὲ ἰδίως νοούμενον. Ἐπεὶ δὲ καὶ τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλλονται, πότερον ἀντωνυμία ἢ ὄνόματα, διὰ τινος

ὁμοιότητος ἢ κοινὰς παρακολουθήσεις, καὶ περὶ τούτου λεκτέον, ἵνα τὰκριβὲς τοῦ λόγου προσγινόμενον τὸ δισταζόμενον κατὰ τάσδε τὰς λέξεις ἀποτρίψῃται. Τὰ γοῦν ἐγκλιτικά τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, τίμησόν μ ε, κόψε γάρ αὐτον (Μ 204), οὐδέ τί μοι περίκειται (Ι 321)· «διὰ τοῦτο τὸ τις, ἐγκλιτικὸν ὄν, ἀντωνυμία, ἤλθέ τις ἄνθρωπος. [30]

2 1,1 27

—τά τε εἰς λήγοντα ὀνόματα, μονοσύλλαβα ὄντα, ἐκτείνεται, Κρής, θής, παῖς, θίς, εἶς, τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν συστέλλεται, σός, ὅς, σφός.—αἱ εἰς να λήγουσαι αἰτιατικά εἰς ν λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ οὐδετέρου παρασχηματισμόν, μέλανα μέλαν, τάλανα τάλαν, τέρενα τέρεν, ἕνα ἕν. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ τινὰ οὐχὶ τίν, ἀλλὰ τί; τὸ δ' ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον.—καὶ ἐκ τοῦ παρὰ Δωριεῦσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὼ παιδῶν, παντῶν, Τρωῶν.—οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν τίς, οὐσίας ὄν μόνον παραστατικόν, ἀντωνυμία.—ἔτι ἀνταποδίδεται τῷ ποῦ τὸ ἐκεῖ, καὶ γίνεται ἐν μέρος λόγου, τῷ <τε>· πότε τὸ ὅτε· καὶ τῷ τίς οὖν τὸ ἐγώ· ταῦτόν ᾔρα.» Ἐγὼ δ' οἶμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἢ περὶ τὸ τίς καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας ὀνόματα, λέγω δὲ τὸ ποῖος, πόσος. τὸ γὰρ ἐναντιώτατον ταῖς ἀντωνυμίαις, ἀόριστά ἐστίν, αὐτῆς ὀριζούσης πρόσωπα. εἴτε γὰρ πυσματικῶς, εἴτε ἀποφαντικῶς λαμβάνοιτο, σαφὲς ὅτι ἀόριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ, τὸ δ' ἀγνοούμενον οὐχ ὀριστόν· ὁ δὲ λέγων ἀποφαντικῶς ἤλθέ τις οὐκ ἐπὶ τινὰ γνωριζόμενον ἀπεριίδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσα ἢ ζήτησις; «Ἀλλὰ τὸ τίς, ἀποφαντικὸν ὄν, ἐγκλίνεται.» Ἀλλ' οὐδεμία ἀντωνυμία, εὐθείας οὐσα, ἐγκλίνεται, τὸ δὲ τίς εὐθείας πῶς οὖν ἀντωνυμία; ἄλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἐγκλισίς, ἀλλὰ καὶ ῥημάτων, ὡς τὸ ἐστίν, εἰσίν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τέ, καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ποτέ, πῶς. οὐκ ἐπεὶ οὖν ἐγκλίνεται τὸ τίς, ἀντωνυμία.—«Πῶς οὖν οὐ τείνεται μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα;» Τοῦτο φωνῆς κατηγορήμα, οὐ τοῦ νοουμένου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἡ αὐχένος παράλογός ἐστιν, ἀλλ' ὄνομα· τὸ πέποσχα ἡμάρτηται, ἀλλὰ ῥῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ι παρητήσατο.—Εἰς ι δὲ λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστελλόμενα τῶν διχρόνων ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ταχύς ταχύ, ἡμισυς ἡμισυ, μέγας μέγας, εὐχαρὶς εὐχαρὶ· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ τί. [30]

2 1,1 28

—Αἱ ἀντωνυμίαι <αἱ> ὀρθοτονούμεναι καὶ ἐγκλινόμεναι <ἐγκλινόμεναι> αὐτὸ μόνον διακρίνουσι τὰ πρόσωπα, [καὶ] ὀρθοτονούμεναι <διαστέλλουσι καὶ> ἀντανανκλῶνται· τῷ δὲ τίς οὐ ταῦτόν παρηκολούθει. οὐ γὰρ ἔνεκα διαστολῆς τὸ τίς ὀξύνεται, ἀλλ' ἔνεκα πεύσεως.—Τῷ τίς τὸ ἐγώ ἀνθυπάγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος, ἄλλα μυρία προσώπων δεικτικά. τὰ δὲ πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πόσος, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος, καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος, καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς. καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀντωνυμία. Οὐκ ἔστιν εὐλογον κατατρέχοντας τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς ις ἢ εἰς νος ἢ εἰς να λήγει, ἢ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ γενικήν, ἐπεὶ ἔνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γω ἢ εἰς συ. καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ ἦν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμία.—Εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνο λεκτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικαὶ <καὶ> ἀκοινωνήτοι ὡς πρὸς τὰ θηλυκά, ἐκεῖνος ἐκεῖνη, αὐτός αὐτή· ἢ πῶς οὖν ὁ τίς καὶ ἡ τίς;—τὸ οὐδεὶς συντάσσεται γενικῇ ἀντωνυμίας, οὐδεὶς αὐτῶν, οὐδεὶς ἡμῶν· οὐκέτι τῷ τινῶν.—πρὸς τὴν πεῦσιν βαρύνεται τὸ τίνων, ἐπεὶ τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων βαρύνεται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαίρουμένου τοῦ ποδαπὸς διὰ τὸν τύπον. οὐ πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα, ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν <οὐ> περισπᾶται, καὶ ἐπεὶ τινὰ ὀξυτόνως φασὶν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, καίτοι μηδεμιᾶς αἰτιατικῆς εἰς α ληγούσης καὶ ὀξυτονουμένης. [15]

2 1,1 29

—Πῶς δὲ οὐχὶ κάκεῖνο γέλοιον; «ἢ γὰρ ἴ ἀντωνυμία προσέλαβέ,» φασί, «τὸ τ, καὶ ἐγένετο τί, τὰ δὲ τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, οἷος τοῖος ς, ὡς τῶς ς.» Πρῶτον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· εἴτα ἔδει τὸ τί τῶν τριῶν γενῶν εἶναι παραστατικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἴ. ἢ εἴπερ τὸ τί οὐδέτερον μόνως, πῶς οὐχὶ καὶ τῷ τίς τὸ δίχα τοῦ τ παράκειται ἴς; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ τ κλίσιν καὶ

ἀριθμὸν ἀνεδέξατο, τινός, τινῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ι οὐκέτι, τῶν τοιούτων κλινομένων; οἷου γὰρ καὶ τοῖο υ. Τὸ τηλικούτος καὶ τοιοῦτος τὰ τε τούτοις ὅμοια σύνθετα, ὥς τινες υπέλαβον. σκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἂν μέρη λόγου εἴη, εἴπερ ἔγκειται τὸ οὔτος. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τάδε τὰ κεφάλαια· «ὁ τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν διαλύσει φαμέν τηλίκος οὔτος.—ἢ διὰ τοῦ ι ἐπέκτασις, τηλικουτός, τοιουτός, ὅπερ ἐπ' ὀνομάτων οὐ συμβαίνει.—τὸ δεῖξιν ἀναδέχασθαι· ἀφορῶντες γὰρ φαμεν τηλικούτος καὶ τοιοῦτος, τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι.—τῶν τε οὐδετέρων ἢ εἰς ο κατάληξις, τηλικούτ ο· ὁμοίως γὰρ τῷ αὐτό καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο.» Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ οὕτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ῥητέον· πῶς τὸ τηλίκος καὶ ἔτι τὸ τηλικόσδε, ἀσύνθετα ὄντα, τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ τηλικούτος; πότε ἀπλοῦν συνθέτῳ ταυτόν ἐστι;—δεύτερον, οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ οὔτος ἔγκειται. τί γὰρ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὴν μέρους ἢ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἐὰν γὰρ ἅπαξ δοθῇ ἐγκεῖσθαι τὸ οὔτος, δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ τηλικούτος· τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς συνθέσεις. [20]

2 1,1 30 ῥῆμα γοῦν τὸ δημαγωγῶ καὶ παιδαγωγῶ, καὶ ὄνομα τὸ εὐγενής, καὶ εἰ ἐξ ἐπιρρήματος σύγκειται καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων τὸ αὐτό.—ἄλλως τε καὶ ποῖαν ἔτι ἔμφασιν ἔχει τὸ τημοῦτος τῆς οὔτος ἀντωνυμίας, ἢ τὸ τηνικαῦτα τοῦ αὐτά, ὅτε οὐδὲν πλέον τοῦ τηνίκα καὶ τημος σημαίνει;—πῶς δ' οὐχὶ καὶ κοινὰ ἐστὶ κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ σύνθετα τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν παραλόγων. ἀπὸ γοῦν τοῦ δοῦλος προπερισπωμένου τὸ σύνδουλος καὶ κοινὸν καὶ προπαροξυνόμενον· ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν οὔτος τὸ τηλικούτος προπαροξύνεσθαι.—«Ἀλλὰ δύο πρόσωπα δηλοῖ, τό τε δεικνύμενον καὶ ἐφ' ὃ ἀναφέρεται ἢ δεῖξις, ὅπερ οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ σύνθετον καθειστήκει.» Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. ἰδοὺ γὰρ σύνθετοι λέξεις ἐν ἀπλοῦν δηλοῦσιν, ὥς ἡ Θεόφραστος, καὶ ἀπλᾶι λέξεις πλείονα πρόσωπα. Ἐκτόρειος γὰρ ὁ τοῦ Ἑκτορος υἱός· καὶ ἔτι τὸ ἵππεύς μετὰ τοῦ ἵππου καὶ ἀνδρὸς καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα παραχθέντα ὑπόφασιν παρέχει συνθέσεως· τὸ μελιτηρόν τοῦ τηρεῖν, ὅπερ ὁμοίως παρήκται τῷ καματηρόν καὶ αἵματηρόν· τὸ φαιδιμόντες, ὅτι φαίδιμα ἔντη, ὅπερ ἦν κλίσις ἀπλοῦ τοῦ φαιδιμόεις.—Πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δασεῖα τοῦ οὔτος ἐφυλάσσετο; τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀναλογούσας ἔχει, ἅπερ καὶ σύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ἑμαυτοῦ καὶ σαυτοῦ. οὐσίαν μόνον σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ταῦτα δὲ καὶ ποιότητα καὶ τηλικότητα, τηλικούτος καὶ τοιοῦτος.—«Ἄλλως τε <καὶ> ὁμοιώσεως ὄντα [τὰ] ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν παριστάνειν.» Ὅπερ ἄγαν ἐστὶ ληρῶδες. [20]

2 1,1 31 τὸ γὰρ δεικνύμενον δι' ἀντωνυμίας οὐκ ἐπ' ἄλλου συντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γὰρ τις εἰς λίμνην φήσει τηλικούτον εἶναι τὸν Νεῖλον. ἢ ἐπὶ πλήθους, τηλικούτοί μοι εἰσιν οἱ παῖδες ἀποβλέπων εἰς ἓν τι μέγεθος τῶν ὑποκειμένων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παραλαμβάνεσθαι.—«Ἄλλ' εἰς ο λήγει τὸ οὐδέτερον.» Τοῦτο ἴδιον τῆς παραγωγῆς. ἴσως δὲ καὶ εἰς ον λήγουσιν αἱ οὐδέτεραι ἐκφοραί.—Αἶ τε διὰ τοῦ ι ἐπεκτάσεις κατὰ τινος ὑποκειμένου καὶ ἀναφερομένου θέλουσι παραλαμβάνεσθαι· ἐκείνοσί γὰρ καὶ τουτοῖ. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις φωναῖς τὸ ὁμοιωματικόν, ἐφ' ὃ ἀναφέρεται τὸ τηλικούτος.—Ἀμέλει τὸ ἴσος μεταλαμβάνεται εἰς τὸ τηλικούτος, ὅπερ ὄνομα· ὀνόματα ἄρα καὶ τὰ προκείμενα. Τῆς αὐτῆς ζητήσεως τυγχάνει τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, τοῦ δαπέδου ἢ ἐδάφους κατὰ τινὰς ἐγκειμένου.—Ἄλλ' ἐβαρύνετο ἂν ὁμοίως τοῖς τὸ ο φυλάξασιν οὐδετέροις, ἄστεφος, εὔτειχος, δύσριγος, εἰ παρὰ τὸ ἔδαφος· εἰ δὲ παρὰ τὸ δάπεδον, ὁμοίως τῷ εὔτεκνος, εὔμετρος, εὐπρόσωπος.—ἄλλ' εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου παραπεμπτέα, εἶγε καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔργον συντιθέμενα ὀξύνεται, μουσουργός, ἑλεφαντουργός, ὑπουργός, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ ἔδει εἶναι ὁμοίως τοῖς συνθέτοις.—πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντέκειτο· ἐχρῆν γὰρ ἢ ἡμεδαπεδός διὰ τοῦ πεδ ἢ ἡμεδαφός διὰ τοῦ φ. [20]

2 1,1 32

—πρὸς τούτοις εἰς ἄπορον περιίσταται τὸ σχῆμα τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου δεικτικόν, ὅπερ ἐν ὀνόματι οὐ παρακολουθεῖ· οὔτε ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ἡμεδαπός. ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία μετ’ ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ μόνη ἢ αὐτός. πληθυντική δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ἡμεδαπός; Εἰρήσεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἢ αἰτία τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν <δὲ> διὰ βραχέος ρηθήσεται. τὰ ὀνόματα δεῖξεώς ἐστιν ἀπαρέμφρατα, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι δεῖξεώς εἰσι παραστατικά, ἀλλὰ μὴν καὶ προσώπων [τε] ὠρισμένων, ἀπολύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τὰ τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ἴδιον σημαίνονμενον φυλάσσει, ἐάνπερ μὴ συμβολικῶς λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. ὀρθῶς ἄρα τὴν σύνθεσιν τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὀνόματα παρητήσατο.—Ἐπεὶ καὶ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα μετελαμβάνετο, (τὸ παντοδαπός ἴσον τῷ παντοῖος, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἔδαφος,) δηλὸν ὡς καὶ τὰ προκείμενα ἀσύνθετα.—Ἐλλειπῇ ὄντα τὰ πύσματα τοῦ ἐφ’ ᾧ ποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ δὲ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέλουσιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ποδαπός σύνθετον;—Παράγονται αἱ ἀντωνυμίαι. ἰδοὺ γὰρ νωίτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκωλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη, ὁμοίως τῷ τηλεδαπός καὶ παντοδαπός. «Ἀλλά,» φασίν, «εἰ δοθείη τὸ ἡμεδαπός παρήχθαι, δοθήσεται καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὸ ἄλλοδαπός τῷ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, ἀντωνυμικοῖς οὖσι, τρίτον καθεστὸς συμπαρήχθη· χρῆν γὰρ σφεδαπός. [20]

2 1, 1 33

»—Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. πρῶτον ὡς οὐκ εἴ τι κατὰ τὸ τρίτον ἐπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, τοῦτο ἀντωνυμία· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ὀνόματα. —ἔπειτα ἐξ ἀνάγκης τὸ ἄλλοδαπός ἐπιφέρεται, οὐ καθὸ ἀντωνυμία, καθὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων προσώπων ἀναιρετικὸν ὑπάρχον εἰς ἀόριστον πρόσωπον μεθίστησιν· ἄλλος γάρ, οὐκ ἐγώ· ἄλλο ς, οὐ σύ· ἄλλο ς, οὐκ Ἀρίσταρχο ς. ἀναγκαίως οὖν τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, τοῦ ὀρισμοῦ στερούμενα, εἰς τὸ ἄλλοδαπός περιίστατο ἀόριστον, τοῦ σφεδαπός μὴ δυναμένου κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ δυσέφικτον τὸ ὀρίσαι παντὸς ἀνθρώπου πόλιν· ἄπειρα δὲ τὰ τρίτα. στέρησις ἄρα ἦν πρώτου καὶ δευτέρου τὸ ἄλλοδαπός, ὥσπερ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ τὸ οὐδέτερον. Ἀλλ’ οὐδὲ κλητικήν φασιν ἔχειν τὸ ἄλλος, καθότι αἱ ἀντωνυμίαι, ἐκεῖνος καὶ αὐτός.—Καὶ τοῦτο ληρώδες. εἰ γὰρ ἡ κλητική κλήσις τοῦ πέλας, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον πρόσωπον, πῶς οὐχὶ βίαιον τὸ ἀφανιστικὸν τῶν προσώπων ἐς δεύτερου προσώπου γένεσιν μεθίστασθαι;— «Ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ο ἔληξε, καθότι τὸ αὐτό καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀντωνυμίαι ὄντα.» Τοῦτο ἀμάρτημα φωνῆς, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν τῷ συνθέτῳ, τὸ ὀφειλόμενον ν προσλαμβάνον· ἑξαλλον γὰρ καὶ περιάλλον. —«Τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν· τουτῶν γὰρ καὶ τηνῶν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ ἁλλῶν.» Ἀλλ’ οὐκ εἴ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ τὰσιν ὠλιγώρηται, τοῦτο καὶ τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται· ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δωριεῖς, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἐνικῆς περισπῶντες. Ἡ ἀντωνυμία ὀρίζει πρόσωπα, τὸ δὲ καὶ τὰ ὀριζόμενα ἀόριστα καθίστησιν, ἄλλο ς, οὐκ ἐγώ. [25]

2 1, 1 34

—αἱ ἀντωνυμίαι ἀντ’ ὀνομάτων· Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο καὶ αὐτὸς ἐθαυμάσθη ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλ’ οὐκέτι ἐν τῷ Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο καὶ ἄλλος ἐθαυμάσθη. —αἱ εἰς ος λήγουσαι ἀντωνυμίαι μονοπρόσωποι, ὀρθοτονούμεναι μόνως καὶ δεικτικά οὔσαι, διὰ τοῦ ι ἐπεκτείνονται, χωρὶς τῆς αὐτός· αὕτη γὰρ ἀναφορικὴ οὔσα οὔτε ἐπεκτείνεται οὔτε μόνως ὀρθοτονεῖται· ἐκείνοσί γάρ καὶ οὗτοσί δεικτικῶς, ἀναφορικῶς δὲ κατ’ ἑγκλίσιν κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα (M 204). τὸ δ’ ἄλλος οὐδενὶ τῶν λόγων ὑποπίπτει.—ἡ αὐτός πάση ἀντωνυμίᾳ ἐπιτάσσεται, ἐγὼ αὐτό ς, ἐκεῖνος αὐτό ς· οὐκέτι δὲ ἄλλος αὐτό ς.—αἱ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐ μεταβατικά, ἐμαυτόν καὶ ἐμαυτῷ· τὸ δ’ ἐ π’ ἀλλήλους ἐν μεταβάσει προσώπων.—μετὰ προθέσεως οὐ συντίθενται ἀντωνυμίαι· διάλληλος δέ φαμεν.—αἱ γενικαὶ πληθυντικά τῶν ἀντωνυμιῶν συντάσσονται μετὰ τοῦ οὐδεῖς χωρὶς ἄρθρου, τὰ δὲ ὀνόματα

μετὰ ἄρθρου· οὐδεὶς τῶν ἄλλων παρεγένετο ο.—Παραιτητέον τὴν λοιπὴν ἐπιχείρησιν ὑπὲρ τοῦ τὸν <λόγον> μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν, τῶν συνεκτικωτάτων κατειλημμένων. «Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προσώπῳ νοούμενα ἢ ἀντωνυμῖαι εἰσὶν ἢ ῥήματα, σαφὲς ὅτι τὸ ὦμο 1, πρώτου ὑπάρχον προσώπου, ἀντωνυμία ἂν γένοιτο καὶ οὐ ῥήμα. καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ προφανὲς ὡς ἔστι δοτικῆς.» —Ἄλλ’ αἱ τοῦ πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου καὶ τρίτου ἔχουσι, τὸ δὲ ὦμοι οὐκέτι.— αἱ ἀντωνυμῖαι τὴν περισπωμένην ὑπερκειμένην φυλάσσουσι, πῶς μο 1, καλῶς μο 1· τὸ δὲ ὦμοι οὐκέτι τοῦ ὦ τὸν περισπασμὸν ἐφύλαξεν.—ἀπ’ ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται πῶς οὖν τὸ οἰμῶζειν; δηλὸν οὖν ὡς ἐπίρρημα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ αἰαί αἰάζειν, λίαν λιάζειν. Ἴσως δόξει μάχεσθαι τὸ μὴ ἐπὶ πᾶν πρόσωπον συντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα, καλῶς γράφεις καὶ γράφε 1, Ἑλληνιστὶ λέγεις καὶ λέγε 1. Ἀλλὰ τὰ σχετλιαστικά τῶν ἐπιρρημάτων, ἐξ αὐτοπαθείας ἐκπεμπόμενα, αὐτὸ μόνον τοῦ ὑποκρινομένου προσώπου τὸ λυπηρὸν παρίστησι, τὴν δ’ ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μετὰβασιν ἀπήρνηται. [30]

2 1,1 35 τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρώτου προσώπου ἔμφασιν δηλοῦν. εὐήθεις οὖν οἱ σολοικισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ ὦμοι ἐγὼ δειλός (ε 299). Συμβέβηκε τῶν ἀντωνυμιῶν ἃς μὲν ὀρθοτονεῖσθαι, τουτέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἃς δὲ ἐγκλίνεσθαι, ὧν τὸ τέλος, λέγω δὴ τῶν ἐγκλινομένων, ἢ φύσει ὀξύνεται ἢ δυνάμει, ὡς τὰ περισπώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει ὀξεῖαν. ἥτις μεθίσταται κατὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρόνων, ἥρπασέ τις ἡμῶν, ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑπερκειμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους ἀναδεξαμένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος, ἀνθρώποις μο 1, τίς τὰρ σφωε (Α 8). Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον καθολικώτερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀρθοτονουμένων πρὸς τὰς ἐγκλιτικές, περὶ τε τῶν μόνως ὀρθοτονουμένων, καὶ διὰ τί, καὶ τῶν μόνως ἐγκλινομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς τόνους παραλαμβανομένων, καθ’ οὓς τρόπους ὀρθοτονηθήσονται. Αἱ μὲν οὖν ὀρθοτονούμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑποτάσσονται, ἐμοὶ ἔδωκε ν, ἔδωκεν ἐμοί· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι μόνως εἰσὶν ὑποτακτικά. διαφέρει δὲ ὑποκτακτικὸν ὑποτασσομένου, ἢ τὸ μὲν πάντοτε ἐν ὑποταγῇ, τὸν τε ἴδιον τόνον οὐκ ἔχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ τὸν τόνον τὸν ἑαυτοῦ ἔχει (ἐμοὶ γὰρ ἔδωκα ς, ἔδωκας ἐμοί, λέγω δὲ δισυλλάβως· τὸ δ’ ἔδωκέ μοι καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλαβον καὶ οὐδέποτε πάντως προτακτικόν)· ὃν τρόπον καὶ ἐγκλινόμενον ἐγκλιτικοῦ. [25]

2 1,1 36 τὸ μὲν γὰρ ἐγκλινόμενον αὐτὸ μόνον κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης (δ 280)· τὸ δ’ ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποσβεννύειν καὶ τὴν <πρὸ> ἑαυτοῦ βαρεῖαν ὀξύνει, Ἀπολλωνιός μο 1, ἐτίμησάς με.—Ἀπόλυτοι αἱ ἐγκλινόμεναι, αἱ δὲ πρὸς τι ἐν ὀρθοτονήσει λέγονται, δὸς ἐμοί, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἴ τι ὀρθοτονεῖται, τοῦτο καὶ πρὸς τι. τὸ δὲ σφῶι προΐει (Α 336) κατ’ ὀρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπόλυτον· ἴσον γὰρ ἔστι τῷ δὲ ὕμας.—Καὶ ἔτι αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι ἀντωνυμῖαι καὶ ἀντὶ συνθέτων· τὸ γὰρ ἐμὲ λύσομαι (Κ 378) ἀντὶ τοῦ ἑμαυτόν καὶ <τὸ> ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα (Ε 800) ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶ· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐδέποτε.—Καὶ αἱ μὲν συντίθενται ποτε, ἐμὲ αὐτόν—ἑμαυτόν, νόστον ἐταίροις διζήμενος ἢ δ’ ἐμοὶ αὐτῷ (ψ 253) ἀντὶ τοῦ ἑμαυτῶ. μέγιστον δὲ τεκμήριον τοῦ τὰς ὀρθοτονουμένας συντίθεσθαι ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ· αἱ γὰρ ἐγκλινόμεναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐνικαὶ τὸ ε ἀποβάλλουσιν. ἄλλως τε ἀδύνατόν ἐστι μόριον ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκωλύετο τὸ μοί, ἐγκλιτικὸν ὄν, συντίθεσθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἑαυτῷ οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν σύνθεσιν ἔσχεν, ἀλλ’ ἀπὸ τῆς ὀρθοτονουμένης. (οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε τὸ πώποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής· οὐ γὰρ τὸ ἐν παραλόγῳ συνθέσει κανὼν τῶν πάντων γενήσεται.)—Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ κτητικαὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρθοτονουμένων παραγωγὴν εἰλήφασιν, καὶ πάλιν ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ πιστοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐμοῦ τὸ

ἐμός, οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς μοῦ. ἄλλως τε οὐ ῥηταὶ κατ' ἰδίαν αἱ ἐγκλιτικάι· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν παραγωγαί; Ὁρθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας. ^[30]

2 1,1 37

καὶ τούτου αἷτιον τὸ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὔχρηστον, ὃ ἐστὶν ἐνὸς μόνου προσώπου παραστατικόν, ὑπὲρ οὗ ἐντελέστερον εἴρηται ἐν τοῖς προδιειλεγμένοις. Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικάι κατὰ πᾶσαν πτώσιν, ὑποστελλομένης τῆς αὐτὸς κατ' αἰτιατικὴν, ὑπὲρ ἧς εἰρήσεται κατὰ τὴν οἰκίαν τάξιν. Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθὸ δεικτικάι, μόνως καὶ ὀρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ἡ δεῖξις ἐν διαστολῇ προσώπων γιγνομένη οὐ ποτε ἀνίησι τὸν τόνον, μᾶλλον δὲ ῥώννυσιν. αἱ γοῦν διὰ τοῦ ι ἐπεκτείνονται καὶ ἔτι τὴν δεῖξιν ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος ὀξύνουσιν, ἐκεῖνος ί, οὔτος ί. καὶ δῆλόν ἐστιν, ὡς ἔνεκα τῆς δεικτικῆς ἐκφορᾶς ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν αὐτὸς ἐπεκτείνεσθαι, καθὸ οὐδὲ ὅλως δεικτική. Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς μόνως ὀρθοτονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείων ἢ διαστολὴ τοῦ προσώπου· ἐμοῦ γὰρ αὐτοῦ ὀρώντο ς, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψ ε. Παραπεμπτέον γὰρ τοὺς ὑπολαμβάνοντας ἔνεκα γένους παρελῆφθαι τὴν αὐτὸς, ἐπεὶ ἀδιάστολοί εἰσιν αἱ πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδέονται γένους, τῆς ἐν αὐταῖς δείξεως συνεξηγουμένης τὸ γένος· ἔπειτα τί φήσουσιν ἐπὶ τοῦ οὔτος αὐτός καὶ ἐκεῖνος αὐτός; οὐ γὰρ καὶ ἐνταυθοῖ ἀδιάστολον τὸ γένος.—«Ἄλλ' ἴσως ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις, εὐλόγως συνταχθήσεται ἔνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων <λέγειν>, ὡς ἡ δεῖξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ.» Ἄλλ' οὐδ' ἐπὶ τούτων ἔνεκα γένους ἡ παράθεσις, ἀναφερόμεναι γὰρ ἐπὶ τι πρόσωπον προεγνωσμένον αἱ κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνονται· ἐν ᾧ δὲ ἔγνωσται, ἐν τούτῳ οὐκ ἄδηλον τὸ γένος. οὐκ ἄρα οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἔνεκα γένους παρατίθεται.—Οὐκ ἄγνωόν δὲ τὰς ἐγκλινομένας κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτὸς ταῦτά φημι ἐγκέκλιται γοῦν τὸ ἀλλὰ οἱ αὐτῷ (δ 667) καὶ Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτόν (θ 396)· φήσει γάρ τις· «εἰ ταῖς ὀρθοτονουμέναις συντάσσεται ἔνεκα διαστολῆς, πῶς οὐκ ὀρθοτονουμέναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γένος. ^[30]

2 1,1 38

» Ἀλλὰ δειχθήσεται ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παρέλκεται ἡ αὐτός, καὶ δὲ μιν αὐτόν (φ 318), ἢ ἐ μιν αὐτόν (ω 472), καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί. ἔπειτα εἰρήσεται, ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ ὀρθοτονηθεῖσαι πάντως ἀντανακλασθήσονται. Αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πάσης πτώσεως ὀρθοτονοῦνται. Ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν λειπομένων ἐκεῖνο ἂν αἷτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον ἐγκλιτικὸν ἥτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξυτόνου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γὰρ βαρυτόνου ἀδύνατον· πῶ ς, ἦλθέ πω ς, Ἀρίσταρχος ποτ ε, ἄνθρωποι εἰσ ι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπομένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρύτητα ἡ ἔγκλισις οὐκ ἦν. καὶ γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ἐκεῖνος καὶ οὔτος πάλιν μόνως ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτὸς ἀκωλύτως καὶ εἰς ἔγκλιν ἐμπίπτουσης.—Οὐ μάχονται αἱ ἱακῶς διηρημέναι, λέγω δὲ τὴν ἐμέο καὶ ἡμέων καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύσει βαρυτονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐντελεστέρων διηρημέναι εἰσίν. Αἱ τῷ ι πλεονάζουσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐμεῖ ο, σεῖ ο, εἶο ἀπὸ γὰρ ὀρθοτονουμένων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ ι. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον ἀληθές, <σαφές> ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ ἐν πλεονάσματι ἢ ἠλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὀλοκλήρῳ καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἡ διάγνωσις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ ὀλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγιγνώσκετο; εἰ οὖν ἐντελεῖς αἱ ὀρθοτονοῦμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ ὁ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθοτονουμένων. <Ὁμοίως καὶ αἱ τῷ ε πλεονάσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλη αἰτία ἢ τῇ προειρημένῃ.> Ὁμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικάι. τὸ γὰρ παρὰ τῇ οἰκίᾳ μου ἔστηκα ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ παρὰ τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ, ἥ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ οὐ τῇ τούτου, τὸ δὲ ἀπόλυτον. ^[30]

2 1,1 39

καὶ καθὸ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συντεθῆναι, διὸ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ πώποτε ἐσημειοῦτο. ὑγιῶς οὖν καὶ ἀπ' ὀρθοτονοῦμένων ἢ σύνθεσις καὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται. [Ὅμοίως καὶ αἱ τῷ ε πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται, οὐκ ἄλλη αἰτία ἢ τῇ προειρημένῃ.] [Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὀρθῆς πτώσεως οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῇ τε καὶ δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μὲν, ὅτι οὐδεμία εὐθείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῇ δέ, ὅτι πᾶσα ἀντωνυμία ἐγκλινομένη ὀξύτονός ἐστιν ἢ περισπωμένη. Συνεμπεπτώκει δὲ τῇ ὀρθῇ ἢ αἰτιατική. Γενική δὲ καὶ δοτική οὐκ ἐγκλίνονται φωνῆς ἔνεκεν.] Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ μὴν, αἵ τε μονοσύλλαβοι σφὶν καὶ σφέ, ἢ τε διὰ τοῦ τ τοί. Αἱ ὑπολειπόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. Αἱ μὲν οὖν ὀρθὸν τόνον εἰληχυῖαι τὸ πλέον ἔνεκα σημαινόμενου ὀρθοτονοῦνται, ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ σύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ ἄδεια ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεως ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει (Ε 812)· τὸ γὰρ ποῦ ἐγκλιτικὸν αἷτιον τοῦ τὴν σέ ὀξύνεσθαι. ἐπὶ δὲ τόπου ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν (λ 91)· ἀπολύτου γὰρ οὔσης τῆς σημασίας, καθὸ καὶ ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο (λ 471), ὅμως διὰ τὸ ἄρχον ἢ ἀντωνυμία ὠρθοτονήθη, εἶγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγκλινόμενόν τι ἀρκτικὸν θέσθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ μὴ δυνάμενον τὸν ἴδιον τόνον ἐπὶ τι προκείμενον μεταθέσθαι; ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι (φ 233) ὁμολογεῖ τὸν ὀρθὸν τόνον διὰ τῆς τοῦ ε γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ ποιητικὴν ἄδειαν, τοῦ σημαινόμενου οὐκ ἐπείγοντος. ^[25]

2 1,1 40 —Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι τῶν ὀρθοτονοῦμένων ἔχουσι πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸ αἷτιον. Καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρὸς τι λαμβάνεσθαι, ἰδικὸν δὲ <τὸ> ἀντιδιασταλτικῶς, σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί (Δ 63)· σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν (Ω 754)· πρὸς τὸ ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας (Ω 751). ὁ τε προκατάρξας χάριτος καὶ παρὰ τὸ δέον παθὼν ὀρθῇ τάσει προσχρῆται, ἐμὲ ἐτόλμησας λοιδορῆσαι, ἐμφαίνων ὡς ἄλλον ἐχρῆν ἢ περ αὐτόν. ὁ τε ἀμοιβὴν ὕβρεως αἰτῶν ὀρθῇ τάσει πολλάκις χρῆται, δεῖ ἐμοῦ ὀρῶντος αὐτόν αἰκίζεσθαι, καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἐμφαίνει, ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ. Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐμ' ἐ. πιστούσθω δὲ ὁ λόγος οὕτως. εἰ ἐκτὸς τῆς συμπλοκῆς ἢ ἀντωνυμία γένοιτο, πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, δὸς μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ· εἰ δὲ ἀντιστραφήσεται, πάντως καὶ ὀρθοτονήσεται, δὸς Ἀπολλωνίῳ καὶ ἐμοί. ὅθεν τὸ καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον (δ 645) ἐγκλίνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἐξῆς ὄντος καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσο ν. καὶ ἔτι καὶ με φίλησεν (Ι 481) καὶ ἐφίλησέ μ' ἐ. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι οὐ συμπλεκόμεναί εἰσιν, εἰρήσεται μικρὸν ὕστερον. Ὅμοίως καὶ αἱ διεζευγμέναι, ἢ ἐμοὶ ἢ τῷ δ' ἐ, ἢ ἐμὲ ἢ τόνδ' ἐ. Καὶ διὰ τοῦτο φασὶ τὸ ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ (Ψ 724) ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν ὀρθοτονεῖν, τοῦ κατ' ἀρχὴν ἐ συναληλιμμένου ὡς ἐπὶ τοῦ τῆμῃ, τῷ μω. καὶ φαίνεται ὡς μονοσυλλαβήσασα ἢ μέ δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλιτικῆς ἀναγνώσεως. ^[30]

2 1,1 41 Ἴσως δὲ πρὸς ταῦτα φήσει τις, ὡς ἡ ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαζευχθείσης τῆς ἀντωνυμίας, ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμένης, ὥστε τὸ ἐξῆς εἶναι· ἢ ἀνάειρόν μ' ἐ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκόμενων τὸ καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον (δ 645) ἐνεκλίναντες, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσο ν. Λείπεται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς αἱ ἀντωνυμίαι ἢ συμπεπλεγμέναι ἢ διεζευγμέναι εἰσὶν· οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήσει τὰ τοιαῦτα <δεῖ> διακρούεσθαι.—τὰ δὲ συμπεπλεγμένα ἢ διεζευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντως τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἀπαιτεῖ ἢ ἰσοδυναμοῦν τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, τοῦ συντεταγμένου μέρους λόγου κατὰ τὸ ἐξῆς πολλάκις κοινοῦ καθεστῶτος τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεζευγμένῳ, οἷον τὸ καὶ Ἀπολλώνιος διελέξατο, ἢτοι Ἀπολλώνιος διελέξατο, ἀπαιτεῖ τὸ καὶ Διονύσιος ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἀντωνυμικόν, ὅπερ ἦν ἰσοδυναμοῦν ὀνόματι, κοινῶ τε τῷ διελέξατο πολλάκις προσχρῆται. εἰ δὲ ῥῆμα ἦν, πάλιν ἢ ἐπιπλοκὴ ἢ ἡ διάζευξις ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ ἔγραψε Διονύσιος, ἢτοι ἔγραψε Διονύσιος· δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ἢ διελέξατο ἢ τι τοιοῦτον, κοινῶς πολλάκις

νοουμένου τοῦ Διονύσιος. τῷ οὖν ἢ μ' ἀνάει ρ', εἴπερ διεζεύχθη τὸ ῥῆμα, κἂν πάντως ῥῆμα ἐπεφέρετο τὸ ἄπιθι ἢ κάθισον ἢ τι τοιοῦτον· ἐν ᾧ οὖν τὸ ἢ ἐγὼ σέ ἐπιφέρεται, ἐν τούτῳ δείκνυται, ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία διέζευκται, ἡ μὲν σέ πρὸς τὴν ἐμέ, ἡ δὲ σύ πρὸς τὴν ἐγώ, ἥτις ἐνέλειπεν, ἐν τῷ ἀνάειρε ῥήματι νοουμένη, τοῦ πλήρους ὄντος ἢ ἐν ἐμέ ἀνάειρο ν. — Ὁμόλογοι δὴ καὶ αἱ τοιαῦται, ὡς τὴν πρὸς τι πρόσωπον διαστολὴν ἀναδεγμένα ἐῖσιν. Ὁρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν ἀπὸ τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἀναδέχονται, ὡς ἐπὶ τοῦ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον (N 269) καὶ ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα (E 800) καὶ ἐμέ λύσομαι (K 378)· ἀντὶ γὰρ συνθέτων τοῦ ἐμαυτὸν καὶ ἑαυτῷ. ^[30]

2 1,1 42 πάλιν δὴ τὸ ἐμέ λύσομαι πρὸς τὸ οὐκ ἄλλον διαστέλλεται. Ὁμοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὀρθοτονοῦσι, κα τ' ἐμ ἐ , δ ι' ἐμ ἐ , περὶ ἐμο ὤ. Διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὀρθοτονεῖν τὸ σὺν καὶ τρίτος ἀμὴν Ἀμύντας παρὰ Θεοκρίτῳ (VII, 2) συγκαταθετόν. τὰ γὰρ ἐν ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀναδέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν τὸ καὶ μοι καὶ με ἐνεκλίναμεν, καθὼ οὐ συμπέπλεκται. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονουμένων, εἰ πάντοτε ἡ μετάληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον σχῆμα ἀπαιτεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα (E 800) καὶ κάλεόν τέ μιν εἰς ἔκαστος (Ψ 203), τῶν τε παραπλησίων. τὸν γὰρ Ἀρίσταρχον καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς, ὥσει νόμον θεμένους τὸ τοιοῦτον, <ὡς ἀπ> ἀνάγνωσμα δεῖ παραπέμψασθαι τὸ οἱ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη (E 64) καθὼ ὀρθοτονούμενον τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν ἀπαιτεῖ, τοῦ λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν μεταγράφειν τὸ ἔτευξεν, τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέχεσθαι, «ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας, οἱ τ' αὐτῷ, <αἱ> κακὸν καὶ πᾶσι Τρώεσσι γέγοντο,» ἴν' ἢ «Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἑαυτῷ τεκτῆνατο.» καὶ σαφές ἐστίν, ἔνεκα τούτου ὅτι τὸ ἀλλὰ οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην (δ 668) κατ' ἔγκλισιν ἀνέγνωστο, καίτοι ὀφείλον κατὰ δύο τρόπους ὀρθοτονεῖσθαι, καθὼ καὶ ἐπιταγματικὴ σύνεστι, καὶ διαστέλλεται ἐν τῷ πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι. Οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου οὐ διεγνώσαν. ^[30]

2 1,1 43 —πρῶτον γάρ, εἰ καὶ ἀληθὲς ἦν τὸ τὰς ὀρθοτονουμένας κατὰ τὸ τρίτον ἀντανακλᾶσθαι, οὐ πάντως τὸ οἱ τ' αὐτῷ παράλογον· ἐδείχθησαν γὰρ ὡς παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικά, τουτέστιν ἀρκτικαὶ γινόμεναι, ὀρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐμέ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε (λ 91) καὶ τῶν παραπλησίων.—ἔπειτα καὶ συνεπέπλεκτο ὁμοίως τῷ ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ (E 832).— ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ αὐτὸς ὑποτασσομένη ὀρθοῦ τόνου παραιτία ἐγίγνετο. —καὶ ὁ τέ σύνδεσμος, ἐγκλιτικός ὢν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν ὀξύνει, ὅτε βαρεῖά ἐστίν ἐξ ὀξείας περισπωμένην γὰρ οὔσαν φυλάσσει.—τά τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ ἐξωμάλισται· πολλαὶ γὰρ ὀρθοτονηθεῖσαι ἀντανακλασμὸν οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ ἔπλετο (O 226). ἀμυνόμεναι δὲ οἱ αὐτῷ (χ 214)· τὸ γὰρ νοούμενόν ἐστι· «μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μὲν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ βοθηεῖν» ὅς τις οἱ τ' ἐπέοικε (I 392)· τουτέστιν αὐτῷ· τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσις ἐργάζεσθαι ἀνάγκη (ρ 441)· τουτέστιν «οἱ αἰχμάλωτοι ἦγοντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐπικρατησάντων.» τό τε τίς κ' οἶτο μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, οἱ τεύξειν θάνατον (χ 12) πάντως εἰς ἀπλὴν ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται· ὁ γὰρ Ἀντίνοος οὐχ ὑπελάμβανεν, ὡς θάνατον αὐτῷ κατασκευάσειεν <ἄν> ἐν πολλοῖς παραγενόμενος, ὁμοίως τῷ πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα (E 56 et 80)· οὐ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ τις φεύγει. Ῥητέον ὑπὲρ τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἀπλοῦν σχῆμα μεταλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς σύνθετον, τουτέστιν ἀντανακλωμένων. Συμβέβηκε τοίνυν τὰς ἀπὸ τῶν εὐθειῶν δράσεις μετιούσας ἐπὶ τὰς πλαγίους <ἦ> ἐν μεταβάσει προσώπων νοεῖσθαι ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. ^[30]

2 1,1 44 τοῦ μὲν προτέρου Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξε ν , ἐγὼ σέ ἐτίμησ α , σὺ ἐμοὶ διελέξ ω (ἡ καὶ διὰ μόνων τῶν ῥημάτων ἡ εὐθεῖα νοουμένη μέτεισι πάλιν ἐπὶ τὰς πλαγίους, ἔδωκά σο ι ,

ἐτίμησά σ ε) τοῦ δὲ δευτέρου Φήμιος ἑαυτὸν ἐδίδαξε ν· ἡ γὰρ τοῦ διδάσκειν μετάβασις οὐκ ἐφ' ἕτερον πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ τὸν Φήμιον· Αἴας ἑαυτὸν ἐχειρώσατο ο· πάλιν γὰρ τὸ ἐχειρώσατο ἐπὶ τὸ Αἴας διαβιβάζεται.—Ταῖς μὲν οὖν τοιαύταις συντάξεσι παρακολουθεῖ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. τὰ γοῦν Ὀμηρικά, ἀρχαϊκώτερα ὄντα, αἰὲν ἐν ἀπλαῖς ταῖς ἀντωνυμίαις καὶ τὰ ἀμετάβατα τῶν προσώπων ἔχει καὶ τὰ μεταβατικά· ἐμὲ γὰρ λύσομαι εἷς καὶ ὁ αὐτός, ἐμὲ δ' ἔγνω μεταβατικῶς, <ἕτερος> ὁ [τε] γνωσθεῖς καὶ ὁ γνούς. ὕστερον δὲ τὰς συνθέτους προσφιλοτεχνηθείσας συμβέβηκεν ἀπενέγκασθαι τὴν τῶν ἀμεταβάτων προσώπων σημασίαν, τὰς δὲ ἀσυνθέτους ἐν μεταβάσει· διὸ καὶ αὐτοπαθεῖς τὰς συνθέτους τινὲς ἐκάλεσαν, ἀλλοπαθεῖς δὲ τὰς ἀπλᾶς. Τὰς μὲν οὖν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, συνήθεις οὔσας, συνέβαινε μηδεμιᾶς ζητήσεως τυχεῖν, ἅτε δὴ τῶν μὲν ἀσυνθέτων μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ μεταβιβαζομένων εἰς ἕτερον πρόσωπον. ^[15]

2 1,1 45 τὰς μέντοι κατὰ τὸ τρίτον, λέγω δὲ τὴν ἰ καὶ τὰς συζύγους, ἀτριβεῖς οὔσας, συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς φωνῆς ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις δηλοῦν, διὰ τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον ἐκκλίνοντας, αὐταῖς κεχρησθαι. Χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταυτόν, μεταλαμβάνειν τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀσυνήθη εἰς ἀπλὴν ἀντωνυμίαν, ὡς τὰ μεταβατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ὡς τὰ ἀμετάβατα. Τοῦτ' ἂν γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὰς ἐν παραθέσει μετὰ τῆς αὐτὸς ἐπιταγματικῆς εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, ὅτε καὶ τὰ τῶν ῥημάτων ἰσάριθμα εἴη καὶ ὁμοιοπρόσωπα, καθάπερ τὸ σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις (ν 313) καὶ τὸ νόστον ἐταίροισι διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ (ψ 253) καὶ ἐμέθεν περιδύσομαι αὐτῆς (ψ 78), εὐλόγως τοῦ τοιοῦτου παρακολουθοῦντος· εἷς γὰρ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ διατιθεῖς καὶ ὁ διατιθέμενος. τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἑτέρου προσώπου ὁρθῶς πάλιν καὶ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς διαλλάσσει καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα· ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἓνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ ὑφ' ἑνὸς δρᾶσθαι ἢ ὑπὸ πλειόνων. ἢ πλείονες ἐμὲ τύπτουσιν, ἢ ὑμᾶς <εἶς> τύπτει. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ τὴν παράδοσιν ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ (Π 12)· σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (Ο 231)· ὁμηλικὴ δ' ἐμοὶ αὐτῷ (γ 49)· ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ (δ 177)· ἡδ' ἐμοὶ αὐτῇ ἔψαι (Ω 733)· ὦμνε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν (τ 288), ἀποστροφῇ τοῦ μ, ἴν' ἢ σύνθετος ἀπεμφαίνοιτο. ^[30]

2 1,1 46 ὁμοιον τὸ οὐδ' εἴ κεν ζ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι (Χ 351) καὶ ἢ μή τις ζ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ ἐ βίηφι (ι 406). τὸ δὲ μεῖζον· παραλόγως ἐνεκλίθη τὸ εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι (Κ 242), εἶγε αἰ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ὀρθοῦ τόνου ἔχονται· καὶ τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἀπόβλητον, καθὼς τὴν σύνθετον ἐνέφαινε ὀρθοτόνως ἀναγνωσθέν. καὶ ἔτι τὸ μήτ' ἐμῶντᾶς μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας τρύσης (poet. lyr. adesp. 41 Bergk 3) διέσταλκε δυσὶ περισπωμέναις· ἡδυνάτει γὰρ συντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. πῶς οὖν οὐχὶ βίαιον τὸ τὰς διεσταλμένας κατὰ παράθεσιν βιάζεσθαι εἰς σύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος; Δέον οὖν, ὡς προεῖρηται, τὰ ἐν δυσὶ τρίτοις νοούμενα, εἴτε κατ' ἀπόλυσιν, ὡς τὸ ἐγκλινόμενον, εἴτε κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνεγνώσθαι ἕνεκα διαστολῆς ἢ ἄλλης τινὸς συντάξεως, εἰς ἀπλᾶς μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ ἐν τρίτῳ καὶ ἐν ταύτῳ εἰς συνθέτους, ἅπερ ἂν εὐρεθείη πάντως κατ' ὀρθὸν τόνον, ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ (θ 211)· ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει (Υ 171)· ἢ γὰρ ἔμελλεν οἷ τ' αὐτῷ θάνατόν τε κακόν (Π 47)· ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἢ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥῆμα. Ἔτι εἰ αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὀρθοῦ τόνου ἐχόμενα ἀντιδιαστολὴν ἀναδέχονται, τί τὸ ἐμποδῶν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν ἀντιδιαστολὴν διήκειν; καὶ ὅν τρόπον τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο ο, καὶ σοὶ ἐγένετο ἀμετάληπτα εἰς σύνθεσιν, οὕτω καὶ οἱ τ' αὐτῷ. ^[25]

2 1,1 47 «Ἀλλὰ [καὶ] αἰ κατὰ τὸ τρίτον εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται.» Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, καὶ εἰ σπανιάκις, ἀλλ' οὖν γε μεταλαμβάνονται; αὐτὸν μὲν σὲ πρῶτα

σαού (ρ 595)· οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον (N 269)· καὶ ἐμέ λύσομαι (K 378)· εἴρηται τε καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πλείονας εἶναι. Καὶ αἱ κτητικαὶ δὲ ὁμοίως μεταληφθήσονται εἰς συνθέτους ἢ εἰς ἀπλᾶς, προληπτικώτερον πάλιν τινῶν ὑποστησασμένων τὸ μόνον εἰς συνθέτους αὐτὰς μεταλαμβάνεσθαι. Ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου ὧδε. ἐπὶ μὲν ἡ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἣτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ποιῆται, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται· ἐπὶ δὲ τὸ ῥῆμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς νοῆται, ἀπὸ δὲ τινος προσώπου, τότε καὶ ἀπλῆ ἡ ἀντωνυμία. τοῦ μὲν οὖν προτέρου δευτέρου αὐθώρηκα περὶ στηθεσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος (Γ 332)· τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδου χιτῶνα· πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ (γ 39)· τῷ ἑαυτοῦ. τοῦ δὲ δευτέρου οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον (ν 265)· οὐ γὰρ ἐθεράπευον αὐτοῦ τὸν πατέρα, τοῦ ῥήματος ἀποστάντος τῆς γενικῆς, ὁμοίως ὅθ' ἐδὸς δόμος (ὁ τινὸς ὅτε με) ἀμφεκάλυψεν (ο 118)· διὸ εἰς ψιλὸν μέταγεται τὸ αὐτοῦ. τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν ἥ κεφαλῇ φορέειν (Π 799)· τὸν καὶ ἀνηρεῖψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν κάλλεος εἵνεκα οἷο (Υ 234)· πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτὰρ ὁ γ' ὄν φίλον υἷον ἐπεὶ κύσε (Ζ 474) σύνθετος· τὸν γὰρ ἑαυτοῦ ἔκυσε παῖδα. ^[30]

2 1,1 48 ὅθεν τινές, πάλιν ἀγνοήσαντες τὸ μεταβατικόν, τὸ αἵτει δ' οἰωνὸν ἐὼν ἄγγελον (Ω 292) μεταγράφουσιν εἰς τὸ ταχὺν ἄγγελον, ἢ τὸν ἀγαθὸν ἐκδέχονται. καὶ ἐπὶ θηλυκῆς τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν (ν 52). φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδέξασθαι· (ἐν γὰρ ἀπάσαις ἦν τὸ (Γ 244) ἐῖ ἐν πατρίδι γαίῃ) ὑπολαβόντα τὸ ἑαυτῆς νοεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐῖ, δέον πάλιν ψιλῶς μεταλαμβάνειν. δῆλον οὖν ὡς τὸ ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν θάρσει ᾧ (H 152) ἀμφίβολον. εἰ γὰρ εἰς ἀπλὴν μεταληφθήσεται, ἔσται ὁ θυμὸς ἀνῆκε με τῷ ἐκείνου θάρσει πολεμεῖν, ὅπερ πάλιν ἐν διαβάσει νοεῖται· εἰ δὲ εἰς σύνθετον, γενήσεται τῷ ἑαυτοῦ θάρσει ἀνῆκε με πολεμεῖν, καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς γενικῆς ἀπῆρτηται. ὁμοίως καὶ τὸ Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο, οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν (δ 191). εἰ δὲ μή, εἰς ἀπλὴν τὴν αὐτοῦ.—οὕτως εἶχε καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαϊς Πινδάρου (fr. 1 Boeckh) Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας ἀποφθιμένῳ Μελικέρτῃ· τῷ γὰρ παιδὶ τῆς Ἰνουῦς. πάλιν γὰρ οἱ ἀξιοῦντες εἰς σύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ, ζητοῦσι τίνι ἀκολουθῶν Σισύφου υἷον αὐτὸν ἔφη. οἱ δὲ βαρυτονοῦσι τὸ ὦ Δωρικῶς, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ὦς, ὁμοίως τῷ ὦ τε χερνᾶτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιωμένα (lyr. gr. III 3 p. 1359 Bergk)· οἱ δὲ εἰς τὴν οἷ πρωτότυπον μέταγουσι τὴν γραφὴν, ἵνα δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ Ἀχιλῇ δαμασθεῖς (X 55). ^[25]

2 1,1 49 Χρὴ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ μεταλαμβάνειν τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν εἷς τε ἀπλᾶς καὶ συνθέτους, τὰ νῦν περιγραφόμενης τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλεόν προάγειν τὸν λόγον. Ἐξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον. Ἡ ἐγὼ τῆς ἔγωγε Ἀττικῆς διαφέρει συντάξει. ἡ μὲν γὰρ καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τίθεται, καὶ καθ' ὑπόταξιν, ἡ δὲ ἔγωγε οὐ συνήθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι, καθὸ καταφατικωτέρα ἡ ἔγωγε· πολλάκι γοῦν καὶ κατὰ τινας ἐρωτήσεις συγκατατιθέμενοί φαμεν ἔγωγε ἐν ἴσῳ τῷ ἐγώ.—Μεμπτέοι οὖν οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν μὲν ἀντιδιεστάλθαι, λέγω δὲ τὴν δισύλλαβον, τὴν δὲ ἐγκεκλίσθαι (καὶ ἴσως ἡ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ ἀναβεβίβασθαι τὴν τάσιν, τοῦ τε μὴ ἄρχειν λόγου, ἅπερ ἐγκλινόμεναις παρηκολούθει)· ἐδείχθη γὰρ ἐντελῶς ὡς ἀδυνατοῦσιν αἱ τῆς εὐθείας ἐγκλίνεσθαι· διὸ καὶ τὸ τί σὺ τόσσον ὁμίλου (Υ 178) μόνως ὀρθοτονητέον.—ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐδέποτε προοισταί εἰσι κατ' ἰδίαν, καθάπερ αἱ ὀρθοτονοῦμεναι, ἀλλ' αἰετὰ μετὰ τινος μέρους λόγου παρατίθενται, δὸς μοι, τίμησόν με, καθάπερ καὶ ἄλλα τινὰ μέρη λόγου, ὡς αἱ προθέσεις, οἱ σύνδεσμοι, τὰ ἄρθρα. πῶς οὖν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις φαμέν κατ' ἰδίαν ἔγωγε;— ὅτι δὲ καὶ διασταλτικῶς παραλαμβάνεται, δῆλον ἐκ τούτων, οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἄρτιπος, αὐτὰρ ἔγωγε (θ 310) καὶ μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε (α 215). αἱ

ἐγκλινόμεναι τῇ αὐτῇ καταλήξει χρῶνται, ἥπερ καὶ αἱ ὀρθοτονοῦμεναι. —πῶς οὖν ἡ μὲν ἔγωγε εἰς γε λήγει, ἡ δὲ ἐγὼ εἰς γω ;—Χρὴ δὲ νοεῖν ὅτι μόνον παρῆκται διὰ τῆς γε συλλαβῆς· οὐ γὰρ κεῖται ὁ γέ παραπληρωματικὸς οὔτε ἐν συνθέσει, ἐπεὶ ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι, οὔτε ἐν παραθέσει, ἐπεὶ μᾶλλον ὠξύνετο ἂν τὸ τέλος τῆς ἐγώ. ^[30]

2 1,1 50

τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔμοιγε.—Διὸ καὶ ἐπεζήτησαν ἔνιοι, διὰ τί καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς οὐκέτι. πρὸς οὓς ἂν φαίμεν, ὅτι οὐκ ἐξωμάλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. ὁμοῖος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια ἤμελλον καὶ ἡβουλόμην, ἀλλ' οὐ πάντα τὰ παρατατικά οὕτως ἐπεκτείνουσι· καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων. τὸ αὐτὸ οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Δωριεῖς ἐγὼ ν. Σώφρων· ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὦψεν (fr. 39 Ahrens). καὶ ὁ ποιητῆς δὲ συνεχῶς διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο, σαφές ὅτι τὸ χασμῶδες τῶν φωνηέντων ἀναπληρῶν τῇ τοῦ ν προσθέσει. κοινῇ δὲ προφορᾷ χρῆται ἐν τῷ ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν (Ω 370) καὶ ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (E 201. X 103. ι 228)· καὶ τὸ ν οὐ προσέλαβεν, ἐπεὶ ἀνεπίδεκτον τὸ ἔπος κρητικοῦ εἰς σύμφωνον καταλήγοντος.—Οὐ φύσει φασὶ τὴν ἀντωνυμίαν λήγειν εἰς ν, πλεονάζειν δέ, «ἐπεὶ ἡ κατὰ τὸ δευτέρον δίχα τοῦ ν, τύ. πᾶσα γὰρ ἀντωνυμία εἰς ν λήγουσα κατὰ τὸ πρῶτον, πάντως καὶ κατὰ τὸ δευτέρον, ἐμέθεν σέθεν, ἐμὴν τίν, ἡμῶν καὶ ὑμῶν.» Πρῶτον διάλληλα τὰ τῆς ἐπιχειρήσεως. τί γὰρ <οὐ> μᾶλλον ἡ τύ ὠλιγώρηται, ὅτι εἰς ν οὐ λήγει, ἢ ἡ ἐγὼν, ὅτι εἰς ν λήγει;—δευτέρον αἱ μακροκατάληκτοι λέξεις οὐ πλεονάζουσι τῷ ν ἀδιαφόρως· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐν τῷ ἔλεγεν ἢ ἔλεγε καὶ λέγουσιν, ἅπερ ἐν βραχυκαταλήκτοις.—τρίτον ἐν ὁμοιοκαταλήκτοις ἡ μονὴ τοῦ ν γίνεται, ἐμέθεν ἢ σέθεν, ἐμὴν τίν, τὸ δὲ ἐγὼν εἰς ν λήγει, τοῦ δευτέρου διὰ τοῦ υ ἐκφερομένου. ἔπειτα παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λείπον ἀνεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ τοῦ ν. Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἐγὼνγα καὶ ἐγὼν η· οὐ γὰρ ἐγὼνγα, φάνασσα, Διὸς θύγατερ, Ἀλκμάν (fr. ^[25]

2 1,1 51

51 Bergk 3). Αἰολεῖς βαρέως· ἔγων δ' ἔμ' αὐτὰ τοῦτο συνόϊδα Σαπφώ (fr. 102 Ahrens, 15 Bergk 3). Βοιωτοὶ <ἰών> ὥς μὲν Τρύφων (p. 27 Velsen), ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ, ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται, ἐπεὶ φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη, ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνηέντων τίθενται, ἐό ς, ἐό υ, ἐαυτ ῶ, ἐαυτό ν, ἐό ι. ὥς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστὶ <καὶ> ὁ Ἀβρων, θέμα ἐστίν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ φασὶ τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰών, <τῇ δὲ ἐγὼν τὴν ἰώνε ι>, εἶγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η εἰς ει μεταβάλλεται, τῇ δ' ἐγὼνγα τὴν ἰώνγ α. Κόριννα· μέφομη δὲ κῆ λιγυράν Μουρτίδ' ἰώνγα, ὅτι βανὰ φοῦς' ἔβα Πινδάραιο ποτ' ἔριν (fr. 12 Ahrens, 21 Bergk 3) καὶ ἔτι ἰώνει δ' εἰρώων ἀρετὰς χεῖρωάδων (fr. 1 Ahrens, 10 Bergk 3). Τρύφων (p. 32 Velsen) φησὶ μὴδ' ὅλως εὐθείας εἶναι τὴν σ υ, κλητικῆς δὲ μόνον, «ἐν οἷς αἱ μὲν εὐθεῖαι τὸν περὶ τινος λόγον ἀναδέχονται, αἱ δὲ κλητικαὶ τὸν πρὸς τινα, ὃνπερ ἡ σὺ ἀναδέχεται.—ἔτι ὃν τρόπον ἢ ἐκεῖνος οὐκ ἔχει κλητικὴν, διότι ἐν ἀποστήματί ἐστι, τῆς κλητικῆς κλησὶν ἐπαγγελλομένης τοῦ πέλας, οὕτως οὐδὲ ἡ σὺ εὐθείας, ἐπεὶ τὰ ἐναντία ἀνεδέξατο.—αἱ κλητικαὶ δευτέροις προσώποις συντάσσονται, Ἐκτορ ἦλθε ς, Σώκρατες διελέξ ω· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ σὺ λέγε καὶ σὺ σκάπτ ε.—οὐκ ἐπεὶ δὲ εὐθεῖα συντάσσεται ἐν τῷ σὺ ὁ λέγων, πάντως καὶ εὐθείας ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ ὀνομάτων, Ἀρίσταρχε αὐτὸς γέγραφα ς.—οὐ πάσης πτώσεως εὐθεῖα, τοῦ ἀλλήλους, τοῦ ἔμαυτοῦ, ὥστε καὶ τῆς σὺ οὐσης κλητικῆς οὐ πάντως εὐθεῖα ἐπιζητηθήσεται. ^[25]

2 1,1 52

» Ὅτι μὲν οὖν κλητικῆς ἐστὶν ἡ σὺ, ἀναμφίβολον· ὅτι δὲ καὶ εὐθείας, λεκτέον. Αἱ συνεπιπίπτουσαι τῶν λέξεων κατὰ τὰς συντάξεις τοῦ λόγου τὸ ἀμφίβολον τῆς συνεμπτώσεως ἀποβάλλουσι. τὸ γὰρ οὐκερ ῶ, τρία σημαῖνον, ἐν τῷ οὐκ ἐρῶ σοί ἢ <οὐκ> ἐρῶ σοῦ <ἢ> οὐ κερῶ σέ οὐκέτι ἀμφίβολον καθέστηκε, καὶ <περισσὸν> εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι, τοῦ λόγου ἐπὶ πάντων συντείνοντος τῶν παραπλησίων. ὅθεν καὶ τὸ σὺ κατὰ τὴν σύνταξιν δειχθήσεται, πότε εὐθείας ἐστὶ καὶ πότε κλητικῆς. ἐν οἷς γὰρ φαμεν σὺ ἦλθες πρὸς ἐμ ἐ, κλητικῆς· ἐγὼ εἰμι καὶ

ἐκεῖνός ἐστι καὶ σὺ εἶ, εὐθείας· τὰ γὰρ τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ῥήματα εὐθεία συντάσσονται. οὐ γὰρ πάντως καθολικὸν τὸ τὴν εὐθεϊαν ἐπὶ τρίτοις νοεῖσθαι πάντοτε· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου, σεμνός εἰμὶ ἰ, σεμνός εἶ.—Ἄλλως τε τὰ μὲν ὀνόματα, δίχα τῆς κλητικῆς, ἐν τρίτοις νοεῖται, ὅτε μή, ὡς προεῖρηται, τὰ τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ῥήματα συντάσσεται, Δίων περιπατεῖ, Δίωνα λέγει, Δίωνα τύπτει· αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι ἕνεκα τούτου παραλαμβάνονται, τῶν ὀνομάτων οὐ δυναμένων κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι ἐπὶ τῆς προκειμένης συντάξεως. παρακολουθεῖ οὖν τοῖς κατὰ τὸ δεύτερον ἀνακρεμάμενον ἔχειν τὸν λόγον τὸν πρὸς τινα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου. ὁ γοῦν λέγων σὺ τύπτεις πρὸς αὐτὸν λέγει ὑπὲρ αὐτοῦ. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων, σοὶ δίδωμι, σὲ φιλοῦ. χωριστεῖται οὖν <αἱ> ἀντωνυμῖαι τῶν ὀνομάτων κατὰ τὰς συντάξεις ἕνεκα τούτου.—Ἐτι αἱ συναπτόμεναι πτώσεις ἢ διεzeugμέναι ἢ συμπλεκόμεναι τῆς αὐτῆς ἔχονται πτώσεως· εἰ δὲ που κλητικὴ παραλαμβάνοιτο, πάντως ἐκτὸς πεσεῖται τῆς συντάξεως. ^[20]

2 1,1 53 τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἢ Ἀριστοφάνης ἢ Ἀρίσταρχος, καὶ Ἀριστοφάνη καὶ Ἀρίσταρχον, ἦτοι Ἀριστοφάνους ἢ Ἀριστάρχου, καὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἢ ἐγὼ ἢ ἐκεῖνος· τοῦ δὲ δευτέρου Σώκρατες, ἢ Διογένης παρέσται ἢ Θεόφραστος· Ἀρίσταρχος, καὶ Διονύσιος ἤκουσε καὶ Ἀπολλώνιος. ὅθεν εἴφαμεν καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἐκεῖνος, εὐθείας τὸ σύ.—Τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ σύλληψιν ἔχει ὁμοιοπτῶτων προσώπων, τὸ ὑμᾶς ἐκ τοῦ σὲ καὶ σὲ καὶ ἐκεῖνον, τὸ ὑμῖν ἐκ τοῦ σοὶ καὶ σοὶ καὶ ἐκείνῳ. ὅθεν τὸ σφῶι.. σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης (M 366) εἰ σύλληψιν ἔχει τοῦ Λυκομήδης κατ' εὐθεϊαν, δῆλον ὡς καὶ τὸ σύ εὐθείας κατέστηκεν.—Ἐτι αἱ ἀντωνυμῖαι ὁμοιοπτῶτοις τοῖς ὀνόμασι συντάσσονται, ἐμοῦ ὄντος Ἀπολλωνίου, ἐμοὶ ὄντι Δίῳ ἰ, σὲ ὄντα ἀγαθόν· εἰ οὖν εὐθείας <τὸ> ἐγὼ εἰμι Διονύσιος, εὐθείας καὶ τὸ σὺ εἶ Δίῳ ν.—Ἡ κλητικὴ αὐτοτελὴς οὔσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ διὸ οὐδέποτε αἱ ἐγκλινόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἢ μοί κατὰ πρῶτον πρόσωπον διὰ φιλοφρόνησιν, Πάτροκλέ μοι δειλῇ (T 287). ἐν ᾧ οὖν φαιμέν σύ με, σύ μοι, εὐθείας ἢ σύ· αἱ γὰρ εὐθεῖαι τήνδε τὴν σύνταξιν λαμβάνουσι.—Πρὸς τὰ πύσματα αἱ εὐθεῖαι ἀνθυπάγονται, τίς ἔγραψε ν; Ἀρίσταρχος, ἐγὼ· εὐθείας οὖν <καὶ> κατὰ τοῦτο τὸ σύ.—Ἐπειτα εἴ τι κλητικὴν ἔχει, πάντως καὶ εὐθεῖαν· οὐ μὴν εἴ τι εὐθεῖαν, πάντως καὶ κλητικὴν. οὔτε γὰρ τὰ πύσματα, οὔτε τὸ ἄλλος, ὡς προεῖρηται, οὔτε τὸ ἐκεῖνος. ^[20]

2 1,1 54 ὅθεν εἰ τὸ σύ κλητικῆς, πάντως καὶ εὐθείας.—Τὸ δὲ συνεμπεσεῖν τὴν φωνὴν οὐ ξένον· πλεῖσται γὰρ εἰσιν εὐθεῖαι συνεμπίπτουσαι ταῖς κλητικαῖς. Σύγε Ἀττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγωγε. Τινὲς ἐν δυοῖς μέρεσι λόγου, «τοῦ γέ ἐν παραθέσει κειμένου, ἐπεὶ αἱ ἐπεκτεινόμεναι ἐν πρώτοις καὶ ἐν τρίτοις.» Ἐν μὲν οὖν τῷ τόνῳ οὐχ οἶόν τε διελέγξαι τὴν παραγωγὴν, ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ τύγῃ οὔση συνάγεται καὶ τὸ σύγε. ἢ γὰρ τὴν ὀρθὴν τάσεως οὔσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι, καὶ τὸ Διὸς θύγατερ μεγάλῳσθενες (lyr. gr. adesp. 42 Bergk III 3), ἐγκλινόμενη δὲ αἰτιατικὴν, καὶ τὸ φίλιππον ἔθηκεν (lyr. gr. adesp. 43 Bergk III 3) καὶ τί τοι ἐγὼν ποιέω; Σώφρων (fr. 74 Ahrens). Οὐδεμία ἀντωνυμία ἐγκλιθεῖσα πτώσεως ἐναλλαγὴν ποιεῖται σημειωτέα οὖν ἢ τὴν ἐγκλιτική.—Αἱ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐγκλινόμεναι πάντως καὶ ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτῆς πτώσεως οὔσαι· (ἢ μὲν γὰρ εὐθεῖα οὐδ' ὅλως ἐγκλιθήσεται, ἐπεὶ ἀδύνατον)· πῶς οὖν ἢ τὴν ἐπ' αἰτιατικῆς οὐκ ὀρθοτονεῖται;—Μή ποτ' οὖν οὐδ' ὅλως αἰτιατικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐν σχήματι λαμβάνεται, ᾧ λόγῳ καὶ δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς, Ἀχιλῆι δαμασθεῖς (X 55). καὶ οὐκ ἀνοίκειον τὸ σχῆμα· ἢ μὲν γὰρ γενικῇ τῇ δοτικῇ ᾠκείωται, ἢ δὲ αἰτιατικῇ τῇ εὐθείᾳ οὕτως, ὥστε καὶ ἐν δυϊκοῖς ἅπασι συνεμπίπτειν, καὶ καθ' ἐνικὰς ἐκφοράς, ὡς ἐπὶ οὐδετέρων, καὶ κατὰ πληθυντικὰς, ὡς ἐπὶ τῶν συνηρημένων πληθυντικῶν, οἱ ταχεῖς τοὺς ταχεῖς. οὐκ ἀλόγως δὲ καὶ διὰ τῆς ἐγκλίσεως τὸ σχῆμα τῆς αἰτιατικῆς ἐνδείκνυται, εἴγε εὐθεῖα οὔσα ἀδυνατεῖ ἐγκλίνεσθαι. οὐ χρὴ ἄρα ζητεῖν, διὰ τί οὐκ ὀρθοτονεῖται καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς. εἰ γὰρ λέγομεν, ὡς ἀπὸ τῆς σέ ἐγένετο, χωρήσαντος τοῦ εἰς υ, ὡς τῆλε τῆλυ καὶ λάζεται λάζυται, καταλείψομεν ζήτησιν, διότι οὐκ

ὀρθοτονεῖται. Τὸ τ υ νη ὠλιγωρῆσθαί φασι, «καθὸ τείνει τοῦ · εἰ γὰρ ἐγὼ ἐγώνη, τοῦ αὐτοῦ χρόνου μένοντος, χρῆ <ν> καὶ ἀπὸ τοῦ τῷ τῷ νη. [25]

2 1,1 55

» Τί γὰρ οὐ μᾶλλον τὸ τῷ παραλόγως συνεστάλη ἥπερ τὸ τῷ νη ἐξετάθη; ἴσως δὲ καὶ αἱ διὰ τοῦ νη τείνουσι τὴν παραλήγουσαν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμίν ἐμ ί νη καὶ τίν τ ί νη. ἴσως δὲ καὶ τῷ Β υ νη καὶ μ ύ νη συνεξέδραμεν. Βοιωτοὶ τοῦ καὶ τούν καὶ τού γ α. Ἰ. Ταύτην οἱ μὲν φασι παράλογον, ὅτι οὐ διὰ τοῦ · «ἀποβολῇ γὰρ τοῦ ς τὰς κατὰ τὸ τρίτον ἀποτελεῖσθαι, σοῦ οὔ, σός ὅς.» οἱ δὲ εἰσηγησάμενοι τὰς κατὰ τὸ τρίτον ὀρθοτονηθείσας ἀντανakλαῖσθαι οὐδ' ὅλως φασὶ τὸ σχῆμα συστήναι· «εἰ γὰρ μόνως ὀρθοτονεῖται, καθότι εὐθείας, δῆλον ὡς εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται, ὅπερ ἀσύστατον, σύνθετον εὐθεῖαν γενέσθαι.»—Ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὺς τὴν γραφὴν μεμφομένους ἐκεῖνο ἂν εἴποιμεν, ὡς ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ς κατὰ τρίτα ἔστιν, <εἰ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον ὁμοιοκαταληκτοῦσιν,> ἐμέθεν σέθεν ἔθεν, ἐμέ σέ ἔ ἡ δὲ σύ τῇ ἐγὼ οὐχ ὁμοιοκαταληκτεῖ· οὐκ ἄρα καὶ κατὰ τὸ τρίτον ὁμοιοκαταληκτῆσει. πιθανὸν γοῦν ἔστι φάναι ὅτι, εἰ τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ διήλλαξε, καὶ τὸ τρίτον πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ διαλλάξει.—Πρὸς δὲ τοὺς ἀσύστατον ἡγησαμένους λεκτέον, ὅτι μάρτην ὑπέλαβον τὴν τῶν τρίτων ὀρθοτόνησιν ἀντανakλασμὸν ἀπαιτεῖν, εἶγε ἐντελῶς ὑπὲρ τούτου προεῖρηται.—Ἀξιοπιστότερός τε ὁ Σοφοκλῆς μάρτυς, χρησάμενος ἐν Οἶνομάῳ· ἡ μὲν ὡς ἰ θάσσον', ἡ δ' ὡς ἰ τέκοι παῖδα (fr. 418 Dindorf). καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἔνιοι διὰ τοῦ ι γράφοντες προσπνέουσιν, ἐναλίγκιον ὡς ἰ ἅπασα (X 410), ἐκδεχόμενοι τὸ αὐτὴ, ἡ Ἰλῖος. ἀλλ' εἰ καὶ ἐνταυθοὶ τὸν εἶ συναπτικὸν σύνδεσμον ἡ φράσις ἐπιζητεῖ, τὸ ἰωροὶ παρὰ Ἀττικοῖς ὁμολογεῖ τὴν ἀντωνυμίαν.

[25]

2 1,1 56

τὰ γὰρ φυλασσόμενα περιέχει ἡ τοῦ ὠρεῖν σύνθεσις. τὴν πύλην φυλάσσει πυλωρός, τὴν θύρην θυρωρός. οὕτω καὶ οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες ἰωροί. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθιγενεῖς παρὰ Ῥοδίοις ἴγνητες, τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Τρύφων φησὶ τὸν ἴον ἐγκεῖσθαι, «ἀφ' οὗ θηλυκὸν τὸ ἴα, ἀφ' οὗ τὸ οἶος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο . καὶ εἰ τὸ αὐτὸς εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται, Τυδείδης αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν (Θ 99), εὐλογον καὶ τὸ μόνος εἰς τὸ αὐτὸς.» κα <ὶ το> ὅτο δέ φησι, καθὸ οὐδεμία ἀντωνυμία συντίθεται μετ' ἄλλου μέρους λόγου ἢ ἡ αὐτὸς. ἀλλ' εἰ ἡ αὐτὸς συντίθεται, οὐκ ἀπεμφαῖνον καὶ τὴν ἰσοδυναμοῦσαν τῇ αὐτὸς συντίθεσθαι.—Δῆλον δὲ ὡς ἡ μετὰ δασέος βραχεῖα ἐκφορὰ τοῦ ι ἔλλειπῇ αὐτὴν κατέστησε κατὰ τὴν χρῆσιν. Ἡ ὅς τὴν ἴσην σημασίαν ἔχει τῇ οὔτος, ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν (α 286) καὶ ὅς γάρ ῥα μάλιστα ἦνδανε κηρύκων (ρ 172)· καὶ Πλάτων ἡ δ' ὅς. Καὶ <ὁμοίως καὶ ἡ ὁ,> ὁ δὲ προσέειπεν (ξ 36) ἀντὶ τοῦ οὔτος, ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρείων (ι 374). καὶ δῆλον ὡς ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ ὅδε παρῆκται καὶ ἡ οὔτο ς , ὥ λόγῳ καὶ ἀπὸ τοῦ τηλίκος τηλικούτος τηλικόσδε, <καὶ ἀπὸ τοῦ τόσοσδε> τοσόσδε καὶ τοσοῦτος, οὐδὲν πλέον σημαίνοντα τῶν πρωτοτύπων.—Εἴρηται ὡς αἱ πλάγαι ἀναλογώτεραι αἱ ἀπὸ τοῦ τ ἀρξάμεναι, τούτου καὶ τούτῳ, καὶ τοῦδε καὶ τῷδε, ἐπεὶ ἡ τοιαύτη παραγωγή τοῖς ἀπὸ τοῦ τ ἀρχομένοις παρείπετο. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὐδέτερον, ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενον καὶ κατ' εὐθεῖαν, διήλεγχε τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ κατ' εὐθεῖαν τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, εἶγε τὰ οὐδέτερα συνάρχεται τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς. [25]

2 1,1 57

καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν δασεῖα τὴν διὰ τοῦ τ γραφὴν μαρτυρεῖ· ἡ γὰρ ου δίφθογγος κατ' ἀρχὰς τιθεμένη ψιλοῦται, οὐδαμό ς , οὐρανός, ὥστε καὶ τὸ ὄλον οὔλον ψιλῶς λέγεσθαι καὶ ἔτι τὸν ὄρον οὔρο ν. καὶ οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὔνεκα, ἐπεὶ ὅσα τὸ τ προσλαμβάνει, ταῦτα ἀφαιρέσει τοῦ τ δασύνεται, τόσοσ—ὅσο ς , τηλίκος— ἡλίκος ς καὶ ἐπεὶ τούνεκα, οὔνεκα δασέως. ἐν γὰρ τῷ περὶ δασείας περὶ τοῦ ἦμος καὶ ὄφρα εἴρηται. ὁμολογος οὖν καὶ κα <τὰ> τοῦτο ἡ ἔλλειψις τοῦ τ . Δωριεῖς λέγουσι τοῦτοι, ὅπερ πάλιν ὁμολογεῖ τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ . Διαφέρει ἡ οὔτος καὶ ὅδε τῆς ἐκεῖνος διαστηματικῆς. ἡ μὲν γὰρ πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ὥστε καὶ ἐπιλαμβανόμενόν τινα φάναι οὗτός με ἔπαισεν ἡ δὲ πάντοτε ἐν ἀποστήματι. ἔτι ἡ μὲν καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ κατὰ τὸ

δεύτερον πρόσωπον συντάσσεται, φυσικῆς οὔσης τῆς συντάξεως· ὁ γὰρ ἑτέρου ἐπιψαύων πολὺ μᾶλλον ἑαυτοῦ· οὗτος ἐγὼ ταχύτατι, Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις (IV 37)· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ὁδῆ· ἔνδον μὲν δὴ ὁδὸν αὐτὸς ἐγὼ (φ 207), ὁ ποιητής. ὦ οὔτο ς, ἡ οἱῆ στρατείαν ἐσσεῖσθα ι; Σώφρων Ἀνδρείοις (fr. 23 Ahrens). ἡ δὲ ἐκεῖνος μόνως ἐπὶ τοῦ τρίτου. πάλιν γὰρ δὴ <ή> κεῖνος μὲν δὴ ὁδὸν αὐτὸς ἐγὼ (ω 321) ἀναπολεῖ τὸν ἐκ διαστήματος χρόνου νοούμενον. Τὸ δ' ἀναφορικῶς τίθεσθαι κοινὸν καὶ τῆς ἐκεῖνος καὶ οὔτος καὶ ὁδε, κεῖνος ἀνήρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος (δ 145)· οὔτος ὁ Κροῖσος, Ἡρόδοτος (I 6)· τούσδε δ' ἔα φθινύθειν (B 346)· ὅς γάρ ῥα μάλιστα ἦνδανε (ρ 172)· τῆσδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι (τ 348). τοιοῦτο καὶ τὸ νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης (α 185)· μεμπτέοι γὰρ οἱ ψιλῶς ἀναγνόντες, ἵνα ὁ καὶ νοῆται, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν δεικτικῶς μόνως τίθεσθαι. ^[30]

2 1,1 58 Τὴν ἐκεῖνος φασὶ τῷ ε πλεονάζειν, «καθότι αἱ διάλεκτοι μαρτυροῦσιν, Ἴωνες κεῖνος, Αἰολεῖς κῆνος, Δωριεῖς τῆνο ς.—τό τε ε πρὸ τοῦ κ κείμενον δασύνεται, ὅτε μὴ ἐν κλίσει παρακείτο ἐξωθεν προσερχόμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου Ἑκάτ η, Ἑκάβ η, ἐκά ς, ἐκηβόλο ς, ἐκώ ν, κᾶν ἀπὸ τοῦ εἴκω ἐνεστώτος ἐσχηματισμένον ἦ· τοῦ δὲ δευτέρου ἐκάλο ν, ἔκλω ν, ἔκλυο ν. ἐχρῆν οὖν τὸ ἐκεῖνος δασύνεσθαι.—τὸ ἐν τρίτοις προσώποις ε δασύνεται, ἔθε ν, ἔο, ἔο ἱ πῶς οὖν ψιλῶς τὸ ἐκεῖνος;» Ὑπὲρ τοῦ οὖν μὴ πλεονάζειν λεκτέον. αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἑορτή ὀρτ ή, τελέως λέω ς, τρόμος τέτρομο ς, ἐγὼ ἐγών η. ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν πρῶτῳ μάκαρς ἐκεῖνος (fr. 14 Bergk 3) φησί.—Ψιλοῦται τὸ ε πρὸ τοῦ κ, ἔκτασις καὶ ἐκτό ς. ἀλλ' ἴσως τὴν πρόθεσιν αἰτιάσασθαι ἂν τις καὶ τὸ ἀπαλὸς δασυνόμενον ἐπιφορᾶς γενομένης τοῦ τ ἐψιλώθη, ἀταλό ς ἴσως ἄρα καὶ τὸ κ ἐκ δασέος ἐψίλου τὸ ε.—[Αἱ ἀφαιρέσεις ψιλὴν καταλιμπάνουσι τὴν ἄρχουσαν, λείβειν εἴβει ν, φημί ἡμί, γαῖα αἶα· ἀλλ' οὐκέτι τὸ ὕς ἀπὸ τοῦ σὺς ἐψιλώθη, ὅτι ἀρκτικὸν ὄν τὸ υ δασύνεται.—] τὸ ε πλεονάζον ἐν δισυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἔειπε ν, ἔοργε ν, ἔεδν α, ἔαδεν, εἰ πλεονασμός· τὸ γὰρ ἐώρων διὰ τὸ χρονικὸν παράγγελμα οὐκ ἀνεβίβασε τὸν τόνον. πῶς οὖν οὐ προπαροξύνεται τὸ ἐκεῖνος;—Τὸ ε κατὰ τὸ τρίτον δασύνεται ἀφαιρουμένου τοῦ κατὰ τὸ δεύτερον ς, σέο ἔο, σέθεν ἔθε ν· τὸ δὲ ἐκεῖνος οὐχ οὕτως ἔχει.—Τὸ ε πλεονάζει ἐν ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν, ἐώρω ν, ἐωνοχόε ι, ἐός ς, ἐέ, ἐο ἱ, ἐή ς πῶς οὖν ἐν τῷ ἐκεῖνος πλεονάζει; ἐδείχθη γὰρ ὡς τὸ ἐχθές ἐντελέστερον τοῦ χθές καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ θέλω.—Τὸ ἀφαιρούμενον ε καὶ λεκτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται· καὶ διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἔστηκα δασύνεται, τὸ δὲ ἔστησα ψιλοῦται· ἐφ' οὗ μὲν γὰρ ἀφαίρεσις, στήσε δ' ἐν Ἀμνισῷ (τ 188), καὶ λεκτόν, ἐφ' οὗ δὲ οὐκέτι. ^[5]

2 1,1 59 ὑγιῶς ἄρα καὶ τὸ ἐκεῖνος ψιλοῦται, εἴγε ἡ ἀφαίρεσις λεκτὸν καταλιμπάνει.—Τὸ πλεονάζον καὶ διὰ τοῦ πλεονάσματος καὶ διὰ τοῦ ὁλοκλήρου πολὺ πρότερον σημαίνεται, ἀδελφεός ἀδελφός ς, ἐός ὅ ς πῶς οὖν, εἴπερ ἐκεῖ, πῶς οὐχὶ καὶ κεῖ; Αἰολεῖς κῆνο ς φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θέοισιν ἔμμεν ὦνηρ, Σαφῶ (fr. 2 Ahrens Bergk 3). Δωριεῖς τῆνος· καθαιρημένος θην καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνῳ, Σώφρων (fr. 10 Ahrens). σπανίως διὰ τοῦκ· καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἡμενος, Ἀλκμάν (fr. 13 Bergk 3). Δεικτικώτεραι γινόμεναι προσλαμβάνουσι τὸ ι, οὔτοσί, ὁδί, ἐκεινοσί. σπανίως γὰρ ἐπ' ἀναφορᾶς, ὡς παρὰ Δημοσθένει Σάτυρος οὔτοσί (p. 401, 16 Reiske). οἰκεία ἡ κατὰ τὸ τέλος ὀξεῖα ἐπὶ τούτων, εἴγε τὰ δεικτικώτερα μᾶλλον τοῖς τέλεσι τὴν ὀξεῖαν προσνέμει. <Η> ὁ δεῖνα παρ' Ἀττικοῖς πολλάκις [καί] ἐπὶ τοῦ τυχόντος λαμβανομένη, παρὰ δὲ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α, οὐχ ὁδεῖν τυ ἐπικαζε, Σώφρων Ἀνδρείοις (fr. 24 Ahrens). Οὐ κατὰ πρόσθεσιν ἡ ὁδί προσλαβοῦσα τὸ ν ἐγένετο ὁδῖν, καθάπερ καὶ ἡ οὔτοσιν καὶ ἡ ἐκεινοσίν παρ' Ἀττικοῖς. ^[20]

2 1,1 60 πρῶτον γὰρ ἂν καὶ τὸν τόνον ἐφύλασσαν ὀξύν, καθάπερ καὶ τὸ οὔτοσί· ἔπειτα ταῦτόν ἂν ἐσήμαινεν, ὥπερ καὶ αἱ προκείμεναι καὶ καθόλου πᾶσα πλεονάσασα στοιχείῳ λέξις. νῦν δὲ τὸ μὲν ὁδί ὀξύνεται, καὶ δεικτικόν ἐστι· τὸ δὲ ὁδεῖν καὶ περισπᾶται, καὶ ἐπὶ τινος τυχόντος

παραλαμβάνεται. ἔπειτα τὰ πλεονάσαντα ἔσωθεν κλίνεται, τουτονί καὶ τουτου ἴ· πῶς οὖν τοῦ δεινός ἔξωθεν ἢ κλίσις; ἄμεινον οὖν ἦν θέμα καταλιπεῖν, ἢ ἀποκοπὴν τοῦ ὀδεῖνα, ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόνου συμφωνῇ καὶ τὰ τῆς σημασίας. [βέλτιον θέμα, ἐπεὶ καὶ αἱ ἀποκοπαὶ ἄκλιτοι.] «Πᾶν πτωτικὸν ἢ κατὰ τὸ τέλος τὴν κλίσιν ποιεῖται, ἢ πρὸ τέλους, ὅτε ἐπεκτέταται, ὡς ἐν τῷ τοιοῦδε, τοιῷδε· πῶς οὖν τοῦ δεινός καὶ ἔτι τοῦ δεινάτος, καὶ τῷ δεινὶ καὶ τῷ δεινάτι, δύο κλίσεις ἀνεδέξατο; πῶς δὲ καὶ δύο τόνους, πάσης λέξεως μίαν ὀξεῖαν ἐχούσης ἢ περισπωμένην;»—Πολλάκις καὶ ἐπ’ ὀνομάτων καθ’ ἑνὸς ὑποκειμένου δύο κλίσεις γίνονται, Νέα πόλις Νέας πόλεως, ἀγαθὸς δαίμων ἀγαθοῦ δαίμονος· οἷς ἐξ ἀνάγκης παρέπεται καὶ τὸ διτονεῖν, ὅτι καὶ δύο κλίσεις. οὐ πιθανὸν οὖν καὶ τουδεινός ὡς σωλῆνος προφέρεσθαι, ὡς φησι Τρύφων (p. 31 Velsen), «ἵνα μὴ διτονήσῃ ἢ λέξις,» δύο κλίσεων γινομένων. Τὰς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, λέγω δὴ τὴν ἴ καὶ τὰς συζύγους, ἀναφορὰν προσώπων δηλούσας, συμβέβηκε μεταλαμβάνεσθαι εἰς τὴν αὐτός καὶ αὐτή καὶ αὐτὸ, εὐλόγως, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἀναφέρεται πάντοτε ἐπὶ τι πρόσωπον, ὅτε μὴ ἐπιτέτακται πρώτῳ καὶ δευτέρῳ· ἀλλὰ καὶ ἡ οὗτος καὶ ἡ ἐκεῖνος μεθίστανται εἰς αὐτήν· κατὰ γὰρ τοῦ αὐτοῦ προσώπου νοεῖται τὸ ἐκεῖνος ἐνίκησεν, τοιγαροῦν αὐτὸς τιμῆς μεταλήψεται. ^[25]

2 1,1 61 οὐκέτι δὲ καὶ ἡ αὐτός εἰς τὸ ἐκεῖνος, οὐδὲ αἱ σύζυγοι, αὐτὸς ἐνίκησεν, τοιγαροῦν οὗτος χαρήσεται· δύο γὰρ τὰ νοούμενα πρόσωπα. τοῦτο δὲ συμβέβηκεν, ἐπεὶ ἡ μὲν ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος, δεῖξιν σημαίνουσai, τὴν ὑπόγειον γνῶσιν τοῦ προσώπου παριστᾶσιν, ἡ δὲ αὐτός ἐπ’ ἀναπολούμενον πρόσωπον φέρεται. ὀρθῶς οὖν ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἐκεῖνος δηλουμένην δεῖξιν ἐπαναπολεῖται ἡ αὐτός, οὐκέτι μέντοι <ἡ> ἐκεῖνος ἢ οὗτος ἐπὶ τὴν αὐτός δύναται ἀναπέμπεσθαι· πρώτη γὰρ ἡ διὰ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν γνῶσις. Οὐ μόνον δὲ διαφέρει τῶν κατὰ τὸ τρίτον φωνῇ, ἥ αἱ μὲν ἀπαρέμφοι γένους διὰ τῆς φωνῆς, (οἷ γὰρ καὶ ἔ), ἡ δὲ καὶ διὰ τῆς φωνῆς γένους ἐστὶ παραστατική, ἀλλ’ ἡ καὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ συντάσσεται, αἱ δὲ οὐ. καὶ αἱ μὲν ἀκωλύτως ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται, ἡ δὲ μόνως ὀρθοτονεῖται, ἀναμφιλέκτως μὲν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν, κατὰ δὲ αἰτιατικὴν οὐκ ἀναμφιλέκτως. τινὲς μὲν γὰρ ἐγκλίνουσιν, ὅτε ἀπόλυτος ἢ σημασία, καθάπερ ἐκεῖνη ἢ ἀνάγνωσις κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα (M 204). Τρύφων (p. 28 Velsen) δὲ παρήνει καὶ ταύτην ὀρθοτονεῖν, «καθὸ αἱ τριγενεῖς τῶν ἀντωνυμιῶν μόνως ὀρθοτονοῦνται, αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐποτε γένους ἐμφατικαὶ διὰ τῆς φωνῆς.—καὶ καθὸ αἱ κατὰ γενικὴν καὶ δοτικὴν μὴ ἐγκλιθεῖσαι οὐδὲ κατ’ αἰτιατικὴν· οὔτε δὲ ἡ αὐτοῦ οὐθ’ ἡ αὐτῶ ἐγκλίνονται, οὐκ ἄρα οὐδὲ ἡ αἰτιατική.—ἔτι αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦμεναι κατὰ τὸ τρίτον, ἡνίκα ὀρθοτονοῦνται, πάντως καὶ ἀντανακλῶνται, ἡ δὲ αὐτόν οὐκέτι.» Ἀλλὰ ἀντίκειται τὸ σημαίνον· διαφέρει γὰρ τὸ ἔπαισέν αὐτὸν ἐγκλινόμενον τοῦ ὀρθοτονομένου· ὃ μὲν γὰρ ἔμφασιν ὑπεροχῆς σημαίνει, λέγω δὲ τὸ ὀρθοτονούμενον, ὃ δὲ καὶ ἐπ’ εὐτελοῦς τινος τάσσεται. αἱ γένους παραστατικαὶ καὶ δεῖξιν σημαίνουσai ἀλλότριά εἰσιν ἐγκλίσεως· οὐδὲν οὖν τὸ κωλύον τὴν αὐτόν ἐγκλίνειν, ἀμοιροῦσαν δείξεως. ^[25]

2 1,1 62 ἔτι δεικτικώτεροι γινόμεναι διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτείνονται, οὕτως ἰ, ὁδὸ ἰ· ἀλλ’ οὐκέτι ἡ αὐτός, οὐδὲ γὰρ δεικτική. «Οὐχ ὑγιὲς λέγειν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔ ἐγκλίνεται, εὐθέως καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον αὐτόν. ἰδοὺ γὰρ τὸ ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην (ξ 461) καὶ τὸ καὶ οἱ ἐπευχόμενος (φ 121)· καὶ τὰ μεταλαμβανόμενα ταύτης τῆς τάσεως οὐ τυγχάνει.» Ἄπερ οὐκ ἤγειρε τὴν ὑπερκειμένην συλλαβὴν εἰς ὀξεῖαν, ὁμοίως τῇ αὐτόν αἰτιατικῇ, ἐπεὶ τοῖς τετραχρόνοις τὸ ἐγκλιτικὸν οὐ παρείπετο· οὐδὲ κατὰ τὴν προτέραν συλλαβὴν ὠξύνθη, ὅπερ τοῖς τετραχρόνοις παρηκολούθει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔδωκεν ἡμῖν, ἥρπασεν ἡμῶν, ἐπεὶ Αἰολικώτερα τὰ τῆς προφορᾶς καθίστατο. ὅθεν οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἀπολελυμένης σημασίας δεῖ τὸν τόνον τῆς περισπωμένης τρανότερον προφέρεσθαι, ἀλλὰ νοεῖν ὅπως τὸ τῆς ἐγκλίσεως σχῆμα φυλάσσεται. Προεῖρηται ὡς παντὶ προσώπῳ ὀρθοτονοῦμένῳ σύνεστι, διὸ καὶ ἐπιταγματικὴ ἐκαλεῖτο ὑπὸ Ἀριστάρχου. Ἀλλὰ μὴν

καὶ κτητικαῖς συντάσσεται, γενικῆς πτώσεως οὔσα. καὶ σαφές ἐστὶν ὡς πάλιν σύνταξιν ἔχει τῆς πρωτοτύπου, ἥτις ἐν τῷ κτήτορι νοεῖται κατὰ γενικὴν, αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν (α 7), ἣ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος (α 409)· τὰ γὰρ ἐντὸς πρόσωπα τούτων ἐν γενικῇ πτώσει νοεῖται. Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἢ αὐτός ἐν τῷ αὐταυτός, αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔμαθον ταῖς αὐταυτὰς χερσίν, Σώφρων (fr. ^[20]

2 1,1 63 65 Ahrens). Μόνη συντίθεται μετὰ ἀντωνυμιῶν κατὰ τέλος καὶ μετὰ ἄλλων μερῶν λόγου ἐν ἀρχῇ, αὐτάρεσκο ς, αὐτοδίδακτο ς, καὶ διὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο τὸ φίλαυτος εἴρηται ἢ αἰτία ἐν τῷ περὶ σχημάτων. Ἐπεὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ συντάσσεται προσώπῳ καὶ τρίτῳ, ὑπέλαβόν τινες αὐτὴν κοινήν τῶν τριῶν προσώπων καθεστάναι. Πρὸς τοῦτο φαίμεν, ὅτι πρώτου καὶ δευτέρου νοεῖται διὰ τὰς συντάξεις τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ῥημάτων, αὐτὸς ἔδωκ α, αὐτὸς ἰδ' ἐαυτὴ μέντοι κατ' ἰδίαν τρίτου ἐστὶ καὶ δηλὸν ἐκ τῶν ἀπαρεμφάτων, ἅπερ ἀντωνυμία συντασσόμενα παρεμφατικὰ γίνεται προσώπου· τὸ γὰρ ἐμὲ γράφειν πρώτου καὶ τὸ σὲ γράφειν δευτέρου. ἐν ᾧ οὖν αὐτόν φαμεν γράφειν καὶ τρίτου νοεῖται, ὁμολογόν ὅτι τὸ αὐτός τρίτου προσώπου.—τὸ δὲ μεῖζον· αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεταλαμβάνονται, ὅπερ οὐκ ἐνδεχόμενον, εἰ μὴ καὶ αὐτὴ τρίτου προσώπου καθειστῇ. Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν αὐτός, «καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος, Τυδεΐδης αὐτός περ ἐὼν (Θ 99), καὶ καθὸ ἄρθρου ἐπιδεκτικῆ, τῶν εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα.—σύγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο, ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπίχαρμος, αὐτότερος αὐτῶν (fr. ^[20]

2 1,1 64 2 Ahrens).—ὀξύνεται τε ὁμοίως τῷ καυτός, τῶν ἄλλων βαρυτονουμένων.» Πάνυ δ' εὐήθη τὰ προκείμενα. οὐ γὰρ τὰ ἀντὶ τινων μερῶν λόγου παραλαμβανόμενα ταῦτά ἐστιν ἐκείνοις. τὸ ἴλιον εἶσω (Α 71) ἀντὶ τοῦ εἰς ἴλιον, καὶ τὰ ἐπιρρήματα οὐ ταῦτά ταῖς προθέσει. τὸ βριθομένη (Θ 307) μετοχικὸν ἀντὶ τοῦ βρίθεται, καὶ οὐ πάντως ῥῆμα καὶ μετοχὴ ταυτόν. ἄλλα μυρία.—διὰ τί ἄρθρου ἐστὶ δεκτικῆ, εἴρηται. ἄλλως τε τοῖς μὲν ὀνόμασι τὸ ἄρθρον προσελθὼν μιᾶς ἀναπολήσεως ἐστὶ παραστατικόν, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν, ὁ καὶ πάλοι γινωσκόμενος· ἐν δὲ τῷ ὁ αὐτός πλείονες αἱ ἀναφοραί.—ἐνεκα γελοίου ἢ κωμωδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων. —εἰ δὲ καθὸ ὀξύνεται, ὄνομα, καὶ τὸ ἐκεῖνος ὅμοιον τῷ Φιλῖνος καὶ τὸ οὔτος τῷ κοῦφος, καὶ οὐ πάντως ὀνόματα. Ἄντ' ὀνομάτων παραλαμβάνεται, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν.—ἐδείχθη τε ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεθίστανται, καθὸ δυνάμει αἱ αὐταὶ εἰσιν ἀντωνυμίαι.—τὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ῥήματα <ἀντωνυμίαισ> παρατιθέμενα αὐτοτέλειαν ποιεῖ, ἐγὼ ἔγραψ α, σὺ ἐλάλησα ς ὀνόμασι δὲ οὐ, εἰ μὴ τὸ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν ἢ τι τούτοις ἰσοδυναμοῦν, Δίων λέγομα ι, Θέων ὑπάρχω. ἢ δ' αὐτός ἅπασι ῥήμασιν, αὐτὸς λέγω, αὐτὸς ἔδωκ α.—εἰ τὰ τέλη τῶν συνθέτων ἐπικρατεῖ, καὶ τὸ εὐτακτος ὄνομα καὶ τὸ χειρογραφὸν ῥῆμα, πῶς οὐχὶ γέλοιον τὸ μὲν σαυτοῦ καὶ ἑμαυτοῦ ἀντωνυμίας φάναι, τῆς αὐτοῦ ἐγκειμένης κατὰ τὸ τέλος, τὸ δὲ τέλος ὄνομα; Ἐμοῦ. Ὁμοφωνοῦσα αὕτη κτητικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμός, κατὰ τὰ λοιπὰ σχήματα διαστέλλεται· ἐμοῖο γὰρ ἢ παρὰ τὴν κτητικὴν, ἢ δ' ἐμέο καὶ ἐμεῦ καὶ ἐμέθεν καὶ ἐμεῖο παρὰ τὴν πρωτότυπον. καὶ ἔτι ἢ μὲν ἔγκλισις παρακολουθεῖ, ἢ δ' οὐ.— Ἀλλὰ καὶ ἡ μοῦ μονοσύλλαβος τῆς ἐμοῦ δισυλλάβου προείρηται τίσι διαφέρει. ^[25]

2 1,1 65 —Λεῖπεται διαλαβεῖν, δι' ἣν αἰτίαν ἢ ἑμαυτοῦ σύνθετος μεταλαμβάνεται εἰς τὴν ἐγκεκλιμένην, οὐκέτι δὲ εἰς τὴν ὀρθοτονουμένην. τὸ γὰρ πρὸς ταῖς ἑμαυτοῦ νῦν θύραις (Menandri fr. CCXCIII Meineke) ἴσον ἐστὶ τῷ πρὸς ταῖς θύραις μου, αὐτὸ μόνον τῆς ἀντιδιαστολῆς ἀφηρημένον. εἰ δὲ ἐντελῶς ἐδείχθη, ὡς αἱ ὀρθοτονούμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅτε τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχουσι πρόσωπον συντείνουσιν, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται, ὁμολογόν ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ταυτόν παρακολουθήσει. περισσὸν ἄρα ζητεῖν, διὰ τί αἱ σύνθετοι <οὐ> μεταλαμβάνονται εἰς ἀπλᾶς ὀρθοτονούμενας αὐταὶ γὰρ εἰς σύνθετον

μετατιθέμεναί εἰσιν ὑπὲρ τοῦ τὸ μεταβατικὸν διαστεῖλαι τοῦ ἀντανakλωμένου. Ἐμε ὅ. κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων, ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον (δ 746)· ἄκουε νῦν καὶ ἐμε ὅ , Ῥώγκ α, Σώφρων (fr. 64 Ahrens). καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ ἀστρονομίας καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ καὶ ἔτι τῇ ἐμέ ο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν ἂν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὼ οἱ πεζολόγοι
 <τῇ μὲν> διὰ τοῦ οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦε· καίτοι τῶν περὶ Τρύφωνα (p. 27 Velsen) οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι· «εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς φωνῆεν ληγουσῶν γενικῶν μείζονες γινόμεναι ἢ κατὰ τὸ τέλος μεγεθύνονται ἢ κατὰ τὴν παραλήγουσαν, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀμφοτέροις βραχύνονται, Ἀτρεῖδ α ο Ἀτρεῖδεω, Πριάμοιο, καὶ ἔτι ἐπ' ἀντωνυμιῶν, ἐμοῖο, σοῖο, πῶς οὐχὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον ἢ ἐμέο καὶ σέο ἐλλείπουσι τῷ ι , ἀπὸ τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ αὐξηθεῖσαι;» Ἀλλ' εἴρηται ὅτι ἰσχυρότερα τὰ τῶν πεζολόγων μαρτύρια. ἄλλως τε εἰ ἐδείκνυντο αἱ ἀντωνυμίαι πρωτοτυποῦσαι ἀνακόλουθοι καὶ κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτώσιν, οὐκ ἀπεμφαῖνον εἰ καὶ κατὰ αὐξήσεις τῶν πτώσεων. [25]

2 1,1 66 Ἐμέθε ν. Πυκνῶς αἱ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν, ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν· ἢ τιν' ἄλλον
 <μᾶλλον> ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα (Sapphus fr. 89 Ahrens, 21 et 22 Bergk 3). ἀλλὰ καὶ παρὰ Συρακουσίους· ἔτι μεθὲν ἀ καρδία παδ ἦ, Σώφρων Γυναικείους (fr. 46 Ahrens). παρὰ τε τῷ ποιητῇ ἢ χρῆσις καὶ σχεδὸν συνεχῆς. διὸ οὐδὲ Αἰολικώτερον χρῆ ἀναγινώσκειν, διηκούσης καὶ ἐπὶ πολλὰς διαλέκτους τῆς χρήσεως.—«Ἐπεὶ δέ,» φασίν, «ἀπὸ τῆς Λέσβου γενικῆς ἐπίρρημα τι ἀποτελεῖται Λεσβόθεν, οἴκου οἴκοθεν, οὐρανοῦ οὐρανόθεν, τοῦ υ παραιρουμένου, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἐμεῦ τὸ ἐμέθεν ἀποτελούμενον ἐπίρρημα ἂν γένοιτο.» Πάνυ δὲ ληρώδης ἢ τοιαύτη παράδοσις. οὔτε γὰρ τὰ παραγόμενα, μετατιθέντα τὰ τέλη, οὐχὶ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου καταστήσεται, οὔτε φυλάξαντα τὸ αὐτὸ μέρος λόγου. τὸ οἶκον δὲ καὶ τὰ παραπλήσια τὸ αὐτὸ τέλος ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς, ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου· τὸ ἀπὸ χαλκόφι χαλκός (Λ 351) οὐκ ἐφύλαξε, καὶ ἴσον τῷ ἀπὸ χαλκοῦ. αὕτη τε ἢ διὰ τοῦ θεν παραγωγή ὅτε μὲν ἐπιρρηματικῶς τὸ ἐκ τόπου σημαίνει, Λεσβόθε ν , πάντοθε ν , Ἰλιόθεν, ὅτε δὲ ταῦτο σημαίνει τῷ πρωτοτύπῳ. τί γὰρ ἂν εἴη τὸ σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267); ἢ οὐ δήλον ὡς «σχεδόν;» οὐ γὰρ σύνεγγυς οὐρανὸς τῆς γῆς, ἴν' οὕτως ἀκούηται «ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου.» Ἰδῆθεν μεδέων (Γ 276) ἀντὶ τοῦ Ἰδης· εὐῆθες γὰρ τὸν ἐξ Ἰδης τῆς κατὰ Κρήτην παραδέχεσθαι, τὸν ἐπιχώριον Ἰδαῖον Δία παραπεμφάμενον. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν (Ρ 128)· ἄλλα μυρία. [25]

2 1,1 67 διὸ καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης ἢ ἐξέτασις προαγέσθω. Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ ἐμέθεν καὶ σέθεν ἔγκειται τὸ ἔξ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οὐρανόθεν, Διόθεν, ὁμολογόν ὅτι ὁμοίως τούτοις παραχθέντα ἐπιρρήματά ἐστίν· εἰ δὲ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῇ γενικῇ, σαφές ὅτι καὶ ταῦτο μέρος λόγου· οὐ γὰρ φωναῖς μεμέρισται τὰ τοῦ λόγου μέρη, σημαίνοντο δέ. τῶν γενικῶν μετὰ καὶ ἄλλων προθέσεων ἢ πρό ἡγεῖται, τῶν δὲ ἐκ τόπου ἐπιρρημάτων οὐδέποτε· οὐ γὰρ πρό οἰκόθεν φησί τις, πρό οἴκου δέ, οὐδὲ πρό Λεσβόθεν, πρό Λέσβου δέ. ὅθεν εἰ τὸ πρό ἔθεν (Ε 96) τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῷ πρό αὐτοῦ, ἀντωνυμία γενήσεται ἢ ἔθεν. ταῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἐμέθεν (Ι 456). ἴσον γὰρ τῷ ἐξ ἐμοῦ. παρὸν δὲ καὶ τὰς γενικὰς μεταλαμβάνοντας εἰς τὰς προκειμένας ἀνεπίληπτον τὴν φράσιν καθιστάνειν. τὸ δ' ἐξ οὐρανόθεν (Θ 21) πλεονάζει τῷ ἔξ, ἐντελὲς μέντοι τὸ οὐρανόθεν προῖαλλεν (Θ 365). [Οὐχ ὑγιὲς λέγειν ὅτι «τὰ ἐπιρρήματα πρόσωπα οὐκ ἔχει· πῶς οὖν ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν;» πρὸς γὰρ τοῦτο φήσιν, ὅτι κατὰ πρόσωπα τὰ ἐπιρρήματα παρῆκται.] Τὰς μὲν οὖν ἄλλας τῶν πλαγίων συμβέβηκεν ἐν μεταβάσει ἐτέρου προσώπου νοεῖσθαι, ἐμὲ ἐπαίδευσ α ς , Διονυσίῳ ἐλάλησ α ς ; διὰ γὰρ τῶν ῥημάτων αἱ εὐθεῖαι· Τὰς δὲ συνθέτους τῶν ἀντωνυμιῶν τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἐμαυτὸν ἔπαισ α , ἐμαυτῷ ἐλάλησ α . (διὸ καὶ ἀντανakλόμενα καλοῦνται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανakλόμενων σωμάτων) τὴν μὲντοι γενικὴν καὶ ἐπὶ ἕτερον

πρόσωπον συντείνειν. ἐν οἷς καὶ ἄρθρον τότε ἐπιδέχεται, τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν ἄρθρον οὐ προσλαμβάνουσιν, τῷ ἐμαυτοῦ φίλῳ διελεξάμην, τοῦ ἐμαυτοῦ δούλου δεσπόζω. καὶ σαφὲς τὸ αἴτιον. ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ πᾶσα γενικὴ ἐπὶ πρᾶγμα τι φέρεται, Πλάτωνος ἤκουσα, ἢ ἐπὶ τι κτῆμα, Πλάτωνος δούλου, ἐμοῦ δούλου, τοῦτο κἂν τῇ προκειμένη παρακολουθεῖ. [30]

2 1,1 68 ἰδοὺ μὲν γὰρ κατὰ πρᾶγματος ἐμαυτοῦ ἤκουσα, κατὰ δὲ κτήματος ἐμαυτοῦ δούλῳ διελεξάμην, ἐμαυτοῦ ἀγρὸν ἔσκαψα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρθρον προστίθεται, οὐκ αὐτῆς ὄν· ἀδύνατον γάρ, ὡς προαπέδειξα· τοῦ δὲ κτήματος. ὁμολογὸν ἐκ τοῦ μετασχηματίζεσθαι πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κτήματος, τῷ ἐμαυτοῦ δούλῳ, τοὺς ἐμαυτοῦ δούλους, καὶ ἔτι ἐκ τοῦ μὴ προσλαμβάνειν ἄρθρον, ἐν οἷς οὐδὲ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, σαυτοῦ ἀκούεις. διὸ καὶ αἱ ἐξῆς πτώσεις, οὐδέποτε ἐπὶ κτῆμα φερόμεναι, ἀπροσδεῖς εἰσιν ἄρθρου. Διὸ οὐδὲ συγκαταθετόν Τρύφωνι (p. 29 Velsen) φάσκοντι, «ἐν οἷς ἄρθρον προσλαμβάνει ἡ γενικὴ, καὶ ἐν οἷς κτῆμα σημαίνει, ἐν τούτοις ὁμολογὸς ἡ σύνθεσις ἐστίν ὡς ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς τὴν σύνθεσιν ἐποίησατο· ἐν οἷς δὲ οὐκέτι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ, ἢ τις πρωτότυπός ἐστιν.»—Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις τοῦ μὴ ἐγκεῖσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ ἐμός γενικὴν. ταῖς κτητικαῖς τὰ ὑπακουόμενα ὁμοίωσχημα, ταῖς δὲ γενικαῖς ἀδιαφορεῖ τὸ ὑπακουόμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἐμός οἶκος, Ἀριστάρχειος δούλος, ἐμοὶ δούλοι, ἐμούς δούλους· τοῦ δὲ δευτέρου Ἀριστάρχου δούλοι ἢ δούλαι ἢ οἵαιδήποτε πτώσεις μεθ' οἰοῦν ὅτι γένους, μετὰ ἀριθμοῦ ἀδιαφόρου. εἰ τοῦθ' ὑγιές, ἐν οἷς τῷ ἐμαυτοῦ ἀδιάφορα τὰ ἐπιφερόμενα, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς ἢ κτῆσις μηνύεται καὶ οὐ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας.—ἔτι γε μὴν καὶ ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἄρθρων ἐνὸν πιστώσασθαι, ἐν οἷς πάλιν γενικῇ μὲν κτῆσιν σημαινούσῃ ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα, κτητικῇ δὲ ἀντωνυμίᾳ ἢ ὀνόματι ὁμοίωσχημα παρατίθεται, ὁ ἡμέτερος, ὁ ἐμός, ὁ Ἀριστάρχειος, τοῦ Ἀριστάρχειου, τοῦ ἡμέτερου· γενικῇ δὲ τοὺς Ἀριστάρχου, τοῖς Ἀριστάρχοι, τοῖς ἐκείνου. ἐν οἷς οὖν πάλιν ἀδιάφορα τὰ ἄρθρα, τοὺς ἐμαυτοῦ καὶ τὰς ἐμαυτοῦ, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς ἢ κτῆσις.—πρὸς τούτοις, ὅτε μὲν γενικὴ κτητικὴ τινος κτῆσιν δηλοῖ, δύο κτήματα νοεῖται, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ μὲν τῆς κτητικῆς ἐστὶ λέξεως, τὸ δὲ ἕτερον τῆς γενικῆς, ὡς εἰ ἔλεγε τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός, τοῦ ἐμοῦ δούλου παῖδα ἔτυψα. [30]

2 1,1 69 εἶπερ οὖν ἡ σύνθεσις ἐν κτητικῇ, κἂν δύο κτήσεις ἐνοοῦντο ἐν τῷ ἐμαυτοῦ δούλον ἔπαισα μία δὲ ἐστὶ μετὰξάντες γοῦν εἰς τὴν ἐγκεκλιμένην φαμέν δούλόν μου ἔπαισα. εἰ δὲ οὕτως ἐνοοῦμεν δούλον τοῦ ἐμοῦ φίλου ἔπαισα, κἂν ὅλως ὁμολογὸν ᾦν τὸ σχῆμα ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς συγκεῖμενον. Πάσῃ γενικῇ κτῆσιν σημαινούσῃ πᾶσα πτώσις μετὰ παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ ἐπιφέρεται, τῇ δὲ ἐμαυτοῦ οὐποτε εὐθεία συντάσσεται. τὸ δ' αἴτιον προὔπτον. αἱ γὰρ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμιῶν ἰσόζυγον ἀπαιτοῦσι ῥῆμα, αἱ τε εὐθεῖαι ἐν τρίτῳ προσώπῳ νοοῦμεναι τὰ ῥήματα εἰς αὐτὰς ἐπάγονται, Δίων περιπατεῖ, Σωκράτης διαλέγεται. σαφὲς ὅτι οὐ συστήσεται ἡ τοιαύτη σύνταξις τῶν ῥημάτων οὐ δυναμένων προσχωρεῖν οὔτε τῇ εὐθείᾳ διὰ τὴν ἀντανακλωμένην, οὔτε τῇ ἀντανακλωμένη διὰ τὴν εὐθείαν. Ἔστι μέντοι εὐρεῖν φράσιν μετὰ γενικῆς καὶ εὐθείας, ὅταν τὸ ῥῆμα μηκέτι μάχῃται. πρώτου γὰρ καθεστὸς μετ' εὐθείας συνταγῇσεται, ὅταν ὑπαρξιν σημαίνῃ τὸ ῥῆμα, τῆς ἐμαυτοῦ ἀκωλύτως καὶ αὐτῆς ἐπιζητούσης ῥῆμα πρώτου προσώπου ἐν τῷ ἐμαυτοῦ εἰμι σύμβουλος, ἐμαυτοῦ εἰμι κατήγορος. Εὐθείας ἀμοιρεῖ ἢ προκειμένη γενικὴ· οὐ γὰρ εἰ ἅπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμικῆς ἀδείας, ὡς ἐν Μετοίκῳ Πλάτωνος (fr. II Meineke), τοῦτο κανὼν ἐστὶ τῆς κατὰ φύσιν εὐθείας σιγηθείσης. Πᾶσα πλάγιος εὐθεία συντάσσεται μετάβασίν τινα προσώπου ἐπὶ πρόσωπον δηλοῦσα, ἐμὲ Διονύσιος ἔπαισε, ἐγὼ σε ἐδίδαξα· ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ διαθέσεις οὐ μόνον ἐκ τινων ἐπὶ τινας ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοχειρία δρᾷσις, καὶ ὅσα καὶ ἐν ἄλλοις προσώποις ἐνοεῖτο, ταῦτα καὶ ἐπὶ ταῦτα πρόσωπα μετῇ. [20]

2 1,1 70 ἐμερίζοντο γοῦν αἱ μὲν σύνθετοι τῶν πλαγίων εἰς τὰ αὐτοπαθῆ τῶν προσώπων, αἱ δ' ἀπλαῖ εἰς τὰ ἀλλοπαθῆ, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμὲ [σὺ] ἔπαισας, τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας ἐν αὐτοῖς

δηλούντων, εἶγε πᾶν ῥῆμα εὐθεῖαν ἔχει ἐγκειμένην. φανερόν οὖν ὡς ταῖς συνθέτοις ἐξ ἀνάγκης ἐπιφερόμενα τὰ ῥήματα τῆς εὐθείας ἐγίνετο παραστατικά, ἥς καὶ χρεῖαν εἶχεν ἡ σύνταξις· περισσὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν εὐθεῖαν τῶν προκειμένων πτώσεων. «Ἀλλά,» φασιν, «οὐ <δὲν> κωλύει ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ ἐν τῷ ἑμαυτός καὶ τὴν αὐτός εὐθεῖαν ἐγκεῖσθαι, ὅθεν καὶ τὸ ἑμαυτὸς ἔπαισα πλάγιον μὲν νοεῖσθαι ἐν τῇ ἀρχούσῃ κατὰ σύνθεσιν, εὐθεῖαν δέ, ἥ καὶ συντάσσεται τὸ ῥῆμα, ἐν τῇ κατὰ τέλος.»—Ἀλλὰ γε πρὸς τοῦτο ῥητέον. —τὸ μὲν πρώτον· <ἄκλιτον> μένει τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ τέλος καὶ κατὰ μέσσην λέξιν, κατὰ μὲν τὸ τέλος, ὅτι πάντοτε ἡ εὐθεῖα σύνεστι πάσῃ πλαγίῳ, κατὰ δὲ μέσσην λέξιν, ἥ τὰ συντεθέντα ἀκίνητα.—τὸ δὲ δεύτερον, ὡς καὶ ἄδηλος ἡ φράσις γενήσεται· πότερον γὰρ ἡ συγκειμένη γενική ἐστὶν ἢ δοτική <ἢ αἰτιατική> , οὐ γνωστόν, τοῦ τέλους ἐκθλιβέντος. —ἔπειτα, εἰ ὑπὲρ διαστολῆς τῶν μεταβατικῶν πλαγίων αἱ σύνθετοι γεγόνασιν, περισσὸν ζητεῖν τὴν εὐθεῖαν· οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐθεῖα ἐν μεταβάσει προσώπου λαμβανομένη, ἐν δὲ καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον δηλοῦσα, αὐτὸς ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἐκλήθη. ἔνθεν ἄρα μοι δοκεῖ, ὡς καὶ προεῖρηται, τὴν ἐγὼ ἀσύνθετον καθεστάναι, ἐπεὶ μὴ αὐτοπαθὴς ἐγίνετο ἐν συνθέσει, ἀλλοπαθὴς δὲ ἐν ἀπλότῃ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων συνέβαινεν. «Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ ἀλλήλους τρώσῃτε (τ 12) διὰ μιᾶς συνθέσεως φωνῆς εὐθεῖαν καὶ πλάγιον ἐν μεταβάσει προσώπων δηλοῖ;» Ἀλλὰ μὴν ἡ λέξις οὔτε ἀμφίβολος οὔτε ἄκλιτος, οὐκ ἀμφίβολος μὲν, καθὼς ἐπὶ τέλει συντεθεῖσα <ἢ> πλάγιος δεόντως πρὸς τὸ σημαινόμενον ἐκλίνετο, ἀλλήλοις ἔδωκα ν , ἀλλήλους ἔπαισα ν· κλιτικὴ δέ, καθὼς οὐδὲν ἦν τὸ κωλύσαν τὸ τέλος κλίνειν, τῆς εὐθείας κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς συνθέσεως νοουμένης, ἥτις καὶ ἔνεκα τοῦ συντεθεῖσθαι ἀκίνητος ἐφυλάσσετο, καὶ ἔνεκα τοῦ τὴν εὐθεῖαν ἐν τοῖς μεταβατικοῖς προσώποις πάντοτε συνυπάρχειν. ^[5]

2 1,1 71 <Περὶ σὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν, «εἰ κατ' ἀκολουθίαν φωνῆς οὐκ ἔχουσιν εὐθεῖαν αἱ σύνθετοι, ἀλλ' οὖν γε κατὰ τὸ σημαινόμενον· ὡς ἡ ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμοῦ, οὕτως ἡ ἐγὼ αὐτός πρὸς τὴν ἑμαυτοῦ.» ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη, ὡς ἔνεκα τῶν αὐτοπαθειῶν αἱ ἀντωνυμίαι τὴν σύνθεσιν ἀνεδέξαντο, ὅπερ ἐν μόναις πλαγίοις ἑωρᾶτο. οὔτε ἐν συνθέσει ἄρα εὐθείας ἔχουσιν, οὔτε ἡ ἑμαυτοῦ γενική ἐστὶ τοῦ ἐγὼ αὐτός, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἤκουσα, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου μετοχῆς ἐπιφερομένης, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούσαντος, ὡς Ἀρίσταρχος εἶπε ν , Ἀριστάρχου εἰπόντος ς. οὐκ ἔστι δέ τις εὐθεῖα μὴ ἔχουσα γενικὴν συντασσομένην τῷ αὐτῷ ῥήματι. ἔτι τὸ ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα σημαίνει ἔξωθέν τινα φωνήν, τὸ δὲ ἑμαυτοῦ ἤκουσα οὐκέτι.> Ἐξῆς ῥητέον περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνθέτων, εἰ δεόντως τὰ μὲν τρίτα ἀφ' ἐνικῆς συντάξεως εἰς πληθυντικὰ προάγεται· Ἐαυτοὺς γὰρ καὶ ἑαυτῶν· τὰ δὲ πρῶτα καὶ δευτέρα οὐκέτι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρίσταρχον ἐπιμέμφεσθαί φασιν τὰ σχήματα, καθὼς ἀφ' ἐνικῆς συντάξεως τῆς ἑαυτὸν πληθυντικῇ ἐγένετο ἡ ἑαυτοῦς, μάρτυρά τε ἐπάγεσθαι τὸν ποιητὴν, «παρ' ὧ τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡκρίβωται, ἐν οἷς πάντοτε ἐν διαλύσει ἐστὶ τὰ τρίτα, ὁμοίως τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις, σφᾶς αὐτοῦς καὶ σφῶν αὐτῶ ν. πρὸς οἷς καὶ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων οὐκ ὄντων ἐν συνθέσει πληθυντικῇ, ἐξ ἀνάγκης καὶ τοῖς τρίτοις παρηκολούθει ταυτόν.»—Πρὸς δὲ οἱ ἀντιλέγοντές φασιν, «ὡς καὶ ἀφ' ἐνικῆς συνθέσεως τῆς ἐνδέκατος τὸ ἐνδέκατοι πληθυντικὸν ἐγίνετο, τὴν τε χρῆσιν ὡς ὑγιῇ πιστοῦνται διὰ τῶν Πλατωνικῶν παραδειγμάτων· τάς τε κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαφεύγειν <τὰ> τῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον. ^[30]

2 1,1 72 δυῖκα γοῦν εἰσὶν εὐθεῖαι πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἀλλ' οὐκέτι καὶ τρίτου. τί οὖν θαυμαστόν, εἰ καὶ τρίτου εἰσὶ, πρώτου καὶ δευτέρου οὐκ οὐσῶν; ἄλλως τε καὶ ἄλλαι λέξεις κατὰ τύχην ἐσιγήθησαν· οὕτω καὶ αἱ προκειμέναι.»—Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ὁ τοῦ Ἀριστάρχου λόγος κριτικώτερος εἶναι, ἔχει δ' ἂν οὕτω τὰ τῆς ἐπικρίσεως. Παντὶ προὔπτον ὡς ἡ πλείων παράθεσις τῆς ἐλάσσονος κανῶν. ὅθεν εἰ δεκάδυο σχήματα ἐσιγήθη, πάσης πτώσεως δυῖκά, καὶ πληθυντικὰ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, δηλονότι γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς,

πρὸς τρία πληθυντικά τρίτου προσώπου, γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς, πῶς οὐχὶ παράλογα τὰ τρία πρὸς τὰ δώδεκα;— «Ἀλλὰ τρίτα οὐκ ἔστι, πρώτου καὶ δευτέρου ὄντος.» Εἰ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα τρίτα ἐσεσίγηντο, κἂν ἦν τις πιθανότης τοῦ καὶ τὰ τρίτα ὄντα πρῶτον καὶ τρίτον μὴ εἶναι. εἰ δὲ ἓν που ἐσιγήθη διὰ τὸ ὑφ' ἐτέρων συζυγιῶν ἀναπεπληρῶσθαι, πῶς οὐχὶ γέλοιον τοσαύτας φωνὰς συζύγως κατὰ τύχην σεσιγῆσθαι; τούτου οὖν ἐν μηδενὶ μέρει λόγου παρακολουθήσαντος, παντί τῳ δῆλον ὑπὲρ ἀκριβείας ἐξετάσαντι τῆς ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου, ὡς ἡ Ὀμηρικὴ ποίησις μᾶλλον τῶν ἄλλων ἠνύσθη. ὅθεν οὐ μᾶλλον ἡ Πλάτωνος χρῆσις ἀξιοπιστοτέρα τῆς οὐκ οὔσης παρὰ τῷ ποιητῇ. Παρὸν δὲ ἐξετάσαι καὶ διὰ λόγου τὸ ἀληθές. —«Ἀπὸ ἐνικῶν συνθέσεων πληθυντικαὶ ἐκφοραὶ γίνονται κατὰ τὸ τέλος, ἀνδροφόνοιο ἀνδροφόνοιο, ἐνδέκατος ἐνδέκατοιο. ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν τὸ ἑαυτοῦ πεσεῖται.»—Οὐδὲν γὰρ κωλύον τὰ προκείμενα εἰς πλήθος μετὰγειν· ἐν δυσὶ γὰρ προσώποις ἕκαστον αὐτῶν ἀκούεται. ὁ γὰρ ἄνδρα φονεύσας ἢ ὁ μετὰ δέκα εἰς ἢ οἱ μετὰ δέκα πλείονες ἀνεμποδίστως εἶχον τὸ ἕτερον τῶν προσώπων πληθυντικόν· τὸ μέντοι τῆς ἀντωνυμίας σχῆμα ἡδυνάτει, ἅτε δὴ καθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου λαμβανόμενον, κατὰ μὲν τὸ τέλος τῆς συνθέσεως εἰς πλήθος μετὰγέσθαι, κατὰ δὲ τὸ ἄρχον εἰς ἓν, ἐπεὶ ἔνεκα τούτου ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἐνοεῖτο διὰ μιᾶς φωνῆς καθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὅπερ ἄλογον. εὐλόγως ἄρα τὰ σχήματα ἐσιγήθη. Τὸ ἄρχον μέρος αἰ σύνθετοι κινεῖσθαι πρόσωπα παριστᾶσιν, ὁμοίως ταῖς ἀπλαῖς, τὸ δὲ τέλος, ὅτε γένος ἑμαυτὸν γὰρ καὶ ἑμαυτὴν ν. ^[30]

2 1,1 73 ὅθεν ἐπιστατέον τῷ οὐδετέρῳ σχήματι κατ' αἰτιατικὴν σιγηθέντι, ἐπεὶ ἴσως καὶ ἡ κατάληξις συνήγετο εἰς ὁ κατ' ὅξυν τόνον, (καθὸ αἰ οὐδέτεραι τῶν ἀντωνυμιῶν, χωρὶς τῶν κτητικῶν, εἰς ὁ ἔληγον μετὰ τάσεως τῆς τοῦ ἀρσενικοῦ,) ὅπερ ἐν μέρει λόγου οὐκ ἐνὸν εὐρέσθαι (τῆς ἀπὸ καὶ ὑπὸ ὑφαιρουμένων, καθότι ἀδύνατον πρόθεσιν βαρύνεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ ἀναστρέφοιτο· οὐδὲ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ἐπὶ ταύταις τόνον ἀναβιβάζουσιν)· ὑπολείπεται οὖν σημειούμενον τὸ αὐτό (καὶ, εἰ ἓν ἐστι, τὸ εἰς ὁ). ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτο ἀπλοῦν ἔστιν, οὐ πάντως καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον, λέγω δὲ τὸ ἑμαυτό· ὑπὸ γὰρ ἀκριβεστέρου λόγου ἐμποδίζεται. εἴ τι γὰρ οὐδέτερόν ἐστιν αἰτιατικῆς πτώσεως, τοῦτο καὶ εὐθείας ἐσίν· ἀλλ' ἀδύνατον τὸ τῆς εὐθείας συνίστασθαι· εὐλόγως ἄρα καὶ τὸ τῆς αἰτιατικῆς σχῆμα ἐσιγήθη. ἀλλ' εἰ ἅπαξ Εὐριπίδης ἐχρήσατο ἐπὶ δευτέρου προσώπου ἐν τῷ ἔχειρ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ (fr. 694 Nauck Dindorf), τοῦτο οὐ κανὼν γενήσεται τοῦ εὐλόγως σιγηθέντος σχήματος. [Περὶ σὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν, «εἰ κατ' ἀκολουθίαν φωνῆς οὐκ ἔχουσιν εὐθεῖαν αἰ σύνθετοι, ἀλλ' οὖν γε κατὰ τὸ σημαινόμενον· ὡς ἡ ἐγὼ πρὸς τὴν ἐμοῦ, οὕτως ἡ ἐγὼ αὐτός πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ.» ἅπαξ γὰρ ἐδείχθη, ὡς ἔνεκα τῶν αὐτοπαθειῶν αἰ ἀντωνυμίαι τὴν σύνθεσιν ἀνεδέξαντο, ὅπερ ἐν μόναις πλαγίοις ἐωρᾶτο. οὔτε ἐν συνθέσει ἄρα εὐθείας ἔχουσιν, οὔτε ἡ ἐμαυτοῦ γενικὴ ἐστὶ τοῦ ἐγὼ αὐτός. ἐγὼ γὰρ αὐτός ἦκουσα, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου μετοχῆς ἐπιφερομένης, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούσαντο ς, ὡς Ἀρίσταρχος εἶπε ν, Ἀριστάρχου εἰπόντο ς. οὐκ ἔστι δὲ τις εὐθεῖα <μ> ἡ ἔχουσα γενικὴν συντασσομένην τῷ αὐτῷ ῥήματι. ^[25]

2 1,1 74 ἔτι τὸ ἐγὼ αὐτός ἦκουσα σημαίνει ἑξωθέν τινα φωνήν, τὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἦκουσα οὐκέτι.] Εἰ τὰ συντεθέντα καθ' οἵανδήποτε πτώσιν μένει κατὰ πᾶσαν πλάγιον, σύνθετον δὲ τὸ ἐμωυτοῦ παρ' ἴωσι καὶ παρ' ἡμῖν, καθὸ καὶ ὁ τόνος ὁμολογεῖ (μία γὰρ ἡ περισπωμένη)· τί δήποτε τὸ ἐν τῇ αἰτιατικῇ σχῆμα ἐσημειοῦτο, ὡς οὐ δυνάμενον τὴν διὰ τοῦ ω γραφὴν ἀναδέξασθαι, «εἴ γέ,» φασι, «τὸ ε καὶ τὸ α οὐκ εἰς ω κινεῖται;»—ἄλλως τε εἰ καὶ κατὰ πτώσιν συνετίθεντο, οὐδὲν ἦν τὸ κωλύον ἐν τῇ ἐμαυτὸν αἰτιατικῇ τὸ α εἰς ω μετατίθεσθαι Ἰωνικῶ ἔθει, καθάπερ καὶ τὸ αὐθαδὲς αὐτῶδης. Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὔσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα (fr. 37 Bergk 3) καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει <μᾶλλον> κατωρθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ ς προφερομένης, εἴγε τὰ εἰς ω λήγοντα εἰς ους κατὰ γενικὴν λήγει. Πρῶτον μὲν οὐ παρὰ

Δωριεῦσιν· ἔπειτα τὸ σύμφωνον αὐτοὺς ἔλαθε· ποῦ γὰρ τῆς εὐθείας τὸ γ ; πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς οὐς λήγει; τεοῦς γάρ, τῆς εὐθείας εἰς υ ληγούσης. Ἔτι καὶ ἐμέος οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ ἐμεῦς αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι ἐμίο καὶ ἐμίω καὶ ἔτι σὺν τῷ ς ἐμίως καὶ ἐμῶς δισυλλάβως, παρὰ Ῥίνθωνι. Ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον. Τῇ μὲν οὖν ἐμοῦ σύζυγος ἡ σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδεδεγμένη κτητικῇ τε καὶ πρωτοτύπῳ· τῇ δὲ ἐμεῦ <ῆ> σε ὕ, ἐμέο σέ ο, ἐμεῖο σεῖ ο, ἐμέθεν σέθεν, συνθέτῳ τε τῇ ἐμαυτοῦ ἡ σαυτο ὕ. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίῳ ἡ τεοῦ ς, Ἡρακλῆς τεοῦς κάρρων ῆ ς, Σώφρων (fr. 27 Ahrens), καὶ ἔτι Κόριννα· περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρεα πούκτεῦι (fr. 3 Ahrens, 11 Bergk 3). Ἔστι καὶ ἡ τιοῦς, διὰ τοῦ ι, ἦν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον, ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου. Ἔτι τῇ ἐμέος ἡ τέος κατ' ἔγκλισιν σύζυγος, ἐκπεφάναντί τεος ταὶ δυσθαλίαι, Σώφρων (fr. ^[25]

2 1,1 75 75 Ahrens)· τὸ γὰρ ὀρθοτονούμενον κτητικὴν σημαίνει. Τεῦ ς. Αὕτη σύζυγος τῇ ἐμεῦς. Ἐπιχάρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἀφαιστῳ (fr. 64 Ahrens)· <Ἄλλ> οὐδὲ ποτιθιγεῖν ἔτ' ἐγὼν τεῦς ἀξιῶ· καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν, Θεόκριτος (V 39)· ἔστι δὲ καὶ Βοιωτικὸν δῆλον ὡς· τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος (Corinnae fr. 17 Ahrens, 24 Bergk 3). ὁ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει· ἴσον γὰρ ἔσται τῷ σοῦ, οὐκ ἄλλης· τὸ δὲ ἐν ὀξείᾳ τάσει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώσει ἐγκλιθέν, ἴσον τῇ σός. Ἡ σέο μεταβάλλει τὸ ς εἰς τὸ τ παρὰ Δωριεῦσιν. Ἀλκμάν (fr. 19 Bergk 3)· ἐμὲ Λατοῖδα τέο λάχος χόρον καὶ ἔτι τε ὕ. Ἀπὸ τῆς σοῦ Δώριος ἐγένετο ἡ τεοῦ ὁμότονος, μεταθεῖσα τὸ ς εἰς τὸ τ καὶ πλεονάσασα τῷ ε, καθάπερ καὶ ἡ σός ἐν τῷ τεό ς. Τινὲς μέντοι ἡξίου βάρυτονεῖν, οἰόμενοι ἀπὸ τῆς τέο τῇ τοῦ υ προσθέσει γεγενῆσθαι. Ἡ χρήσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι. αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα· τεοῦ κάτα τυμβοχόησα (Callim. II p. 753 Schneider). Σώφρων (fr. 76 Ahrens)· οὐχ ἥσσω τεο ὕ. Ἐπίχαρμος (fr. 157 Ahrens)· παιδί τεοῦ. Καὶ ἔτι ἡ τίο ς. Ἡ μέντοι τίω καὶ τίω ς, συζυγοῦσαι τῇ ἐμίω καὶ ἐμίως, πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Ῥίνθωνι εἴρηνται. Εἰ αἱ ὁμοιοκατάληκτοι ἐν δευτέροις προσώποις ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον ἀποβολῇ τοῦ ς τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι, συμφανὲς ὡς καὶ ἀπὸ τῆς σοῦ ἡ οὔ πρωτότυπος γενήσεται, πάλιν ὁμοφωνοῦσα τῇ ἀπὸ τῆς ὅς γενικῇ συνάρθρῳ. ^[25]

2 1,1 76 Τὴν μὲν οὖν χρῆσιν παρ' Ὀμήρῳ οὐκ ἐνδὸν εὐρέσθαι, παρὰ μέντοι Ἀττικοῖς καὶ <γὰρ> Πλάτων συνεχῶς ἐχρήσατο, οἱ τε κωμικοὶ καὶ τραγικοί. ὁ μέντοι Ζηνόδοτος καὶ <τὸ> ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ (Υ 261) διὰ τῆς ου ἔγραφεν. ὅπερ παραπεμπτέον, οὐχ ὡς μὴ πρωτότυπον, ἀλλ' ὡς μὴ σύνηθες· τῇ γὰρ εἰς ου καταλήξει χρῆται ὁ ποιητὴς ἐπὶ μόνης κτητικῆς, τῇ δὲ ἐμεῦ καὶ ταῖς συζύγοις ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων μόνων, πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι (γ 83)· ἐπὶ δὲ τῆς πρωτοτύπου ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον (δ 746). Ἡ εὔ ἀπὸ τῆς σεῦ, ἐν ἐγκλίσει, εἴ πῶς εὐ πεφίδοιτο (Υ 464) κάκεῖνο δὲ τινες ὀρθοτονοῦσι προσπνέοντες, φρίξας εὔ λοφιήν (τ 446)· ἀντὶ τοῦ τὴν αὐτοῦ. Ἡ ἔο κατ' ἔγκλισιν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην (ξ 461)· καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον, ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ (Υ 261). Εἴρηται δὲ περὶ τῆς εἶ ο, ὡς μόνως ὀρθοτονεῖται. Ἡ ἔθεν ὀρθοτονεῖται μέν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμᾶζε (Μ 205), ἐγκλίνεται δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἔστι χερείων (Α 114). Οὐ γάρ, ὡς ἔνιοι, χρὴ μόνως ὀρθοτονεῖν, ὅτι καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὀρθοτονεῖται μόνως· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν, ὀρθοτονουμένων τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων, τὰ τρίτα ἐγκλίνεται. ἄλλως τε τὸ ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παδῇ (Sophronis fr. 46 Ahrens) ἐγκέκλιται. οὐκ ἐπειδὴ οὖν κατὰ τύχην παρ' Ὀμήρῳ τὰ πρῶτα ὀρθοτονήθη, εὐθέως καὶ τὰ τρίτα. Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δῖγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. ^[30]

2 1,1 77 Ἀλκαῖος (fr. 6 Ahrens, 11 Bergk 3)· ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων λῦσαι ἄτερ φέθεν. Ἐοῦ ς. Αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τεοῦς. ἥ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο. ἐν Κατάπλῳ (fr. 4 Ahrens, 2 Bergk 3)· νίκας' ὁ μεγαλοσθένης Ὡαρίων, χώραν τ' ἀπ' ἐοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν. Ἐο ὕ. Αὕτη τῇ

τεοῦ ἀκόλουθος, ἀποβολῆς γενομένης τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου. εἴρηται κατ' ἀρχὴν περὶ τοῦ πλεονάσαντος ε κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον. Τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ω , τήνω καὶ τούτ ω, τοῦ τέλους βαρυτονουμένου. πρὸς τῷ καὶ τὸν λόγον ἀπαιτεῖν, καθότι βαρύτονοι αἱ εὐθεῖαι, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς χρήσεως οὕτως ἔχει. πρὸς οἷς καὶ τὸ τουτῷ περισπώμενον. ἐπιρρήματός ἐστι παραστατικόν, τουτῷ θάμεθα, Σώφρων (fr. 42 Ahrens). τὸ δὲ αὐτῷ περισπασθήσεται, ὅτι καὶ τὸ αὐτὸς ὀξύνεται. Τὴν ἑαυτοῦ φασιν ὠλιγωρῆσθαι, καθὼς τὴν μὲν ἐν ἀρχῇ σύνθεσιν αἰτιατικῆς ἔχει, τὸ δὲ τέλος γενικῆς. Ἄλλ' οὕτε τὰ σύνθετα τὴν αὐτὴν κλίσιν ἀναδέχεται τοῖς κατὰ παράθεσιν, ἐπεὶ ἰδοὺ τὸ λεοντοφόνος ἐκ γενικῆς συνεστὸς εἰς αἰτιατικὴν ἀναλύεται, ὁ λέοντα φονεύσας, καὶ τὸ φιλοπλάτων ἐξ εὐθείας εἰς αἰτιατικὴν, ὁ φιλῶν Πλάτωνα· οὕτε πάντως αἰτιατικὴ ἔγκειται· τί γὰρ <οὐ> μᾶλλον ἢ εὖ ἐστὶ συντεθεῖσα ἢ ἡ δισύλλαβος ἢ ἔο· πρὸς οἷς οὐδὲ ἡ δοκοῦσα ἐν συνθέσει κατωρθῶσθαι ἐν δυσὶν αἰτιατικαῖς, λέγω δὴ τὴν ἑαυτόν, πάντως δύο αἰτιατικὰς σημαίνει· αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἔπαισε ν. «Κάκεῖνο δὲ ἐπιστατέον, εἰ ὅλως σὺν τῷ ε γραφῆσεται ἢ δισυλλάβως μόνως, μόνον κατ' ἀρχὴν προσπνεόμενον· τὰ γὰρ τῆς χρήσεως ἐπ' ἴσης.» Εἴρηται ὡς αἱ ἀπὸ τοῦ ς ἀρχόμεναι ὁμοιοκατάληκτοι ἀποβολῇ τοῦ ς τὰ τρίτα ἀποτελοῦσιν· ὅθεν ἀκόλουθος τῇ μὲν σεαυτόν ἢ ἑαυτόν, τῇ δὲ σαυτόν ἢ αὐτόν. ^[30]

2 1,1 78

—Φῆσει τις τὴν δισύλλαβον ὠλιγωρῆσθαι, «ἐν οἷς πᾶσα λέξις σύνθετος μέρος ἔχει ἐκατέρας τῶν φωνῶν. ἢ γοῦν ἑμαυτόν, σαυτόν ἔχουσιν ἢ μὲν τὸ εμ , ἢ δὲ τὸ ς . ἀνάγκη οὖν καὶ τὴν ἑαυτόν μέρος ἔχειν, ὅπερ οὐκ ἄλλο γενήσεται ἢ τὸ ε .» Ἄλλ' ἢ τοῦ δασέος πνεύματος μονὴ ἀρκετὴ εἰς ὑπόμνησιν τῆς συνθέσεως, ἐπεὶ τὰ τρίτα τῶν δευτέρων οὐ πλεονοσυλλαβεῖ, εἰ μὴ ἐν πάθει πλεονασμὸς γένοιτο, ὡς ἡ ἐοῖ καὶ ἐός καὶ ἐέ.—«Ἀλλά,» φασιν, «εἰ τὸ ε τῆς εὖ ἀντωνυμίας κατὰ τὴν σύνθεσιν ἐκθλίβεται, δῆλον ὡς καὶ τὸ πνεῦμα ἀποβληθήσεται.» Ἄλλ' οὐκ ἐκθλίβεται, ἀλλὰ κινᾶται. ἔπειτα ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ς ἐν δευτέροις δασείας ἐστὶν ἐμποιητική, σέθεν ἔθε ν. δῆλον οὖν ὡς τῆς <μὲν σαυτόν δισυλλάβου ἀκόλουθον δισύλλαβον τὸ αὐτόν, τῆς δὲ> σεαυτόν τρισυλλάβου ἀκόλουθον τρισύλλαβον τὸ ἑαυτόν. Φανερόν ὡς οἱ προσχρησάμενοι τῇ ἑαυτοῦς σὺν ταῖς συζύγοις ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου παρὰ τὰ πρόσωπα ἀμαρτάνουσιν, ὅθεν καὶ τοὺς δασέως ἀναγνόντας τὸ αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν (κ 27) καὶ ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοῦς (Ω 499) οὐ μετρίως ἂν μεμψαίμεθα, οὐκ ὀλίγην ἀπειρίαν καταγγέλλοντας τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν εὐήθειαν, εἶγε τρίτου καθεστῶσαι ἐπὶ πρώτου λαμβάνονται.—πρὸς οἷς οὐδέποτε ἐνικὴ παρ' αὐτῷ σύνθετος, μή τί γε καὶ πληθυντική, ἥς τὸ σχῆμα παράλογον ἐδείχθη.—καὶ εἰ μὲν τρισυλλάβως ποτὲ εἴρητο, κἂν ἦν συμφανὲς ἀμάρτημα· ἐν οἷς οὖν δισυλλαβεῖ, σαφὲς ὅτι ἀπλῇ ἐστὶ, λείπουσα ἐθίμως αὐτῷ τῇ ἡμῶν, «ἡμῶν αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν,» καὶ «ἡμᾶς αὐτούς.» καὶ γὰρ ἐφ' ἐνικῶν, αὐτὸς νῦν ἰδὲ πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλον (θ 443) καὶ αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα (δ 649). Ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἐνικῶν, ὡς ἂν ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην ἐκεῖναι προσεπνεύσθησαν, αὐτόν μιν πληγῇσιν (δ 244), ἵνα μὴ ὡς ὑπ' ἄλλου πεπληγμένος νοῆται· καὶ ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων (δ 247) καὶ τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδετα (ι 342), καὶ μέγα μὲν κλέος αὐτῆς ποιεῖται (β 125)· ἐφ' ἥς οὐδὲ τὸ τῆς ἐπιφερομένης πτώσεως ἀρμοστόν· δέον γὰρ ποιεῖν «ποθὴν» σὺν τῷ ν. ^[10]

2 1,1 79

Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τούτων ὁ αὐτὸς λόγος εἰρήσεται, ᾧ κατ' ἔλλειψιν πάλιν τῶν τρίτων ὁμοίως ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐξηνέχθησαν, εἶγε καὶ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀναγνώσεως κατὰ αὐτὸ τὸ τοῦ ποιητοῦ σύνηθες ἐξετάζεται. ἀξιοῦμεν γὰρ ἀπαρεμφάτως ἀναγινώσκειν τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι (Α 20) καὶ ἐπιτεῖλαι (Δ 64) οὐ προπαροξύνοντες, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος πρόσταξιν. δέον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέγα μὲν κλέος αὐτῆς ποιεῖται (β 125) ἐκδέχεσθαι τὸ γίνεται, ἐν ᾧ καὶ ἀπλῇ <ἢ> ἀντωνυμία νοεῖται, καὶ ἡ ἐπιφερομένη πτώσις ἀκόλουθος. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ αὐτόν μιν

πληγῆσιν (δ 244) δασυνόμενον τρεῖς ἀντωνυμίας παραλήψεται· διὸ καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ τοῦ ε ἔγραφεν, ὁ δὲ Ἰξίω ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς εἰς τὴν μὴν παρειλήφθαι. ὅπερ βέλτιον ἐπὶ τῶν τοιούτων παρέλκεσθαι τὴν μὴν ὁμοίως τῷ ἢ μιν αὐτόν (Ω 472) καὶ δὲ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν (Φ 318), ἢ, ὡς Τρύφων (p. 30 Velsen) φησὶν, ὅμοιον εἶναι τῷ σφέας αὐτοὺς αὐτοὶ αὐτούς καὶ αὐτὸς αὐτόν· ὥ ἀντέκειτο τὸ <μῆ> ἐν δυσὶν ὀρθοτονουμέναις λαμβάνεσθαι τὸ αὐτόν μιν ὁμοίως τῷ σφέας αὐτούς. Τὸ εὖ ἐντύνασάν ἐ αὐτήν (Ξ 162) καὶ πυκάσασάν ἐ αὐτήν (Ρ 551) μόνως ἐν διαλύσει ληπτέον, εἶγε ἀσύνθετος ἐν τῷ καθόλου ἢ τῶν ἀντωνυμιῶν χρήσις παρ' αὐτῷ. ^[5]

2 1,1 80 ἄλλως τε καὶ ἐλέγχονται ἐκ τῶν συζύγων ἀρσενικῶν, ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ (θ 211) καὶ ἐξ δ' αὐτόν (Υ 173), ἐφ' ὧν καὶ μέσους συνδέσμους ἔταξεν.—Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη ἔμ' αὐτὰ τοῦτ' ἔγων συνόϊδα (Sapphus fr. 102 Ahrens, 15 Bergk 3)· ἔμ' αὐτῷ παλαμάσομαι (Alcaeī fr. 87 Ahrens, 72 Bergk 3). ἀλλ' ἐμάχετο τὸ νόον δὲ φαύτω πάμπαν ἀέρρει (Alcaeī fr. 88 Ahrens, 78 Bergk), ἅπερ ἀσύνηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε προσλαμβάνειν. καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἐβδόμῳ (fr. 89. 90 Ahrens, 87. 101 Bergk 3)· σὺ δὲ σαύτῳ τομίας ἔση. ἀλλὰ σαύτῳ μετέχων ἄβας πρὸς πόσιν. πῶς γὰρ ταῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; δηλὸν οὖν ὡς ἀνώματος ἢ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἐξῆς. Αἱ κατὰ <τὸ> πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τῆς δοτικῆς ὀξυνόμεναι τὴν κατὰ τὸ τρίτον περισπωμένην ἔχουσι· σοὶ μὲν γὰρ ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί (Δ 63)· ἐπὶ δὲ τοῦ ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα (Ε 800) περισπῶμεν. ^[20]

2 1,1 81 ὅθεν ὡς παράλογον ὁ Σιδώνιος ὥξυνεν, ἥ αἱ ὁμοιοκατάληκτοι καὶ ὁμότονοι κατὰ πᾶν πρόσωπον.—Καὶ ἔνεκα μὲν τῶν δύο πρὸς τὸ ἐν τὸ ἐν εὐθύνεται, ἔνεκα δὲ τῆς τῶν φωνῶν ἀκολουθίας εὐθύνονται αἱ δύο.—πᾶσα γὰρ δοτικὴ μακροκατάληκτος οὐδέποτε ὀξύνεται· αἱ γὰρ ὀξυνόμεναι βραχυκατάληκτοι, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ ἐμὴν Δωρικὸν ἀνάλογον.—ὁμότονοι εἰσιν αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς ἰσοσυλλαβούσαις πῶς οὖν αὐταὶ ὀξύνονται, τῶν γενικῶν περισπωμένων; ἀνάλογος ἄρα ἡ οἷ.—αἱ μονοσύλλαβοι δοτικαὶ περισπῶνται· ἀνάλογος ἄρα ἡ οἷ. ὁμοτονοῦσιν αἱ κτητικαὶ ταῖς πρωτοτύποις, ἐμός ἐγώ, ἐμόν ἐμ ἐ, σόν σ ἐ· εἰ οὖν ἐμῷ καὶ σῷ, πῶς οὐχὶ καὶ ἐμοὶ καὶ σοῖ; ἀνάλογος ἄρα ἡ οἷ.—«Ἀλλά,» φασιν, «ἡ μὲν ἐμοῦ διαιρεῖται, ἡ δὲ ἐμοὶ οὐκέτι.»—Ἀλλ' οὐ τοῦτο αἴτιον γενήσεται τῆς τάσεως, εἴ γέ τινα περισπῶμενά ἐστιν ἀδιαίρετα καὶ ὀξυνόμενα διαιρούμενα. ἐκεῖνο οὖν ῥητέον, ὡς πολλάκις τὴν ἀκολουθίαν διαψεύδονται αἱ ἀντωνυμίαι· τοιαῦτα οὖν καὶ αἱ προκείμεναι. Ἀττικοὶ ἔμοιγ ε. Αἰολεῖς ἔμοι βαρέως. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ υ, ἐμ υ, συνήθως, καθότι καὶ τὸ καλοῖ καλ υ. Δωριεῖς ἐμίν καὶ ἔτι ἐμίνγ α. Σώφρων (fr. 53 Ahrens) μόνον ἐμίνγα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος. Ἡ ἐμίνη συνήθης Ταραντίνους· ἡ δὲ χρήσις παρὰ Ῥίνθωνι. Σ ί. Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως· σοὶ δ' ἔγω λεύκας ἐπὶ βῶμον αἶγος Σαπφῷ (fr. 7 Ahrens, Bergk 3). καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυσιν διὰ τοῦτ'· κάπιλείψω τοι (Sapphus fr. 91 Ahrens, 8 Bergk 3). καὶ σαφές ὡς μᾶλλον Δώριος ἢ μετάληψις, παρ' οἷς τὸς τῶν ἀντωνυμιῶν τ γίνεται. τῶν δὲ ἀπολύτων διὰ τοῦ τ λεγομένων μόνη σημειούσθω διασταλτικὴ οὔσα ἢ νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν (τ 369). τὸ γὰρ οὗ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται (Ε 428) δύναται ἔχειν τὸν λόγον οὕτως· «οὐ δέδοταί σοι πολεμήϊα ἔργα, ἀλλὰ τῷ Ἄρει· σὺ οὖν μετέρχου τὰ ἔργα τοῦ γάμου,» ἵνα πρὸς τὸν Ἄρην ἢ σύ διαστέλληται. ^[30]

2 1,1 82 —ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἀμὸς καὶ τοί, φάναξ (fr. 86 Bergk 3).—Λέγεται δὲ καὶ τίν καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τεῖ ν. ἰδίως γὰρ ἡ μετάθεσις ἢ εἰς τὸ τ τοῦ ε δεκτικὴ ἐστὶ, σοῦ τοῦ τεο ὦ, σός τεό ς. —Τίθεται παρὰ Κορίννη καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ, οὐ γὰρ τὴν ὁ φθονερὸς δαίμων (fr. 5 Ahrens, 4 Bergk 3)· ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφές ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως.—Τινὲς μέντοι ἠξίωσαν τείνειν τὸ ι, ἵνα ἐκ τῆς τεῖ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ει γραφομένης ἢ ἐσχηματισμένη, μεταθέσει τοῦ ει εἰς τὸ ι, ὅπερ

σύνηθες, προσειληφυῖα τε τὸ ν ὁμοίως τῷ ἐκείνοσιν, οὐτοσίν. ἀλλὰ ἀντίκειται τὸ μόνον ἐν τρίτοις τὸ ν προσέρχεσθαι. Σύζυγος τῇ ἐμίνῃ ἢ τίν η, ἢ ἔστι παρὰ Ταραντίνοις. Οἷ. Συνήθης Ἀττικοῖς καὶ Ἰωσι. πεζολόγοι ἐχρήσαντο Πλάτων καὶ Ξενοφῶν. εἴρηται ὡς ὀρθοτονουμένη περισπᾶται, τῶν συζύγων ὀξυνομένων. Αἰολεῖς σὺν τῷ ρ φαίνεται φοι κῆνος (fr. 2 Ahrens, Bergk 3 ad fr. 2) Σαπφώ. Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ ρ μεταλαμβάνουσι. καὶ Δωριεῖς ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οὐκέτι οἱ δ ὦ, Σώφρων (fr. 77 Ahrens).—Ἡ μετὰ τοῦ ε μόνως ὀρθοτονεῖται. εἴρηται δὲ ὡς καθόλου αἱ πλεονάσασαι τῷ ε μόνως ὀρθοτονοῦνται.—Τῇ τίν σύζυγος ἢ ἴ ν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος ἴν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης (fr. CCIV Goettling, V Schoemann). ἔστι καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ (p. 29 Stoll) καὶ Κορίννῃ (fr. 36 Bergk 3), ἐπὶ αἰτιατικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη Ἡ ἐμέ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται. παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ι, ἐμε ί, ἢ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται. κοινῶς μέντοι ὁ Σώφρων (fr. 78 Ahrens) τί οὐ πα ρ' ἔ μ' ἐστράφθ η. ^[25]

2 1,1 83 Ἡ ἀπολελυμένη οὐκ ἐπεκτείνεται. Ἡ σέ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦτ· εἰς τὲ καταρρεῖ, Θεόκριτος (I 5). πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων, Ἀλκμάν (fr. 52 Bergk 3)· καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι, τει γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν (Alcmanis fr. 53 Bergk 3). καὶ ἔτι κοινῶς σέ γὰρ ἄζομαι (Alcmanis fr. 54 Bergk 3). Εἴρηται ὡς ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ τύ ἐκφέρεται. Ἡ ἔ σύζυγος τῇ σέ, κοινή ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Φ. Τὸ ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει (Y 171) εἰ κατὰ τὸ ἄρχον ὀξύνειτο, δῆλον ὡς παράλογον ἔξει τὸν τόνον. εἴτε γὰρ τὸ δευτέρον ε ἐπλεόνασε, δῆλον ὡς καὶ ἐν αὐτῷ ὁ ὀξὺς τόνος γενήσεται, ὁμοίως τῷ ἢ καὶ ἡέ, καὶ ἡλιος καὶ ἡέλιος (οὕτω γὰρ τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ τὸ ἄρχον δασύνεσθαι, ὅπερ ἴδιον ἦν τῆς ἀντωνυμίας. ἐλελήθει δὲ αὐτούς, ὅτι ἀρκτική οὔσα ἡ δασεῖα ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ ἀνατρέχει, ἐώρων καὶ ἔεδν α. ἄλλως τε τὸ πλεονάζον ε ἔξωθεν ἐν ἀντωνυμiais, ἐό ς, ἐό ὤ, ἐό ἰ)· εἴτε τὸ ἄρχον, ὅπερ ἔστι, πάλιν τῆς ἀντωνυμίας φυλάξει τὸν τόνον, εἴγε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόνους τηροῦσιν, ἐό ἰ, ἐό ὤ.—ὑπόψυχρον γὰρ τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη ἡ ἀντωνυμία, πρὸς οὐδὲν χρεῖωδες τριῶν ἀντωνυμιῶν παραλαμβανομένων, συνήθους τε ὄντος τοῦ κατὰ τὸ ε πλεονασμοῦ. Οὐκ ἔστι παρὰ Δωριεῦσιν ἐν τρίτῳ ἢ διὰ τοῦ ι ἐπέκτασις ὁμοίως τῇ τεῖ καὶ ἐμεί. Ἡ μὲν μόνως ἐγκλίνεται. διὸ καὶ ταῖς ἐγκλινομέναις μόναις ἰσοδυναμεῖ, οὐκέτι δὲ καὶ ταῖς ὀρθοτονουμέναις, ἐν οἷς κατ' ἀρχὴν ἐκεῖναι τιθέμεναι, λέγω δὲ τὴν αὐτόν, τὴν ἔ, οὐκ ἔχουσι τὴν μὲν ἀνθυπαγομένην· εἴρηται δὲ ὡς ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν μόριον ἐν ἀρχῇ εὑρέσθαι. ^[25]

2 1,1 84 Ἦτι διαφέρει τῆς <αὐτόν ἢ> μίν, ἢ ἡ ἐξ αὐτῆς μὲν μετάληψις γίνεται εἰς τὴν αὐτόν, οὐκέτι δὲ ἡ αὐτόν εἰς τὴν μίν μεταλαμβάνεται, ἡνίκα ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ἐστί. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πασῶν. Ἰωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ν. Ἦτι καὶ ἡ νίν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισσέ νιν, Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις (fr. 2 Boeckh). προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις, Βακχυλίδης (fr. 8 Bergk 3)· καὶ πλεῖστα ἄλλα. ὁ δὲ πλάνος τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς ἴσως ἐρρῦν ἐκ τοῦ εὔρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά, ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι (κ 210. 212) καὶ ἡ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος καὶ οὐκ ἄν τις μιν ἀνήρ (ρ 264. 268). ἦν δὲ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὴν συνωνυμίαν φερόμενα τοῦ δῶμα, ὁμοίως τῷ νεφέλη δὲ μιν ἀμφεκάλυπτε, τὸ μὲν οὐ ποτε (μ 74. 75) τὸ νέφος αἱ μὲν ἀγχιστῖναι· τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται (E 141. 140). ἐννῆμαρ μὲν· τῇ δεκάτῃ δέ (A 53. 54). ἐποίσει γοῦν γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται (ρ 269). τὸ δ' ἐπὶ τοῦ Ἀρεως καὶ Ἀθηνᾶς οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἥκει (P 399), ὡς εἰ ἔλεγε χωρὶς ἐφ' ἐκατέρου. ^[25]

2 1,1 85 τὸ γὰρ πληθυντικὸν ἐφ' ἐνικοῦ μεταλαμβανόμενον καὶ εὐλογον καὶ σύνηθες, εἴγε ἐμπερικτικὸν ἐστί τὸ πληθὸς τοῦ ἐνός, οὐκέτι δὲ τὸ ἐνικὸν τοῦ πληθυντικοῦ. καὶ ἔτι ἐπὶ δυϊκοῦ. διὸ πάλιν τὸ δυϊκὸν οὐκ ἔστιν ἐπὶ πληθυντικοῦ· τὸ γὰρ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα (θ 48) πρὸς τὰ δύο, καὶ τὸ οἶνον πινόντων (α 340) ἀντὶ τοῦ πινέτωσαν Ἀττικὸν ἐστί.—Τί οὖν

οὐχὶ καὶ τὰ δύο ἐφ' ἑνὸς τάσσεται; Ὅτι καὶ τὸ δυϊκὸν ὄνομα κυρίου ἀριθμοῦ, ὅμοιον τῷ τέσσαρες ἢ τρεῖς ὄν· τὸ δὲ πληθυντικὸν κοινὸν παντὸς ἀριθμοῦ τοῦ ὑπὲρ τὴν δυάδα. Αἱ δυϊκαὶ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον πάσης πτώσεως μόνως ὀρθοτονοῦνται· καὶ ἡ αἰτία εἴρηται. Εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατικῆς κοινῶς, νῶ 1, σφῶ 1· Ἀττικά δὲ τῶν αὐτῶν πτώσεων νῶ καὶ σφ ῶ, αἷς καὶ ὁ ποιητὴς προσχρῆται, νῶ ἀναβησάμενοι (ο 475), σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον (Λ 782)· γενικῆς καὶ δοτικῆς νῶιν <καί> σφῶι ν. μονοσυλλάβως Εὐπολις Μαρικᾶ (fr. XIII Meineke)· νῶ γάρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύομεν, καὶ ἔτι ἐν φίλοις εὐφρανῶ δὲ νῶ (fr. 1 Meineke). τοιοῦτο δ' ἦν τὸ οὐ γὰρ σφῶν τε γένος ἀπόλωλε τοκήων (δ 62), ὅπερ ἐδόκει ἐπίμειπτον εἶναι, ὡς τρίτον πληθυντικὸν δίχα τοῦ 1 γραφόμενον, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος δεύτερον· πρὸς γὰρ αὐτοὺς ὑπὲρ αὐτῶν· ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστέ (δ 63). ^[5]

2 1,1 86 ἡ πρόσθεσις οὖν τοῦ 1, ποιοῦσα τὸ Ἀττικόν, καὶ εἰς ἀκρίβειαν τὸν λόγον καθιστάνει. καὶ ἦν ἱκανὴ ἀπόδειξις τοῦ εἶναι αὐτὴν γενικὴν δευτέρου Ἀττικὴν τὸ καὶ ταῖς εὐθείαις συνεχέστερον αὐτὸν κεχρῆσθαι. πρὸς οἷς ἀκριβῆς πάντοτε περὶ τὰς ἀντωνυμίας ἐστίν. Αἱ Ἀττικά κατὰ τὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως ἀνεγνώσθησαν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἅπασι τραγικοῖς τε καὶ κωμικοῖς, αἱ τε γραφαὶ οὐκ ἔχουσι τὸ 1 προσκείμενον, οἰκεία τε πτωτικῶ <τῶ> διὰ τοῦ ῶ ἢ ὀξεῖα τάσις. «καὶ διὰ τοῦτο ἐπαινετέα,» φασίν, «ἢ καὶ ἡ γραφὴ ἀνάλογος καὶ ὁ τόνος, <ῆ> πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῶδ' ἀνδρί (Ε 219). ἡ μέντοι νῶι καὶ σφῶι πάλιν οὐκ ἀκόλουθοι, καθὼ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς 1 λήγει.»— Ἀλλ' οὕτως ἐχόντων τῶν σχημάτων, εἰς ἅπορον περίσταται ὁ λόγος. οὔτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν αἱ Ἀττικά κατασταθῆσονται, οὔτε ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν αἱ κοιναί.—Εἰ γὰρ τὸ 1 προσῆλθε τῇ Ἀττικῇ ὡς ὀλοκληροτέρᾳ, καθάπερ φίλοις καὶ φίλοις, πῶς συλλαβικῆς χώρας ἔτυχε; πάντοτε γὰρ μετὰ φωνήεντος προστιθέμενον ἀδιάστατόν ἐστι, μετὰ δὲ συμφώνου συλλαβῆς τυγχάνει· τοῦ προτέρου κενὴ κειν ἢ, δέους δέιους, τοῦ δευτέρου φίλοις 1, οὔτος 1, ἐκείνος 1.—πῶς δὲ οὐχὶ ἐντὸς τοῦ 1 ἢ κλίσις ἔπεσε, καθάπερ ἐπὶ τοῦ τουτου 1, ἐκείνου 1; φαμέν δὲ ἔξωθεν προστιθέντες τὸ ν, ὡς ἂν τοῦ 1 μὴ προσεληλυθότος, νῶι ν.—πρὸς οἷς καὶ βίαιον ὀλοκληρότερον τὸ Ἀττικὸν ἐκδέχεσθαι τῆς πάντων χρήσεως. ^[25]

2 1,1 87 —ἀλλ' εἰ διαίρεσις, ἐνὸς ὄντος τοῦ ῶ· καὶ τοῦτο ἀσύστατον. πρὸ γὰρ τοῦ ῶ τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐδέποτε διὰ τοῦ 1, νυμφέω ν, μουσέω ν, ὀρέω ν.—«ἀλλ' ἴσως ἐν τῇ κατὰ διάστασιν διαιρέσει ἐστίν, ὡς κίλον, πάϊς· καὶ εὐλόγως προπερισπασθήσεται τὸ νῶι διὰ τὴν τῆς βραχείας ἐπιφοράν.» ἀλλὰ πολὺ πρότερον δοθήσεται διὰ τοῦ 1 αὐτὰς γράφεσθαι, ὅπερ οὐχ εὐρέθη. τεκμηριοῦνται τε ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ, ἐπεὶ οὐδέποτε παρὰ αὐτοῖς νοί διὰ τοῦ οἱ.—οὐκ ἐπεὶ δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἔστι νωίτερος καὶ σφωίτερος, εὐθέως καὶ κατὰ τὴν εὐθεῖαν τὸ 1 προσγεγράφεται· ἀπὸ γὰρ γενικῶν αἱ κτητικά, αἵτινες σὺν τῷ 1 γράφονται. «Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀπὸ τῆς νῶι τὸ Ἀττικόν.»—Ε κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ 1, καθὼ Καδμῆδες καὶ Νηρηῆδες, πάλιν ἡ γραφὴ τὸ 1 ἔξει, ὅ τε τόνος περισπασθήσεται, οὐδενὸς ἐμποδίου ὄντος· εἰ δὲ ἀπεκόπη, τὸ μὲν 1 οὐχ ἔξει, τὸν δὲ τόνον περισπάσει, καθὼ καὶ ἀπὸ τοῦ δῶμα δῶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἥλος ἥλ. Ἀπ' οὐδετέρας οὖν τοῦ λόγου καθισταμένου, θεματικὰς ἀμφοτέρας εἰσηγήσαντο, εἴγε ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ ποιητῇ ἀμφοτέρων ἐστί· καὶ παρὰ μὲν τοῖς μετοίκους Ἰῶσι τὴν δισύλλαβον ἐμμεῖναι, παρὰ δὲ τοῖς καταμείναισιν Ἀττικοῖς τὴν μονοσύλλαβον.—Εἰ δὲ δέον ἐστὶν ἀπὸ τῆς κοινῆς τὴν Ἀττικὴν καθίστασθαι, καθὼ καὶ <αἱ> ἄλλαι ἔχονται ἀφορμῆς τῶν κοινῶν, λεκτέον ὡς ἡ νῶ καὶ σφῶ ἀποκοπεῖσθαι οὐκ ἀήθως τοῖς Ἀττικοῖς (Ποσειδῶ γάρ φασι καὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτον 1) οὐκέτι περιεσπασθῆσαν, κατάληξιν δυϊκὴν ἀναδεξάμεναι. ἄλλως τε τὰ εἰς ῶ λήγοντα πτωτικά, κλίσεως τυγχάνοντα, οὔποτε περισπασμὸν ἀνεδέξατο. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ ἡ νεῶ γενικὴ ὠξυτονήθη, μετὰ καὶ ἄλλων λόγων τῆς γενικῆς τὸν περισπασμὸν ἀπαιτούσης καὶ τὸ Λητῶ γὰρ ἤλκησε (λ 580) καὶ τὸ Πυθῶ δ' ἐρχομένην (λ 581) καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, κἂν τὸ ἐντελὲς ἔχωσι Λητόα καὶ Πυθόα, ἀναγκαιῶς ὠξύνθη. ^[30]

2 1,1 88 ἔνεκα γὰρ τούτου καὶ διστάσαι τὸν Ἀρίσταρχόν φασι περὶ τοῦ ἥω δι᾿αν ἔμεινε (I 662), καθὼς ἦν τὸ ἐντελὲς ἥοα.—Αἱ ἀποκοπαί, ἐὰν τύχωσι πτωτικῆς καταλήξεως, κλίνονται, μάκα ρ, μάρτυρ, γηράντεσι τοκεῦσιν (Hesiod. O. D. 188)· κλιθήσονται οὖν αἱ προκείμεναι ἀντωνυμῖαι δυϊκῆς μᾶλλον καταλήξεως τυχοῦσαι.—αἶ τε γενικαὶ αὐτῶν εὐλόγως διὰ τοῦ ι γράφονται, εἶγε παντὸς δυϊκοῦ εὐθεῖα μὲν ἐν ἔχει φωνῆεν, γενικὴ δὲ δύο, ὧν τὸ δεύτερον ἄλλα καὶ περισπασθήσονται, εἶγε τὰ ὀξύτονα τῶν δυϊκῶν περισπᾶται κατὰ γενικὴν. Διὰ τοῦ ε ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐν Θηβαΐδι ἔδρακε νῶε μολοῦσα (p. 28 Stoll)· καὶ τοῦ τε νῶε ἐν Ἰολάῳ Κόριννα (fr. 16 Ahrens, 5 Bergk 3). Σφω έ. Αὕτη αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει, τίς τάρ σφωε θεῶν (A 8) καὶ ἐπεὶ σύνθηες Ὀμήρῳ τὸ δυσλλαβοῦν, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἦ τίς σφωε πόρεν· θεὸς ἀντιβολήσας (K 546) οὐ τοῦ ἔπορε τὸ ε ἔχει, τῆς δὲ ἀντωνυμίας, Ἰακῶς κεκλιμένου τοῦ ῥήματος. Καὶ ἔτι εἰ μὴ σφω' Αἴαντε (P 531) τὸ πλήρες σφωέ. παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν τρίτῃ Θηβαΐδος (p 28 Stoll) τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ, καὶ ἐν πρώτῃ (p. ^[25]

2 1,1 89 28 Stoll) ἀσπασίως τέ σφω ἄγεν οἴκαδε. Βίαιος ὁ Ἰξίων ἐστὶ τὴν σφωε καὶ ἐπὶ δευτέρου τάσσω, ἀμφοτέρω γὰρ σφῶε φιλεῖ (H 280. K 552), «ἐπεὶ καὶ ἡ νῶε διὰ τοῦ ε.—καὶ ἔτι ὡς τῇ σφῶ ἐπὶ τρίτου νοουμένη τὸ ε προσέρχεται, οὕτω καὶ τῇ κατὰ τὸ δεύτερον πάλιν νοουμένη Ἀττικῇ προσέρχεται.» Ἀλλ' οὔτε ἡ διὰ τοῦ ε νῶε εὐπαράδεκτος, καθότι σπανιωτάτη, ἅπαξ που ἡ δις εἰρημένη· οὔτε ἡ κατὰ τὸ τρίτον μονοσύλλαβος, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.—πρὸς οἷς οὐδὲ ὁ χρησάμενος ἀξιοπιστότερος τῶν μὴ χρησαμένων.—πάνυ δὲ εὐηθες, τῆς κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον εἰς ι ληγούσης, μὴ οὐχὶ καὶ τὴν κατὰ τὸ δεύτερον παραδέχεσθαι.—πρὸς οἷς καὶ πάλιν πάμπολλος ἡ χρῆσις.—ποία δὲ καὶ ἀνάγκη, ὀρθῶς ἐχούσης τῆς σφῶι, τὴν σφῶε παραλαμβάνειν; Τρύφων (p. 28 Velsen) συγκατατιθέμενος τῷ Ἰξίωνί φησι «τὴν σφῆ ἀντωνυμίαν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω δυϊκὴν γενέσθαι τῆς αὐτῆς πτώσεως, καὶ ἔτι τὴν σφίν, ὡς τοῦ ω πτωτικοῦ ὄντος δυϊκῶν.» Πῶς οὖν οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσχηματίσθησαν;—Ἡ σφίν καὶ ἀποβάλλει τὸ ν, ἡ δὲ σφῶιν οὐδέποτε.—ἡ σφίν δοτικῆς, ἡ δὲ γενικῆς καὶ δοτικῆς.—τί δὲ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῶν δυσλλάβων ἡ ἐπένθεσις τοῦ ω, λέγω δὲ τῆς σφέας καὶ σφίσιν; Ὁμοίως οὖν τὰς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου θέματά τινες ἡξίου εἶναι, καὶ ἐκδόσεις τινὰς παρατιθέμενοι τὸ τάρ σφωι (A 8) σὺν τῷ ι γράφειν, «ἐπεὶ καὶ ἡ σφῶιν (Θ 415), δευτέρου οὔσα προσώπου, κατὰ τόνου ἐναλλαγὴν τὸ τρίτον ἀποτελεῖ ἐν τῷ καὶ σφωιν δὸς ἄγειν» (A 338). Ἀλλὰ μήποτε τὸ μαρτύριον παράλογον· ποία γὰρ καὶ ἄλλη ἀντωνυμία τόνου ἐναλλαγῇ προσώπου γίνεται μεταβατικῇ;— «Ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνος ὁ λόγος ἰσχυρός, ὡς αἱ φθάσασαι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὁμοιοκαταληκτῆσαι, πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον· ὅθεν εἰ νῶι καὶ σφῶι καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς, πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον. ^[25]

2 1,1 90 » Ἀλλ' αἱ ὁμοιοκατάληκτοι οὐ πάντως τοῖς αὐτοῖς στοιχείοις χρῶνται· οὐκ ἄλλοι οὖν ἡ κατὰ τὸ ε ἐναλλαγῇ.—ἄλλως τε αἱ ὁμοιοκατάληκτοι καὶ ἰσόπτωτοι, ἡ δὲ σφῶε αἰτιατικῆς μόνης, τῆς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ εὐθεῖαν σημαινούσης.—οὐ γὰρ ὑγιὲς τὸ λέγειν ὡς ἀκόλουθος τῇ νῶε, ὅτε οὐδὲ Ὀμηρὸς ἐχρήσατο. «Πρὸς οἷς δοθήσεται ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἀκόλουθος τῇ νῶι.» Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἡ καὶ σφωιν δὸς ἄγειν (A 338) ἀνάλογος· θέμα γὰρ ἰδιόν ἐστιν ὀξύτονον, οὐχὶ ἔγκλιμα τῆς σφῶιν. ποῖον γὰρ ἄλλο μόριον βαρυνόμενον δύναται ἐγκλίνεσθαι; διὰ τοῦτο καὶ τὸ σφῶε κατ' ἰδίαν λεγόμενον ὀξύνεται. [εἴρηται μὲν ὡς ἀδύνατον ἔγκλιμα μετάβασιν προσώπου σημαίνειν.] Ἴσως τις φήσῃ, ἰδοὺ <ἦ> ἡμέων βαρυτονουμένη ἐγκλιτικὴ ἐστὶ.» Πρῶτον οὐ φύσει βαρύνεται, διήρηται δὲ ἐκ περισπωμένου· διόπερ ἀκωλύτως τὴν ἐγκλισιν ἀνεδέξατο.—ἔπειτα τὰ ἐγκλιτικὰ λεγόμενα τὴν τῆς ὑπερκειμένης λέξεως ὀξεῖαν ἐγείρει. «Εἰ αἱ διὰ τοῦ σφ, φασίν, ἐκφερόμεναι ἀντωνυμῖαι τρίτου καθεστᾶσιν, ὥσπερ ἅπασαι αἱ πληθυντικαὶ καὶ πᾶσαι αἱ δυϊκαί, δῆλον ὡς αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἀπὸ τρίτου μετατιθέμεναί εἰσι.» κἀκεῖνο δὲ

προστίθενται, «ὥς αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται· ἐγκλινομένης οὖν τῆς σφωίν ἦν τὸ ὀρθοτονούμενον σφῶιν, ὅπερ ἐπὶ δευτέρου μετελήφθη. ^[20]

2 1,1 91

»— Οὐ δεῖ μέντοι τῆς χρήσεως τὸ διηγεῖσθαι βιάζεσθαι.—ἔπειτα δὲ ἡ αἰτία τοῦ μόνως ὀρθοτονεῖν οὐ μόνον τὰς τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ πρώτου, εἴρηται.—πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντιπίπτει· ἰδοὺ γὰρ τὸ τρίτον σφῶέ, τὸ δεύτερον διὰ τοῦ ι.—τὸ δὲ μεῖζον· τὰ δεύτερα ὀρθοτονούμενα δίπτωτά ἐστι, τὰ δὲ τρίτα οὐκέτι ἐγκλινόμενα, τῶν ἐγκλινομένων τὰς αὐτὰς πτώσεις ἀναδεχομένων. χωρὶς εἰ μὴ καὶ γενικὴν σημαῖνοι ἡ σφωίν ἐν τῷ ἄλλ' εἴπ' εἴ σφωιν καταλύσομεν (δ 28), περὶ ἧς ἄξιον ἐπιστῆσαι ὥς ἐπὶ πλειόνων εὐρίσκεται γενικὴν σημαίνουσα, καθὸ ἐπὶ τοῦ πρὶν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους (λ 319) καὶ γυιώσω μὲν σφωιν (θ 402). καὶ δῆλον ὅτι δοτικαὶ εἰσι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνονται, ὥς ἐν σχήματος ἔθει, ὁμοίως τῷ Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς (X 55) καὶ Τρωσὶ δαμεῖς (Σ 461). «Καὶ δῆλον ὅτι ἡ κτητικὴ δυϊκὴ κατὰ <τὸ> τοῦ κτήτορος πρόσωπον ἀφορμὴν δέδωκε τοῦ τὴν γενικὴν τοῦ τρίτου σεσιγῆσθαι. εἰ γὰρ ἀπὸ γενικῆς τῆς νῶιν νωίτερος καὶ σφῶιν σφωίτερος, δῆλον ὥς καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ τρίτου γενικῆς ἐγένετο δυϊκόν· ὅπερ οὐκ ἔστιν. ἔνθεν οὖν τὸ πρωτότυπον τρίτον ἀπαράδεκτον.» Ἀλλὰ πρὸς γε τοῦτο ῥητέον, ὥς οὐχ ἡ τῶν παραγῶγων ὑποστολὴ αἰτία γενήσεται τοῦ μηδὲ τὰ πρωτότυπα ὑπάρχειν. ^[25]

2 1,1 92

ἔστι γὰρ μυρία, ἅπερ οὐ παρῆκται, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος, ὥσπερ καὶ τινα συνεξελκυσμένα τισὶ παραγωγαῖς, τοῦ λόγου οὐκ ἐπιτρέποντος. ἐπεὶ καὶ ἡ τοῦ κτητικοῦ ἔλλειψις εὐλογος, εἶγε πᾶσα παράγωγος ἀντωνυμία ἀπὸ ὀρθοτονουμένης πρωτοτύπου σχηματίζεται, ὥς ἐν τοῖς πρὶν εἴρηται, ἡ δὲ μόνως ἐγκλίνεται. Παντὶ τῷ δῆλον, ὥς ἡ δυϊκὴ τοῦ ἐκεῖνος, οὗτος ἐκεῖν ω, τοῦτ ω. περὶ γὰρ τοῦ τῷδε δὲ νῶι (θ 109) ἐζητεῖτο. «ἐνεκα γάρ,» φασι, «τῆς ἐνικῆς δοτικῆς ὀξυτονηθήσεται τὸ τῷ, ἵνα τὸ δυϊκὸν διαστολῆς τύχη.» Ἀλλ' εἰ ἐνεκα τούτου, ληρῶδες ἄπειρα γὰρ τὰ συνεμπίπτοντα. «Ἔτι βαρείας καὶ βραχείας ἐπιφερομένης ἀδύνατον ὀξεῖαν εὐρέσθαι μετὰ μακρᾶς. διὸ τὸ τῷδε προπερισπαστέον.» Τί οὖν τὸ εἶθε, αἶθε, ναίχι; οὐχὶ καθὸ ἐπέκτασις, τῆς ἀρτίου ὑπερεχούσης τὴν ἐπεκτεινομένην; οὐχὶ οὖν καὶ τὸ τῷδε δὲ νῶι (θ 109) τῶν ἐπεκτεταμένων; τὰ οὖν δυϊκὰ εἰς ω λήγοντα οὐδέποτε περισπᾶται οὐδὲ γὰρ θέλει τὸ πτωτικὸν ω περισπᾶσθαι ἐπὶ τέλους. ὅτι γὰρ ἐπὶ τέλους ἐστίν, ὅτι ἐπεκτέταται, δῆλον, ὥς ἡ κλίσις ἐντός, τοῦδ ε, τοῖνδ ε, οἶδ ε, τῶνδ ε, τοῖσδ ε, τούσδ ε. Αἱ πληθυντικαὶ [καί] κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τε Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. ^[20]

2 1,1 93

ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἰωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον. τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ «ὕμεες Αἰόλιον περιχεύετε» παρὰ Παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἐλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ἀμές Δώριον. Ἀλκμάν (fr. 65 Bergk 3)· ὡς ἀμές τὸ καλὸν μελίσκον. Οὐκ ἐπίληπτος δὲ ἡ τάσις, καθὸ τὰ πτωτικὰ ἀπέστραπται τὴν ἐπὶ τοῦ ες ὀξεῖαν (καὶ διὰ τοῦτο ἔνιοι τὸ βιόπλανες βαρύνουσιν ἀπὸ τοῦ βιοπλανῆς, καὶ ἐπίτηδες, καὶ ἄκλεες αὕτως (H 100) ἀπὸ τοῦ ἀκλεῆς). Πρῶτον αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι οὐκ ἀκόλουθοι ἐδείχθησαν τοῖς ἄλλοις πτωτικοῖς. ἔπειτα Δωριεῖς ἐπὶ τὸ τέλος φιλοῦσι τὴν ὀξεῖαν προσάγειν, παρ' οἷς πάλιν ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ι ὀξεῖας γίνεται ἐμποιητικὴ, ἐπεὶ ποιεῖς ποιές, πάλιν τῆς καταλήξεως ἐπιλήπτως ὀξυνομένης, εἶγε τὰ ῥήματα τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἀπέστραπται· καὶ τὸ νοέν καὶ τὸ δασμφορέν ὀξύνεται πάλιν τῇ αὐτῇ ὑφαιρέσει τοῦ ι. πρὸς οἷς καὶ ἡ περισπωμένη συστελλομένη ὀξεῖα γίνεται, τύπου τινὸς μὴ ἐμποδιζόντος. Αἰολεῖς ἄμμες, ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον (Alcaeī fr. 10 Ahrens, 18 Bergk 3). τοιοῦτον καὶ τὸ ἄμμες ἔσκομεν (ι 321). Τοῦ δευτέρου ὑμεῖς, Δωριεῖς ὑμέες· ὑμέες δὲ ἐπεγγυάμενοι θωκεῖτε, Σώφρων (fr. 41 Ahrens). Αἰολεῖς ὕμμες· οὐ τί μοι ὕμμες (Sapphus fr. 23 Bergk 3)· ἃς θέλετ' ὕμμες, ἐν δευτέρῳ Σαπφῷ (fr. 95 Ahrens, 24 Bergk 3). Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου· οὐμέες δὲ κοιμισθέντες Κόρινθα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις (fr. 9 Ahrens, 6 Bergk 3). Αἱ

ὑποστολαὶ τοῦ ι ὁμολογοῦσι τὴν διὰ τοῦ ει γραφήν· παραπεμπτέον οὖν τοὺς διὰ τοῦ ε ἡξιωκότας γράφειν, ὡς τοῦ ι εἰς τὸ ε μεταβαλλομένου, κέρνημ ι , πέρημ ι. ^[25]

2 1,1 94 ἐπὶ γὰρ βραχυνομένου ἢ μετάληψις. «Ἔτι εἰ πᾶσαι,» φασι, «δι' ἐνός, καὶ ἡ εὐθεΐα ἐν ἔξει φωνῆεν.» Ἀλλὰ καὶ ἡ σοφῶν ἐν ἔξει φωνῆεν, αἱ δὲ υπόλοιποι δύο. εἰ δὲ οὐ διαιρεῖται εἰς δύο ε , καθότι αἱ εἰς εὐθεΐα τοῦτο ἀναδέχονται, φαίνονται τὴν ἐν ὀνόμασιν ἀκολουθίαν ζητοῦντες ἐν ἀντωνυμίαις, ἥνπερ οὐχ εὖρομεν. πολλῶ δὲ πρότερον καὶ τὴν εἰς ς γενικὴν ἐνικὴν· αὕτη γὰρ τῶν διὰ δύο ε ἐκφερομένων εὐθειῶν γενικὴ ἐστίν. Οὐδ' ὑγιὲς διὰ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς εὐθείας δύο φωνήεντα παραδέχεσθαι, ὡς τινες ὥήθησαν. ἐπεὶ τί ἂν εἴη τὸ ἰχθὺς ἢ νέκυς καὶ τὰ τούτοις ὅμοια συναιρούμενα, αἱ τε παρ' Ἰωσι γραφαί, πόλι ς , φύσι ς; Πάλιν δὲ καὶ τὴν δοτικὴν γράφειν διὰ τοῦ ε , «ἐπεὶ,» φασι, «καὶ ἡ εὐθεΐα καὶ ἡ γενικὴ ἡμέων γάρ· καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἡμέας.» Ἀλλ' ἡ μὲν γενικὴ καὶ αἰτιατικὴ διήρηνται, ἡ δὲ ἀδιαίρετος τυγχάνει, πιστουμένη παραδόσει <καὶ> διαλέκτων ἐκφορᾷ· ἀμίν γὰρ Δωριεῖς, καὶ ἄμμιν Αἰολεῖς. ἄλλως τε οὐδὲ τὸ νύμφαις ἔχει τὸ ε , τοῦ νυμφέων ἐν διαιρέσει ἔχοντος τὸ ε . Ἡ σφεῖς <οὔτε παρ' Αἰολεῦσιν> οὔτε παρὰ Δωριεῦσιν ἀκολουθίαν ἔσχε πρὸς τὰ τούτων πρῶτα καὶ δεύτερα, οὐκ ἀπεοικότως καὶ γὰρ ἡ ἐμεῖ καὶ τεί, παρὰ τοῖς Δωριεῦσι προσλαβοῦσαι τὸ ι , οὐκέτι κατὰ τὸ τρίτον προσέλαβον. Ἡ ἡμέων τρισυλλαβοῦσα παρ' Ἰωσιν ὑπεμφαίνει ἀκολουθίαν, καθὸ αἱ εἰς εἰς λήγουσαι εὐθεΐαι τὸν τρόπον τοῦτον κλίνονται· ταχέων γὰρ καὶ βασιλέω ν. ^[20]

2 1,1 95 ὡς τὴν ἀμές Δωρικὴν καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν ὁμοίως ταῖς εἰς ες ληγούσαις εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικὴν· ἀμῶν γὰρ καὶ ἄμμω ν.—Ἀλλ' εἴπερ μὴ ἦν διηρημένη, οὐκ ἂν παρὰ μόνοις Ἰωσιν εὐρίσκετο, διαιρετικωτάτοις οὔσι.—πρὸς οἷς ἐδείχθη, ὡς ἀνακόλουθοι ἔνεκα φωνῆς αἱ ἀντωνυμίαι. ἐχρῆν γὰρ καὶ τὴν εὐθεΐαν ἐνικὴν λόγου ἔχεσθαι, καὶ τὴν γενικὴν εἰς ος περατοῦσθαι, ὡς ταχέος καὶ βασιλέως.—οὐδέποτε τὸ ι προσλαμβάνουσιν ἢ τε ταχέων καὶ αἱ παραπλήσιοι· εἴπερ οὖν ἀκόλουθος, οὐκ ἂν ἐγένετο ἡμεῖω ν. Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύνναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός. τῇ μέντοι διαιρέσει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης. Ἀλκμάν (fr. 66 Bergk 3)· ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων ἐντί, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι. Ὁμοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαῖος (fr. 67 Ahrens, 88 Bergk 3) μὴδ' ὀνίαις τοῖς πέλας ἀμμέων παρέχην. ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου πατέρων ἄμμων καὶ τῇ ἐντελεστέρα ἀμμετέρων ἀχέων (Alcaeī fr. 103. 104 Ahrens, adesp. 57. 58 Bergk 3). Ὁμοίως Βοιωτοί, ἀμίων, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς ἀμῶ ν, ἀμῶν δόμων (Corinnae fr. 25 Bergk 3). Ὑμῶ ν. Αὕτη κοινὴ καὶ Δωριέων, σημαίνουσα τε πάλιν καὶ κτητικὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὑμός εὐθείας. πάλιν δὲ ἐν διαιρέσει διαφέρει ἡ πρωτότυπος. ὑμέων γὰρ ἀπριξ ἔχονται, Σώφρων (fr. 79 Ahrens). καὶ Ἰῶνες ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ (ν 7). ἔτι αἱ πρωτότυποι διοίσουσι τῷ ἐγκλίνεσθαι καὶ ὀρθοτονεῖσθαι, τῶν κτητικῶν αὐτὸ μόνον ὀρθοτονουμένων. Τὸ δ' ὥδέ τις ὑμείων μεμνημένος (T 153) πλεονάζον ἀκόλουθον τῇ ἡμείων. ^[30]

2 1,1 96 Αἰολεῖς ὑμέω ν. Ἀλκαῖος (fr. 77 B Ahrens, 96 Bergk 3)· οἱ τινες ἔσλοι ὑμμέων τε καὶ ἀμμέω ν . οὐμίων Βοιωτοί· τὸ δὲ τις οὐμίων ἀκουσάτω, Κόριννα (fr. 13 Ahrens, 22 Bergk 3). Σφῶ ν. Καὶ Σφέων ἀκολούθως τῇ ἡμέων, τῷ σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον (γ 134) καὶ ὥσαν ἀπὸ σφείων (Δ 535. N 148), ὡς ὑμείων. Τῇ σφείων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται καὶ Δωριεῖς, Δωριέων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ , μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέκτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν· ἔνια γὰρ δίχα τοῦ Ψ . Ἐν ἴσῳ τῷ αὐτῶν παρὰ Συρακουσίοις τίθεται τὸ ὦ ν. Σώφρων (fr. 80 Ahrens)· ὁ δ' ἐκ τῷ σκότεος τοξεύων αἰὲν ἕνα τινα ὦν ζυγαστροφεῖ. Ὅν τρόπον τὸ νυμφέων διαιρεῖται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αὐτέων, ὁπότε θηλυκὸν σημαίνει. καὶ ἔτι αὐτάω ν. Δῆλος ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖνος καὶ τῶν ὁμοίων κλίσις. Ἡμῖν Ἰῶνες, ὦ καὶ Ἀττικοί. Τὸ ἐγκλινόμενον παρ' Ἰωσι συστέλλει τὸι· σημειῶδες, καθὸ αἱ ἐγκλινόμεναι τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάττουσι ταῖς ὀρθοτονουμέναις. Ἡ ἀμίν Δωρικὴ συστέλλει

τὸ ι , ἐν οἷς ἐγκλινομένη προπερισπᾶται, αἱ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι (Alcm. fr. 77 Bergk 3)·
ὀξυνομένη τε ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος, Ἀλκμάν (fr. ^[25]

2 1,1 97 78 Bergk 3). οἰκεῖος ὁ χρόνος πληθυντικῇ διὰ τοῦ ι ἐκφερομένη. Αἰολεῖς ἄμμι· ἀλλά τις ἄμμι
δαίμων (Sapph. fr. 113 Ahrens, adesp. 56 Bergk 3). τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ ἄμμι δ' ἀρήγει (O 493).
ὁμόλογον ὅτι, κἂν ὀρθοτονῇται, μίαν καὶ τὴν <αὐτὴν> τάσιν ἔχει. Ὁμολογουμένης δὲ τῆς
διὰ τοῦ ι γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰσηγούμενοι τὸ ε ἐγκεῖσθαι· «καθάπερ γὰρ τῷ
ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τὸ ἡμέσιν. τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου (fr. 91
Ahrens, 100 Bergk 3) ἄμμεσιν πεδάορον οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἡμέσιν
κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ς καὶ συνέλευσιν τοῦ ε ἐγένετο ἡμεῖν, εὐλόγως καὶ τοῦ χρόνου
μηκυνθέντος καὶ τοῦ τόνου περισπασθέντος, εἶγε πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ τεινομένη διὰ δύο
φωνηέντων ἐκφέρεται.» Πρῶτον τὰ τῆς γραφῆς διαφέρεται.—ἔπειτα θεματικά πᾶσαι
ἐδείχθησαν, πρὸς τῷ τὰς δοτικὰς ἐν πλεονάσματι ἔχειν τὸ ν, οὗ αἰρομένου ἀλύμαντα τὰ τῆς
προφορᾶς· ὅπερ τῷ ἡμῖν οὐ παρέπεται. τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις
ἀποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν, ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον (Alcaeī fr. 4 Ahrens, 63 Bergk 3)· αἱ δὲ
κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα Ἀλκαῖος (fr. 60 Ahrens, 77 Bergk 3), καὶ ἐπ' ἄλλων. μένει τε ἐπὶ τοῦ
ἄμμιν ἀθάνατοι θεοὶ νίκαν Ἀλκαῖος τρίτῳ (fr. 86 Ahrens, 80 Bergk 3), καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.
'Υμῖ ν. Πάλιν παρ' Ἰωσι προπερισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ι. καὶ ἔτι παρὰ
Δωριεῦσιν· ὅσαις ὕμιν αἰνέσω, Σώφρων (fr. 81 Ahrens). ^[25]

2 1,1 98 καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει οὐ μάν τοι δίφρον ἐπημμένον ὑμῖν (Sophr. fr. 82 Ahrens). Ὑμῖν Αἰολεῖ ς
ταῖς κάλαις ὕμιν <τὸ> νόημα τῶμον οὐ διάμειπτον (Sapph. fr. 114 Ahrens, 14 Bergk 3).
ὁμοίως αἱ Αἰολικάι, ἀποβάλλουσαι τὸ ν καὶ φυλάσσουσαι, τὴν ἐν ὀνόμασι δοτικῆς πληθυντικῆς
σύνταξιν ἀναδέχονται. Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, σαφὲς ὅτι ἡ σφίν
συστελλομένη ὁμολογεῖται ἀπ' Ἰακῆς ἐγκλίσεως, εἶγε, ὅτε ἐγκλίνουσιν οἱ Ἰωνες, συστέλλουσι
τὸ ι, ἡ δὲ μόνως ἐστὶν ἐγκλιτικὴ· ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν
τρίτῳ, σφῖν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα (fr. 63 Goettling, 49 Schoemann). Σφίσι ν. Αὕτη ἐπεκταθεῖσα
καὶ ὀρθοῦ τόνου ἔτυχεν. Ἀμφοτέραις μέντοι ἐπακολουθεῖ τὸ ν ἀποβάλλειν δι' εὐφωνίαν, ἀλλὰ
σφι δόσαν (I 93), ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω (P 453)· φυλάσσεται δὲ ἐν τῷ ὅς σφιν εὐφρονέων (A
73), μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην (X 474). Οὐχ ὑγιὲς δὲ πάλιν εἰσηγεῖσθαι τὴν «σφίσιν ἀπὸ τῆς
σφέσι, <διὰ> μεταθέσεως τοῦ ε εἰς τὸ ι, Βοιωτικῶς ἢ Ἰακῶς· καὶ οὕτως ὀλόκληρος ἡ σφίσιν,
ἥς συγκοπὴ ἡ σφίν.» Παρὰ Βοιωτοῖς οὐ μετατίθεται, συμφώνου ἐπιφερομένου, τὸ ε εἰς τὸ ι· ἀλλ'
οὐδὲ παρ' Ἰωσιν, ὅτε μὴ ἀπ' εὐθείας εἴη τῆς διὰ τοῦ ι. ἐν οἷς οὖν αἱ κατὰ τὸ τρίτον μιᾶ συλλαβῇ
ἐνδέουσι τῶν κατὰ τὸ δεύτερον, ἡ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφίν ἐπεκτέταται, καὶ καθὸ αἱ τοῦ τρίτου
εὐεπέκτατοι μονοσύλλαβοι. ^[20]

2 1,1 99 «Αἱ τοῦ τρίτου κτητικάι, ἐνικαὶ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον, διὰ τοῦ σφ πλήθους παραστατικάι
γίνονται κατὰ τὸν κτήτορα παρὰ Δωριεῦσιν, ὅς σφό ς ἴσον γὰρ τῷ σφέτερος· ὃν σφό ν· καὶ ἐπὶ
τῶν λοιπῶν ταύτόν. καὶ ἐπὶ πρωτοτύπων οὖν ταύτόν· ἰδοὺ γὰρ ἔ καὶ σφ έ. εἰ τοῦτο, καὶ τὸ σφίν
ἀπὸ ἐνικοῦ τοῦ ἴν, Δωρικῶς.» Παραπεμπτέον δὲ τὸν λόγον, εὐδιάσειστον ὄντα, ἐν οἷς καὶ
ὀλόκληρον τὴν σφέ παραδεξόμεθα καὶ αὐτὴν τε τὴν σφίν.—πῶς δὲ οὐχὶ καὶ τὸ
κοινολεκτούμενον ζητήσῃ τις;—οὐκ ἐξομαλίζεται δὲ τὸ τῆς εὐθείας καὶ γενικῆς ἀπὸ γὰρ τῆς ἴ
καὶ οὗ οὐκ εἰσὶν ἀκόλουθοι πληθυντικάι.—ἐπηυξήθη οὖν ἀπὸ μονοσυλλάβου τῆς σφίν ἡ
σφίσιν, οὐχ ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν· οὐδὲ γὰρ ταῦτα παρακολουθεῖ, ἃ καὶ τοῖς ὀνόμασι. ταχέος
γὰρ καὶ ταχέες, ἄφ' οὗ καὶ τὸ ταχέεσιν, ἅπερ οὐκ ἐπὶ τῆς σφεῖς. Συρακούσιοι ψῖν· αμانيψιν
γενομενα, Σώφρων (fr. 83 Ahrens). Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειότερα τῆς
διὰ τοῦ σφ. Καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν· ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει, Σαπφώ (fr. 98
Ahrens, 43 Bergk 3). Ἡμᾶ ς. Ταύτης ὀλοκληροτέραν φασὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἰωσι διηρημένην,

λέγω δὲ τὴν ἡμέας. «ὄν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς ταχέας, οὕτως ἡμεῖς ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς.» Ἀλλ' οὐτε ἡ ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς, ὡς ἀπεδείχθη, οὐτε Ἀττικοὶ τὸ ε καὶ τὸ α συναιροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε , ὡς ἐπὶ τοῦ ἰέασιν ἰᾶσιν· οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τιθέασιν. καὶ Εὐβοᾶς φασίν, ἀλλ' οὐκέτι ταχᾶς. Τὸ μὴδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι (π 372) Ἰώνων ἔθει φασὶ συνεστάλθαι κατὰ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν. [25]

2 1,1 100 Ἀμέ Δωριεῖς· ἄ δ' ἄ ρ ' ἄ μ ' ἐλωβῆτο, Σώφρων Γυναικεῖοις (fr. 66 Ahrens). Ἄμμε Αἰολεῖς· ὅπταις ἄμμε, Σαπφῶ πρώτῳ (fr. 93 Ahrens, 115 Bergk 3). τινὲς δὲ ἀποκεκόφθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ ἀμμέας καὶ ἀμέας, ἐπεὶ οἰκεία αἰτιατικαῖς ἢ εἰς ας κατάληξις. Ὑμᾶ ς. Καὶ ὑμέας, ἀκολουθῶς τῇ ἡμέας. Δωριεῖς ὑμέ· ἐμέ δ' Ἀρχωνίδας ἱάλλε πα ρ ' ὑμ ἐ, Ἀνδρείοις Σώφρων (fr. 25 Ahrens). ὕμμε Αἰολεῖς· τὸ γὰρ θέων ἰότητ' ὕμμε λαχόντων γέρας ἄφθιτον ἀνθήσει, Ἀλκαῖος πρώτῳ (fr. 63 Ahrens, 83 Bergk 3). Ἡ σφᾶς ἔσθ' ὅτε συστέλλει τὸ α κατ' ἔγκλισιν, συζύγως τῇ μὴδ' ἡμᾶς (π 372), ἐν τῷ μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο (E 567). Τὴν μὲν οὖν κτητικὴν, σύζυγον οὔσαν τῇ ἀμάς Δωρικῇ, σαωσέμεναι νέας ἀμάς (N 96) ἀντὶ τοῦ ἡμετέρας, προσῆκον ὀξύνειν, σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλᾶς (β 237)· τὴν δὲ πρωτότυπον περισπᾶν ὁμοίως τῇ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς· ἀφ' ἧς Ἰακὴ διαίρεσις <ή> σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες (M 43. 86)· σαφές ἐστὶν ὡς ἐγκλιθεῖσα ἐν τῷ οὐ μὲν σφας ἔτ' ἔολπα (θ 315) περιεγράφετο τῆς περισπωμένης. Σφ ἐ. Εἴρηται ὡς μόνως ἐγκλιτικὴ ἐστί, συζυγεῖ μέντοι Δωρικῇ τῇ ἀμέ καὶ ὑμέ. [30]

2 1,1 101 Πάλιν δὲ καὶ ταύτην ἀπὸ τῆς σφέας φασὶν ἀποκεκόφθαι. Ψέ Συρακούσιοι. Σώφρων· πῶς ψε καὶ γινώσκωμε ς; (fr. 84 Ahrens). Ἄσφε Αἰολεῖς· ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως, Ἀλκαῖος δευτέρῳ (fr. 92 Ahrens, 73 Bergk 3). Ἐχομένως καὶ ὑπὲρ τῶν κτητικῶν ῥητέον, ὧν καὶ διαφορὰς ἐξεθέμεθα ὡς πρὸς τὰς πρωτοτύπους ἐν τοῖς κατ' ἀρχήν.—Αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς γενικὴν ἐγκλινομένην ἀναλύονται μετὰ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος, καθ' οἷανδήποτε ἂν ᾧσι πτώσιν, ἐμός οἶκος οἶκός μου, ἐμῷ δούλῳ δούλῳ μου, ἵνα νωιτέρῳ ὅπ' ἀκούσης (μ 185), ἵνα ἡμῶν τῆς φωνῆς ἐπακούσης· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ αὐτό.—Παντὶ κτητικῷ τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ὁμοιόσχημόν ἐστιν, Ἐκτόρειοι δοῦλο ι , Ἀριστάρχειοι δοῦλο ι , ἡμέτεροι δοῦλο ι , δοῦλοι ἐμοῖ· γενικῇ μέντοι κτῆσιν δηλούσῃ πάλιν τὸ ὑπακουόμενον κτῆμα ἀδιάφορον, αὐτοῦ δοῦλοι ἢ δοῦλαι ἢ οἶκος ἢ ὀτιδηποτοῦν κτῆμα. διὸ καὶ τὰ κτητικῶς ὑπακουόμενα ἐὰν μὴ ὁμοιοειδῆ τυγχάνῃ, οὔτε κτητικὴ ἀντωνυμία παραλαμβάνεται οὔτε κτητικὸν ὄνομα, γενικὴ δέ. σαφές δὲ ἐκ τοῦ θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἵσας, αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς (η 43)· ἡ γὰρ ἀνομοειδεῖα γενικὴν ἀπήτησε τὴν αὐτῶν.—Μὴ ὑπολαβέτω δέ τις, ὡς αἱ κτητικαὶ τὸ γένος παρεμφαίνουσι μόνον τοῦ κτήματος, τοῦ δὲ κτήτορος οὐκέτι. «ὡς ἐπὶ τοῦ ἐμός, ἡμέτερος· ἄρσενικὰ γὰρ τὰ κτήματα, τὰ δὲ τοῦ κτήτορος ἄδῃλα ἐν γένει· καὶ γὰρ ἐπ' ἄρσενος τὸ ἐμός καὶ ἐπὶ θήλεος.»—Λέληθε γὰρ ὡς μᾶλλον ὥρισται τὸ τοῦ κτήτορος πρόσωπον διὰ τῆς δείξεως καὶ ἀναφορᾶς. [25]

2 1,1 102 καὶ δείξεως μὲν ἐμός, σός, ἀναφορᾶς δὲ ὡς σφέτερος, τῶν κτημάτων ἀδήλων ὄντων κατὰ τὴν ποιότητα. τῷ γὰρ ἐμός τί μᾶλλον ὑπακούεται οἶκος ἢ ἵππος ἢ δοῦλος ἢ τι τῶν τοιούτων; Αἱ κτητικαὶ ἀπὸ γενικῶν μόνων σχηματιζόμεναι, κτῆσιν σημαίνουσιν, καὶ εἰς γενικὴν, ὡς προεῖρηται, ἀναλύονται κτῆσιν σημαίνουσαι. καὶ αἱ μὲν ἀπὸ πρώτου ἐνικοῦ πρώτου ἂν ῥηθεῖεν, ἐνικαὶ τε κατὰ τὸν κτήτορα, οἷον ἐμοῦ ἐμό ς. ὁμοίως αἱ ἀπὸ <τοῦ> δευτέρου, σοῦ σό ς, καὶ ἔτι αἱ ἀπὸ τρίτου, οὗ ὅ ς. καὶ ἐπὶ δυϊκῶν ταυτόν, νῶιν νωίτερο ς , σφῶιν σφωίτερο ς . τούτων τὸ τρίτον ὑπεστάλη διὰ τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι, ὅπερ ἡ παραγωγή οὐ παραδέχεται· προεῖρηται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω. καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν, ἡμῶν ἡμέτερο ς , ὑμῶν ὑμέτερο ς , σφῶν σφέτερο ς. Τούτων τὰ τρίτα ἐν δυοῖς τρίτοις νοεῖται, τὰ μέντοι πρῶτα καὶ δευτέρτα οὐ πάντως ἐν πρώτοις καὶ τρίτοις, καὶ δευτέροις καὶ τρίτοις, ὡς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμός ἐστι καὶ σός ἐστι ν. ἰδοὺ γὰρ πρώτου πρὸς δευτέρου, ἐμός εἶ φίλος, καὶ δευτέρου πρὸς πρώτου, ἀλλὰ

πατήρ τεός εἰμι (π 188). δύναται γάρ καὶ τρίτου πρὸς πρῶτον, ὡς ἐπὶ τοῦ ὅς εἰμι ἰ· ἴσον γάρ ἐστι τῷ αὐτοῦ εἰμί.—σκληρὸν γάρ ἐστι τὸ λέγειν καὶ πρώτου πρὸς πρῶτον καὶ δευτέρου πρὸς δευτέρον ἐν τῷ ἐμός εἰμι καὶ σὸς εἶ. μόναις γὰρ ταῖς ἀντανakλωμέναις τὸ τοιοῦτο παρακολουθεῖ, χωρὶς εἰ μὴ καὶ αὐταὶ μεταλαμβάνονται εἰς τὰς συνθέτους, καθάπερ καὶ ἐνίας τῶν κατὰ τὸ τρίτον κτητικῶν ἐπιδείκνυμεν εἰς συνθέτους μεταλαμβανομένας. [20]

2 1,1 103

νοεῖσθω δὲ ὡς ἡ τοιαύτη σύνταξις ῥήματα ἀπαιτεῖ ὑπαρξιν σημαίνοντα· ἐπὶ γὰρ τῶν ἄλλων οὐκέτι· ἐμός γράφω· οὐκέτι δὲ καὶ ἐν δευτέρῳ ἴσως τις δόξει τὰ κτήματα ὀρίζεσθαι ἐν τοῖς πρὸς πρόσωπον λόγοις, [παῖδες ἐμοῖ] ἐμός εἶ, σὸς εἰμι, ἡμέτερ ε. Ὅπερ οὐ τοῦ κτήματος ἴδιον, τοῦ δὲ μετεκλημμένου δευτέρου προσώπου, ὅπερ πάλιν οὐδὲ τοῦτο κατὰ τὸ παντελὲς ὠρίσται. προσδέεται γὰρ τὸ σὸς εἰμι· ἢ δοῦλος ἢ ἄλλο τι, καὶ ἡμέτερε· δοῦλε ἢ πάτερ. πάλιν οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ ποιότης ἐνδεῖ. Βραχὺς λόγος πρὸς τοὺς οἰομένους ἀπ’ αἰτιατικῶν παρῆχθαι τὰς ἀντωνυμίας· «παρὰ γὰρ Δώριον τὴν ἀμέ καὶ ὑμέ καὶ ἔτι σφέ τὸ ἀμέτερος καὶ ὑμέτερος καὶ σφέτερος, καὶ ἔτι παρὰ τὴν Αἰολικὴν τὴν ἄμμε τὸ ἀμμέτερος, καὶ παρὰ τὴν νῶι καὶ σφῶι νωίτερος καὶ σφωίτερος.»—Πρῶτον οὐκ ἐξωμάλισται· πῶς γὰρ αἱ ἐνικάι; ἐμέ γὰρ καὶ ἐμός, σέ σὸς καὶ ἔός, οὐδαμῶς τοῦ ἐ ἐγκειμένου. πῶς δὲ καὶ τὸ ἡμέτερος καὶ ὑμέτερος τῷ α οὐ προσχρῆται, εἴγε τὸ ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς;—ἔπειτα εἰς γενικὰς ἀναλυόμεναι συμφανεῖς εἰσι καὶ ἀπὸ γενικῶν παρηγμέναι.—ἔπειτα ἡ αὐτὸς ἐπιταγματικὴ ὁμοίωσις οὔσα ἀεὶ ἐπιτάσσεται ταῖς πρωτοτύποις, ταῖς δὲ κτητικαῖς κατὰ μόνην γενικὴν· καὶ δῆλον ὡς τῇ κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον νοουμένη συντάσσεται, ἢ τις οὐκ ἄλλη ὀφείλει πτώσις εἶναι ἢ γενικὴ, ἀφ’ ἧς καὶ ἡ παραγωγή, αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν (α 7) καὶ ἡ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος (α 409). Ὅν τρόπον αἱ σύνθετοι τὸ γένος ἢ τὴν πτῶσιν μετατιθεῖσαι κατὰ τὸ τέλος κινεῖνται, τὸ δὲ πρόσωπον κατὰ τὸ ἄρχον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ κτητικαὶ ἐπὶ γένους καὶ πτώσεως κατὰ τὸ τέλος, ἐν προσώποις κατὰ τὸ ἄρχον. ἔχουσι μέντοι περισσὸν τὸ ἐν ἀριθμοῖς κατ’ ἄμφω τὰ μέρη κινεῖσθαι· ἐμός γὰρ καὶ νωιτέρω καὶ ἡμέτερο ἰ. Ἄξιον ἐπιστάσεως ἐκεῖνο, ὅτι δὴποτε τὰ μὲν ῥήματα κινούμενα ἐν προσώποις κατὰ τὸ τέλος κινεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐκέτι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρχον. [30]

2 1,1 104

Καὶ ἴσως τις οἰήσεται τὸν λόγον περισσὸν εἶναι, φάσκων τὰ μὲν ῥήματα εἶναι, τὰς δὲ ἀντωνυμίας. Ἀλλὰ κοινὸν ἔχουσι τὸ πρόσωπον δηλοῦν, καὶ ἔτι μένει ἡ ζήτησις. ἔπειτα ἡ μετοχὴ καὶ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐν γένει καὶ πτώσει κινούμεναι κατὰ τὸ τέλος κινεῖνται, καθάπερ καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ οὐ διήλλαξε, διάφορα καθεστῶτα. Λεκτέον οὖν ὡς φυσικῶς τὸ τοιοῦτον ἀπετελέσθη. αἱ πτώσεις ἐν τῷ τέλει κινεῖνται, καὶ τοῦτο ἀποδείξεως οὐ δεῖται· πτῶσιν δὲ ἐπιδέχονται αἱ ἀντωνυμίαι· ὀφείλουσιν ἄρα κατὰ τὸ τέλος κινεῖσθαι. ὅπερ καὶ παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν εἰ καὶ κατὰ τὸ τέλος ἐν προσώποις ἐκινεῖντ <ο>, σαφὲς ὅτι παρηκολούθησεν ἂν συγχύνεσθαι τὴν π <τῶσιν> διὰ τὴν μετάθεσιν τὴν ἐκ τοῦ προσώπου. προνοητικώτατα ἄρα κατὰ τὸ ἄρχον κινεῖται, ἵνα ἄχραντος ἢ πτώσις μείνη. τὰ μέντοι ῥήματα, οὐκ ὄντα δεκτικὰ πτώσεως ἢ μόνης εὐθείας, ἀκωλύτως τὸ τέλος ἐκίνει ἐν προσώποις, ἐπεὶ οὐκέτι τὰ τῆς πτώσεως ἀμφήριστα. Νοεῖσθωσαν οὖν πάλιν αἱ πληθυντικαὶ τῶν κτητικῶν, αἵ τε δυϊκαί, ἐν συλλήψει καθεστῶσαι πρώτου καὶ δευτέρου ἢ καὶ τρίτου, καθότι καὶ αἱ πρωτότυποι ἐδείχθησαν. ἡμέτερος γὰρ ὁ ἐμός καὶ σὸς καί, εἰ τύχοι, ἄλλου του· καὶ νωίτερος ὁ ἐμός καὶ σὸς, ἢ ἐμός καὶ ἐκείνου. Κοινὸν μὲν ἔχουσιν αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι πρὸς τὰ κτητικὰ ὀνόματα τὴν ἐν ἀμφοτέροις κτῆσιν ὑπακουομένην, τὴν τῶν δισσῶν προσώπων ἔννοιαν, τὸ εἰς γενικὰς ἀναλύεσθαι μετὰ τοῦ κτήματος· οὐ κοινὰ δέ, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι κοινὰ παντὸς κτήτορός εἰσι, τὰ δὲ κτητικὰ ἰδιάζει κατὰ τὸν κτήτορα ἔσθ’ ὅτε. [20]

2 1,1 105

τὸ μὲν γὰρ ἐμός, σὸς κοινὸν ἐπὶ πάντων, τὸ δὲ Ἐκτόρειος ἴδιον· ἐπὶ γὰρ μόνου Ἐκτορος. ᾧ τρόπῳ διαφέρει καὶ τὸ Ἰλιόθεν τοῦ ἄλλοθεν· τὸ μὲν ἐκ τόπου μετὰ ιδιότητος, τὸ δὲ κοινὸν παντὸς τόπου.—Πάντοτε ἐν δυοῖ τρίτοις τὰ κτητικὰ νοεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐ πάντοτε, ὡς

ἐδείχθη.—Κατὰ τὸν κτήτορα ἀμφιβάλλεται ὁ ἀριθμὸς ἐν προσηγορικοῖς, ἀνθρώπεια ἔχῃ, πότερον ἑνὸς ἢ πλειόνων· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐποτε. αἴτιον δὲ οὐκ ἄλλο ἐστὶ τῆς ἀμφιβολίας ἢ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος, δι' οὗ τὸν ἀριθμὸν καταλαμβάνομεθα, ὅπερ κατὰ παραγωγὴν τοῦ κτητικοῦ παραφθείρεται. ὅτε μὲν γὰρ ἐστὶν ὕος ἢ ὕων, νοεῖται ὁ ἀριθμὸς, ἐπὶ δὲ τοῦ ὕειαι ἢ βόειαι σάρκες οὐκέτι. αἱ μέντοι ἀντωνυμίαι, κατὰ ἀριθμὸν θέματα οὔσαι, οὐκέτι ἀμφιβολίαν ἐνεποιοῦν· οὐδὲ γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτῶν συλλαβῶν ἤρχοντο. διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς <ἐνικῶς> παρελαμβάνετο ἡ ἐμός, καὶ ἔτι νῶιν νωίτερος δυϊκῶς κατὰ τὸν κτήτορα, καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἡμῶν ἡμέτερος. ἐπεὶ δὲ τὰ κύρια ἐνικῶς πάντοτε νοεῖται, εἶγε ἰδίαν ποιότητα σημαίνει, ὀρθῶς <οὐδὲ> τὰ ἀπ' αὐτῶν κτητικά ἐπὶ πλῆθους νοεῖται, λέγω δὲ τὸ Ἐκτόρειος καὶ τὰ παραπλήσια. Κάκεϊνο δὲ διαφέρουσιν, ἢ ἀσύνηθες τῷ μὲν Αἰάντειος τὸ πατὴρ ἐπιφέρειν, <παῖς δὲ> ἢ ἀδελφός, τῷ δὲ ἐμός καὶ σός. Ὅν τρόπον τὰ εἰς ὅς λήγοντα τριγενῆ ὀνόματα εἰς τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις μετασχηματίζεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ αἱ κτητικά τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τὸ τέλος σχηματίζονται κατὰ πᾶν πρόσωπον. ὥς γὰρ τὸ καλός, οὕτω καὶ τὸ ἐμός καὶ σός καὶ ὅς, κατὰ τὸ ἐντὸς ἐνικῶς νοούμεναι, καὶ ὥς τὸ ὀσιώτερος, οὕτω καὶ τὸ νωίτερος καὶ σφωίτερος, δυϊκῶς κατὰ τὸ ἐντὸς νοούμεναι (ὕπερ γὰρ τῆς τοῦ τρίτου ἐκλείψεως εἴρηται)· καὶ ἔτι ὥς τὸ χαριέστατος, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερος, ὑμέτερος, πληθυντικῶς κατὰ τὸν κτήτορα νοούμεναι. Ἡ τεός Δωρικὴ τῇ σός ὁμωνυμεῖ. καὶ κοινῶς μὲν πού φησιν ὁ ποιητὴς σός δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός (δ 512), Δωρικῶς δὲ τὸ πατὴρ τεός (π 188) καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῆς, τεὰ ἄρματα καὶ τεῶ ἵππω (E 237).^[5]

2 1,1 106 καὶ παρ' Αἰολεῦσιν. Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τέα κόρα (fr. 57 Ahrens, 14 Bergk 3)· καὶ οἶκω τε περ σῶ καίπερ ἀτιμίαις (fr. Alc. 93 Ahrens, 74 Bergk 3), ὁ αὐτὸς κοινῶ ἔθει. Ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ ε εἰς ι, καθότι καὶ τὸ θεός θιός. Εἴρηται ὡς συναλειφθεῖσα, τεύς, ὀξυτόνως λέγεται. Ἡ ὅς καὶ ἐός δισυστάτως λέγεται. ἐν οἷς ἀμφίβολον κάκεϊνο, πότερον διὰ τοῦ θ, ὡς Ἀρίσταρχος, ὅθ' ἐός δόμος ἀμφεκάλυψεν (ο 118), ἢ διὰ τοῦ τ, ὅτε ὅς δόμος· καὶ γὰρ τὰς πλαγίους διττῶς ἔστιν εὑρέσθαι, ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ (N 419)· ἢ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρός (η 3)· καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐῶ (B 549)· καὶ οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρί (ν 265), καὶ αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρα (Ω 511)· ὃν καὶ Ὀδυσσεὺς φθῖσαι γόνον (δ 741). καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων, Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι' (A 609)· ἦν ἄτην ὀχέων (φ 302), καὶ μεθ' ἐὼν βέλος (N 513)· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν ἢ ἐοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε (δ 643).^[30]

2 1,1 107 Κάκεϊνο δὲ δύναται ὀρθῶς πληθυντικὴν σημαίνειν, εἰ κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνοίημεν, οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν (Ψ 387). Οὐ πιθανὸν τὸ λέγειν, ὡς οὐ πεπλεονάκει τὸ ε <ἐν> τῇ ἐός, ἀπὸ μέντοι τῆς ἑο Ἰακῆς παρήκτο. Τί οὖν οὐχὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμέο καὶ σέο σύζυγοι ἐγίνοντο ἐμεός καὶ σεός, ἅμεινον οὖν λέγειν ὡς ἢ πεπλεονάκει τῷ ε, καθὰ καὶ αἱ πρωτότυποι πολλάκις, ἢ ἀπὸ τῆς τεός Δωρικῆς ἀπετελέσθη, ἐπεὶ ἀδύνατον τὰ τρίτα τῶν δευτέρων πλεονοσυλλαβεῖν. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Φ κατὰ πᾶσαν πῶσιν καὶ γένος· τὸν φὸν παῖδα κάλει, Σαπφώ (fr. 106 Ahrens, 117 Bergk 3). καὶ Ἀλκμάν δέ, συνεχῶς αἰολίζων, φησὶ τὰ φὰ κάδεα (fr. 99 Bergk 3). ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· Κόριννα (fr. 10 Ahrens, 19 Bergk 3)· ευωνυμῆς πῆδα φόν θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἐλέσθη. Εἴρηται ὕπερ τῆς ὁμοφωνίας τῆς ἐμοῦ, σοῦ, οὗ πρὸς τὰς πρωτοτύπους, καὶ ὡς τῇ εἰς ου καταλήξει ἐπὶ τῶν κτητικῶν ὁ ποιητὴς χρῆται, ἐπὶ δὲ τῶν πρωτοτύπων οὐκέτι, εἰ δὴ τοι σοῦ πατρός (β 271) καὶ πατρός ἐμοῦ κλέος (γ 83), ἢ δ' ἄχεϊ οὗ παιδός (ο 358)· ὅθεν πρὸς ἐνίων καὶ τὸ οἶθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί (T 105) διὰ τοῦ ο ἐγράφετο, ἵνα μὴ δόξη τὸ αἵματος πλεονάζειν.^[20]

2 1,1 108 Ἔτι γε μὴν ἐπὶ τοῦ πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο (Δ 343) λείπειν φασι τὴν περὶ ἐθίμω, ἴν' ἢ «περὶ δαιτὸς πρῶτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνετε.» Τί οὖν ἂν εἴη τὸ σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα (Δ 174)· ἢ μή τις σεῦ μῆλα (ι 405); ἢ οὐδ' ὅλως τοῖς τοιούτοις ἐπιστατέον. αἱ γὰρ γενικαί, ὅτε ἐπὶ κτῆμα φέρονται, ἰσοδυναμοῦσι ταῖς κτητικαῖς διὸ καὶ ἀκωλύτως τὰ κτητικά εἰς αὐτὰς

ἀναλύεται. οὐ μὴν τὰ Ζηνοδοτεία παράλογα, μνησαι πατρὸς σεῖο (Ω 486) καὶ πατρὸς ἐμεῖο πατήρ (Ξ 118. τ 180)· τῷ γὰρ αὐτῷ ἐνέχεται λόγῳ· προκριτέαι μέντοι αἱ κτητικαὶ γραφαί, καθότι αἱ γενικαὶ κτήσιν δηλοῦσαι ἐγκεκλιμέναι θέλουσιν εἶναι, δοῦλός μοι υ, οἶκος ὕμω ν, αἱ δὲ ὀρθοτονούμεναι οὐ. «Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ σέο δ' ὁστέα πύσει ἄρουρα (Δ 174) ὀρθοτονεῖται, καὶ τὸ ἀκουάζεσθον ἐμεῖο (Δ 343) καὶ οἱ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν (Τ 105);» Ἀλλ' ἀναγκαίως, ἡ μὲν σέο, ὅτι ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ ἐμεῖο καὶ σεῖο μέγα κλέος (π 241), καθὼ τῷ ι πλεονάζουσιν, ἡ δὲ ἐμεῦ, ὅτι συντέτακται προθέσει. Εἰ αἱ κτητικαὶ οὐδέποτε ἐπὶ πρᾶγμα φέρονται, σαφές ὅτι ὡς τὸ ὁδυσσαμένοιο τεοῖο (Θ 37. 468) ἐπὶ πρᾶγμα φερόμενον ὠλιγώρηται· δέον γὰρ γενικὴν παραλαμβάνειν, ἥτις καὶ ἐπὶ πρᾶγμα φέρεται. [25]

2 1,1 109 εἰ δ' ἀπὸ τῆς τέο Θετταλικῶς ἐξετάθη, ὥς τινες ᾤθησαν, δῆλον ὡς καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τρίτον· ὅπερ οὐκ ἔστι· ψευδὸς ἄρα καὶ τοῦτο. Αἰολεῖς ἔμω, σὼ, ὦ.—Ἡ ἐμοῖο, σοῖο, οἶο ἦτοι μετὰ διαιρέσεως τὸ ι προσέλαβον, ἡ Θετταλικάι εἰσιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ ἤρεσκεν. Οὐκ ἄλογος δ' ἂν εἴη καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὴν μὲν κτητικὴν διὰ τῆς οἱ παράγεσθαι, τὴν δὲ πρωτότυπον διὰ τῆς εἰ. εἴ γε ἀπὸ τοῦ καλοῦ καλοῖο, μετατιθεμένου τοῦ υ εἰς τὸ ι καὶ προστιθεμένου τοῦ ο, σαφές ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἐμοῦ ταύτῃ παρηκολούθει. ὅπερ ἔθιμον ἐπὶ κτητικῶν παρὰ τῷ ποιητῇ, εἰς οὐ λήγειν ἐπὶ γενικῆς, τὸ δὲ πρωτότυπον εἰς εὐ καὶ εὐ, ἀφ' ἧς πάλιν ἀνάλογον τὸ ἐμεῖο. Τὸ ὡς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος (ι 34) τρίτον νοητέον· τοῦτο γὰρ <οὐ> κατὰ τὸ αὐτῷ ἀρέσκον ἀνεφωνήθη πρὸς τοῦ ἥρωος. ἐποίσει γοῦν ἔτι διῆκον ἐπὶ παντὸς εἰ καὶ τις ἀπόπροθεν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ οὔτι ἔγωγε ἦς γαίης δύναμαι (ι 27)· τῆς γὰρ ἐκασταχοῦ γῆς. Τὸ μέντοι ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων (ν 320), ἀντὶ τοῦ ἐμαῖς, εὐλόγως ὑπ' Ἀριστάρχου ὑπωπτεύετο ὡς νόθον, καθὼ ἀδιάπτωτος ἐν ἀντωνυμίαις.—πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὐρεῖν, σφέτερον πατέρα (Hes. O. D. 2) ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον, ἀντὶ τοῦ τεά, τοι κήδεα λέξον ἐὰ παρὰ Καλλιμάχῳ, (fr. 536. 557 Schneider), καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωιτέρου. Ἀλκμάν (fr. 3. 30 Bergk 3)· ὑμέτε καὶ σφετέρως ἵππως· σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.—ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σφετερίζομαι, σύνηθες ὄν, ὠλιγώρηται ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τασσόμενον. [25]

2 1,1 110 ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ κατὰ τὸ τρίτον ἐκφορᾷ ὑγίης, εἴγε οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα παράγεται. —Οὐ πιθανὴν ἀπολογίαν τινὲς φασιν, ὡς ἐν ῥήμασι παραλλαγή προσώπων· » διώκετον (K 364) γὰρ ἀντὶ τοῦ διωκέτην· καὶ ἐν ὀνόμασιν· ἡέλιος (Γ 27 7) γὰρ ἀντὶ τοῦ ἥλιε καὶ ἐν ἐγκλίσει δέχεσθαι (A 20) ἀντὶ τοῦ δέχεσθε· οὕτω καὶ ἐν προσώποις ἀντωνυμιῶν.» μένει γὰρ ἡ αὐτὴ παραλογία. πρὸς οἷς καὶ ἃ παρατίθενται, ἔθιμα διαλέκτων.—«Αἱ κατὰ τὸ τρίτον,» φασίν, «εἰς τὸ ἴδιον μεταλαμβάνονται, διὸ καὶ τὸν σφέτερον πατέρα (Hes. O. D. 2) ἀντὶ τοῦ τὸν ἴδιον τινος δέχονται.» Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον κτητικαὶ τὸ ἴδιον τινος σημαίνουσι; πῶς γὰρ ἀλλότριον ὄν κτῆμά τινος; Ἐν ταῖς Ζηνοδοτεῖσι διορθώσεσι δίχα τοῦ ν τὸ Ζεὺς δὲ πρὸς ὃ λέχος (A 609) ἐγράφετο, καὶ ἡ ἀφορμὴ ἐκ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἅπερ ὁμοφωνεῖ ταῖς κτητικαῖς κατὰ τὸ τρίτον. «τὸ γὰρ ὅς ὑποτακτικὸν ὁμόφωνον τῷ ἀπὸ τοῦ ἐμός σός ὅς, καὶ ἐπὶ πάντων ταυτόν. ἄλλως τε εἰ ἀπὸ τοῦ αὐτός, ἐκεῖνος, οὗτος τὰ οὐδέτερα εἰς ο ἔληξεν, οὐκ ἀπίθανον ἐπὶ τοῦ ὅς ἀντωνυμικοῦ τὸ οὐδέτερον εἰς ο λήγειν.»—Ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, ὡς οὐ μᾶλλον ἡ ἀντωνυμία παράλογος ἢ περὶ τὸ ἄρθρον, καθὼ εἰς ν οὐκ ἔληξεν.—ἔπειτα τὰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὁμοιοκατάληκτα καὶ κατὰ τὸ τρίτον· ὅθεν εἰ ἐμόν καὶ σόν, καὶ ὄν.—πρὸς οἷς οὐδὲ πάντοτε ὁμοφωνεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἐός μὲν ἡ ἀντωνυμία, οὐκέτι δὲ τὸ ἄρθρον.—πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἡ μὲν ἐκεῖνο καὶ τοῦτο μονοπρόσωποι, τὸ δὲ διπρόσωπον.—ἄλλως τε θεματικώτεραι αἱ πρωτότυποι καὶ ἐν τοῖς γένεσιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ οὔτος αὕτη, καὶ ἔτι τοῦτο, τοῦ ἀρσενικοῦ οὐκ ἀπὸ τοῦ τ ἡργμένου.—ἔτι αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ὡς ὀνόματα καθ' ἅπαν εἰς τὰ γένη καὶ τὰς πτώσεις παράγονται, τῶν δὲ ὀνομάτων εἰς ὄν τὰ οὐδέτερα. [25]

2 1,1 111

—δηλόν τε ὡς καὶ τὸ ἄρθρον κατάρθωται. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενα προτακτικὰ ἀποβολῇ τοῦ τ τὰ ὑποτακτικὰ ποιεῖ· ὅθεν εἰ τό, δηλόν ὡς καὶ ὅ. Ἐδείχθη ὡς ἀπὸ ἐγκλινομένων οὐ παράγονται αἱ κτητικά. καὶ οἱ ἀξιοῦντες οὖν ἐγκεκλιμένην, ὡς τρίτου, εἶναι γενικὴν τὴν ἄλλ' εἴπ' ἢ σφωιν (δ 28) καὶ γυιώσω μὲν σφωιν (Θ 402) καὶ ἀπ' αὐτῆς κτητικὴν παρ' Ἀντιμάχῳ (p. 30 Stoll) εἰρησθαι ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ σφωιτέρην ὀϊζύν καὶ διὰ τῆς δευτέρας <ἐπὶ> Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ σφωίτερον μῦθον, ἑαυτοῖς ἐναντιοῦνται. δέον γὰρ μᾶλλον ἐπίμεμπτον καταλείπειν τὸ σχῆμα ἢ μαχόμενον πρὸς τὰ ὅλα. ἄλλως τε οὐδέποτε τρίτον δευτέρῳ ὁμοφωνεῖ· ἔστι δὲ δεύτερον κατὰ τὸ ἐντὸς δυϊκὸν ἀπὸ πρώτου τοῦ νωίτερος τὸ σφωίτερος. Τὴν ἡμέτερος, κατὰ τὸν κτήτορα οὔσαν πληθυντικὴν, διχῶς λέγουσι Δωριεῖς· ἡμέτερος γὰρ καὶ ἡμός, καὶ ὑμέτερος καὶ ὑμός, καὶ σφέτερος καὶ σφός.—Προεῖρηται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ τοιαῦτα Δωρικά, τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει (Θ 178)· ἁμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι (Σ 231)· καὶ τὸ πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς (ι 284)· οὐ μὴν κατὰ τὸ τέλος διὸ οὐδὲ τὸ σωσέμεναι νέας ἡμάς (Ν 96) οὐ συνεστάλη κατὰ τὸ τέλος, καθὼ οὐδὲν τοῖς τέλεσιν ἐδώριζε. καὶ γὰρ πού φησι οὐδέπω ἡμῆς γῆς ἐπέβην (λ 166—67).—Τὸ σφεᾶς ἔειξε χώρας παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. ^[30]

2 1,1 112 31 Bergk 3) τῷ ε πλεονάζει.—Εἴρηται ὡς τὸ ἦτοι γὰρ πατέρ' ἁμὸν (Ζ 414) ἴσον ἐστὶ τῷ ἡμέτερον, ἀλλ' οὐχ ὡς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμὸν μετεἰληφθαι· οὐ γὰρ ποτε τὸ ε εἰς α μακρὸν μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ ἐπὶ τοῦ κέν συνδέσμου, καὶ ταῦτα, εἰ δοθείη. ἄλλως τε σύνηθές ἐστι τὸ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν χρῆσθαι, ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖσι ἀμυνόμεναι (β 60) καὶ ἐφ' ἐνὸς τοῦ Πατρόκλου, ἡμέτερος θεράπων (Π 244)· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ «ἁμὸν».—πρὸς οἷς καὶ τὸ ὑμὸν καὶ σφόν συζυγοῦντα ὁμολογεῖ τὸ ἐντὸς πληθυντικόν. καὶ ἡ συνήθης φράσις ἀνάπλεός ἐστι τοῦδε τοῦ σχήματος.—καὶ οὐκ ἀπεμφαίνει ὁ λόγος· ἐμπεριεκτικὸς γὰρ ἐστὶν ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς τοῦ ἐνικοῦ. Οὐχὶ οὖν καὶ ὁ δυϊκός; τί οὖν οὐχὶ δυϊκοῖς χρώμεθα ἀντὶ ἐνικῶν; Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὁμοία· ὁ μὲν γὰρ δυϊκὸς ὡς κύριον ὄνομα κατὰ τοῦ δύο ἐτάχθη, ὁ δὲ πληθυντικὸς κοινὸς παντὸς πλήθους καθέστηκε, καὶ διὰ τοῦτο γενικὸς ὢν κατὰ τῶν ἰδικῶν τάσσεται.—διὸ καὶ μεμφόμεθα τὸ δυϊκὸν κατὰ πληθυντικῶν τασσόμενον, καὶ ἔτι τὸ ἐνικόν.—πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμᾶν (fr. 31 Bergk 3) τὸ σφεᾶς ἀντὶ ἐνικοῦ ἔταξε καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδεοῖς κᾶρα καὶ φόνον (fr. 56 Bergk 3).—Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν εἰπὼν ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες (Ο. D. 58), ἐν ᾧ ἐνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο· καὶ Καλλίμαχος· μοῦσαί νιν ἐοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο (fr. ^[25]

2 1,1 113 420 Schneider), καὶ ἐὸν δέ μιν οἷα γονῆα (fr. 11 Schneider)· δέον γὰρ «σφόν» καὶ «σφοῖς».—καὶ παρὰ ἄλλοις δὲ πλεῖστα· παραπεμπτέον δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλεῖον προάγειν τὸν λόγον.—ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἡσιοδείου οὕτω τινὲς ἐκδέχονται· «τῆς ἀντὶ πυρὸς δοθείσης γυναικὸς τέρπονται ἐὸν ἕκαστος κακὸν ἀγαπῶντες.» Αἰολεῖς ἁμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ὕμμον καὶ σφός ν. Σαπφώ (fr. 70 Ahrens, 10 Bergk 3)· ἔμε τιμίαν ἐπόησαν ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι. Ὑπὲρ δὲ τοῦ τὸ ἡμός καὶ ὑμός <μῆ> συγκεκόφθαι παρὰ ταῖς διαλέκτοις οὐ ῥητέον, ὡς τινες ὑπέλαβον, καθὼ δύο συλλαβαὶ οὐ συγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης· ἀλλὰ καθὼ μὴ βαρύνονται, τοῦ ἡμέτερος βαρυνομένου καὶ ὑμέτερος καὶ σφέτερος. χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις συνεκδεδραμηκέναι αὐτὰς κατὰ τὴν τάσιν τῇ ἐμός καὶ σφός· τὸ γὰρ σφός καὶ μονοσυλλαβοῦν ἀναγκαιῶς ὠξύνετο. [Τῆς ἐμαυτοῦ πλαγίου καὶ ἔτι τῶν ὑπολειπομένων οὔτε ῥητὴ ἢ εὐθεῖα οὔτε συστατή. καὶ ὅτι οὐ ῥητὴ, τουτέστιν οὐ συνήθης, συμφανές, χωρὶς εἰ μὴ ἐν Μετοίκις Φερεκράτους ἅπαξ ἐστὶν εἰρημένη, καὶ ἴσως ἔνεκα τοῦ γελοίου. ὡς δὲ οὐκ ἔστι συστατή, σαφές ἐντεῦθεν. —Καθότι αἱ πλάγιοι σύνταξιν ποιοῦνται ἐν διαβιβασμῷ προσώπων πρὸς τὴν εὐθειαν, ἐμὲ Διονύσιος ἔπαισε ν , ἐγὼ σοι ἐλάλησ α , Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν (ἦν δὲ καὶ σύνταξις ἐν πλαγίοις μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς τοιάδε, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψεν οὗτος , ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησεν Ἀρίσταρχος. ^[20]

2 1,1 114 καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις ἀσυνελεύστους εἶχεν εἰς σύνθεσιν τὰς ἀντωνυμίας)· ἐπεὶ δὲ πολλάκις αἱ ἐκ τῶν ῥημάτων ἐνέργειαι οὐ μόνον ἐξ ἐτέρων προσώπων εἰς ἕτερα ἀπετελοῦντο,

ἀλλὰ καὶ αὐτοπάθειαι τινες ἐγίνοντο, τουτέστιν ὅτε ἐν πρόσωπον τό τε δρῶν καὶ τὸ δρώμενον, ἀπετελεῖτο δισσὸν σχῆμα τῶν ἀντωνυμιῶν, τό τε σύνθετον, ὅπερ καλεῖται ἀντανεκλόμενον, καὶ τὸ ἀλλοπαθές, ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισα ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησα ἐμαυτῷ ἐλάλησα. ἔνθεν τὰ κατὰ διάστασιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰς σύνθεσιν παραλαμβάνομεν, τοῦ τοιοῦτου παρεπομένου· ἐμέθεν περιδῶσομαι αὐτῆς (ψ 78)· ἴσον γάρ ἐστι τῷ ἐμαυτῆς καὶ ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι ἄς' ἂν ἐμοὶ περ αὐτῇ (ε 188)· ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῇ. Ἔνθεν οὖν λέγω ἐπὶ τῶν πλαγίων τὸ χρειῶδες ἦν τῆς συνθέσεως. οὐ γὰρ δὴ γε ἐπὶ τῆς εὐθείας ἔτι τὸ δισσὸν παρείπετο τῆς συντάξεως, λέγω τὸ αὐτοπαθές καὶ τὸ ἐν μεταβάσει προσώπου. διὸ οὐδὲ συνετίθετο τὸ ἐγὼ αὐτός.—καὶ εἰ τοῦτο, προφανές ὅτι οὐδὲ τῆς ἐμαυτοῦ κτητικῆς εὐθεΐα τις καταστήσεται.— ἔπειτα ὥφειλεν οὐ μᾶλλον ἐμαυτός ὡς ἐγαυτός, εἶγε καὶ τῆς ἐμοῦ ἐστὶν ὀρθή ἢ ἐγώ, μετ' ἐπιταγματικῆς τῆς αὐτός.—Ἔτι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις ῥήματα σύνεστι τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ἐμαυτὸν ἔπαισα α, ἐμαυτῷ ἐλάλησα, καὶ δυνάμει ἢ σύνταξις τοιαύτη ἐστίν, ἐγὼ ἐμὲ ἔπαισα α, ἐγὼ ἐμοὶ ἐλάλησα α. καὶ φανερόν ἐστιν ὅτι ἢ σύνταξις τοῦ ῥήματος δυνάμει ἐστὶν ὀρθή πτωσίς μετὰ πράγματος. εἰ οὖν συσταίῃ ἢ ἐμαυτός καὶ μετ' αὐτῆς ῥήμα τοῦ αὐτοῦ προσώπου συντάσσοιτο, γένοιτ' ἂν δυνάμει δύο εὐθεΐαι. δύο δὲ εὐθεΐαι οὐδέποτε θέλουσι συντάσσεσθαι ἐν ταῖς συντάξεσι τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ πλάγιος καὶ εὐθεΐα, ἔν γε ταῖς ἐν μεταβάσει ἐχούσαις τὸ ἕτερον πρόσωπον. οὐκ ἄρα συστήσεται ἢ ἐμαυτός κατὰ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ εἰ τοῦτό τις παραλάβοι, ὡς τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους σύνθεσιν ἔχει ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον διαβατικὴν, ἐν εὐθείᾳ καὶ πλαγίῳ νοουμένην, καὶ κατὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύσει καὶ τὴν ἐμαυτός συστήναι ἐκ πλαγίου καὶ εὐθείας, φαίμεν ἂν ὅτι ἢ ἀντιπαράθεσις οὐκ ἔστιν ὁμοία. ^[30]

2 1,1 115 ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐξ εὐθείας καὶ πλαγίου συνέστηκε, λέγω δὴ τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ἢ εὐθεΐα· δύο γὰρ εὐθεΐαι, ὡς ἔφαμεν, μετὰ ῥήματος ἀσύστατοί εἰσιν ὡς <πρὸς> διάβασιν δραστηκὴν τοῦ τε δρῶντος καὶ τοῦ δρωμένου. ἐπὶ μέντοι τοῦ ἐμαυτός ἀντεστραμμένη ἢ σύνθεσις πλάγιον γὰρ καὶ εὐθεΐαν ἐπινοοῦμεν συντεθειμένην. Καὶ ἐγίνετο τὸ σχῆμα ἄκλιτον. οὔτε γὰρ κατὰ τὸ τέλος κλίνεσθαι ἠδύνατο, ἐπεὶ μετὰ ῥήματος ἢ σύνταξις τῆς εὐθείας οὔσα οὐδέποτε πλάγιον ἀναδέχεται, χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ τῶν σεσημειωμένων συμβαμάτων καὶ παρασυμβαμάτων παρὰ τοῖς Στωικοῖς, λέγω δὲ τοῦ μέλει καὶ μεταμέλει· οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς συνθέσεως, ἐπεὶ ἅπαξ τὰ συντιθέμενα ἄκλιτά ἐστιν. εἰ οὖν οὐκ ἔχει ἢ ἐμαυτός γενικὴν καὶ τὰς ὑπολειπομένας, οὐδ' ἢ γενικὴ καὶ αἱ ὑπολειπόμεναι ἔξουσιν εὐθεΐαν. —πῶς οὖν οὐχὶ βίαιον τετριμμένον σχηματισμὸν παρώσασθαι, καὶ ἀτριβῇ καὶ ἄκλιτον καὶ ἔτι ἀμφίβολον παραδέξασθαι; πάλιν γὰρ τὸ συντιθέμενον μέρος τῆς συνθέσεως ἢ γενικὴ ἐστὶν ἢ δοτικὴ ἢ αἰτιατικὴ. Ἀλλ' ἴσως τις φαίῃ, πῶς οὖν τὸ ἀλλήλων κλίνεται; Ὅτι ἐξ εὐθείας σύγκειται καὶ πλαγίου. εἴτα συνέβη τῇ μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσει κατὰ δύο τρόπους μὴ κινεῖσθαι, καὶ καθότι εὐθεΐα σὺν ῥήματι παραλαμβανομένη, καὶ ὅτι συνῆπται κατὰ σύνθεσιν· τὸ δ' ἐπὶ τέλους κλίνεσθαι πάλιν κατὰ δύο, καὶ καθότι ἐπὶ τέλους ἐστίν, ὅπερ παρέπεται παντὶ πτωτικῷ κλίσει ἀναδεχομένῳ, καὶ καθότι τῆς εὐθείας μενούσης συντάξει ῥήματος κινούμενον τὸ πλάγιον σχῆμα, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς εὐθείας, ἐγὼ σοι δέδωκα α, σύ με ἔτυψα ς, Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξε ν. Ἡ καλουμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία καὶ προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται, αὐτῷ τοι μετόπισθεν (I 249)· σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (O 231)· ἐπεκράτησε μέντοι τὸ τῆς ὑποτάξεως, ὃ καλεῖται ἐπιταγματικόν. ^[5]

2 1,1 116 ὃν τρόπον οὖν τὸ ἐπίρρημα καὶ προτάσσεται τῷ ῥήματι καὶ ὑποτάσσεται, ἀπὸ δὲ τῆς ἐτέρας συντάξεως, λέγω δὴ τῆς ὑποταγῆς, τὸ ὄνομα ἔλαβε, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἢ προκειμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία. μὴ ποτε δὲ διὰ τοιοῦτόν τινα λόγον κατ' ἀμφοτέρας τὰς συντάξεις ἐνὸς τετύχηκεν ὀνόματος. ὅταν μὲν γὰρ προτάσσεται, ἀπὸ ταύτης ἐννοίας καλεῖται ἐπιταγματικὴ, οἷον εἰ ἐφ' ἣ τάσσεται ἄλλη <ἀντωνυμία>, τουτέστιν με <θ' ἦν> πρα.

ατι νδ ... ται ... εν ε . τ ... τάσσεσθαι αὐτήν δευτέραν]

[10]